

ת"פ 29128/01/17 - מדינת ישראל נגד ניסים גויטע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 29128-01-17 מדינת ישראל נ' גויטע(עציר)

בפני כבוד השופטת גילת שלו

בעניין: המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשם: ניסים גויטע (עציר)

ע"י עו"ד בן יהודה

הכרעת דין

כללי

נגד הנאשם הוגש כתב אישום, בו יוחסו לו עבירות של חבלה בכוונה מחמירה- עבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן- החוק), חטיפה- עבירה לפי סעיף 369 לחוק, נשיאת נשק- עבירה לפי סעיף 144(ב) לחוק, ויריות באזור מגורים- עבירה לפי סעיף 340א לחוק.

כתב האישום

על פי הנטען בכתב האישום, ביום 30.12.16 בסמוך לשעה 16:00, הגיע הנאשם לבניין מגורים ב***, בו מתגוררות מ.י (להלן- המתלוננת), איתה יש לו היכרות מוקדמת, ואמה ר.י (להלן- האם, או אמה של המתלוננת), כשהוא נושא על גופו אקדח מסוג שאינו ידוע למאשימה, ובו קליעי פרבלום בקליבר 9 מ"מ.

הנאשם נכנס לדירת המתלוננת, כשאותה עת המתלוננת לא נכחה בדירה, פנה אל האם ואמר לה שהמתלוננת גנבה ממנו יהלום ושהוא ירצח אותה היום. כעבור זמן קצר, עם הגיעה של המתלוננת לדירה, שלף הנאשם את האקדח, תפס את המתלוננת בגרונה מאחור, וגרר אותה לכיוון המעלית באיומי אקדח כשהיא צורחת; האם המפוחדת יצאה מהדירה לכיוון המעלית, כדי לסייע למתלוננת, ובתגובה ירה הנאשם באקדח יריה אחת, הקליע עבר בסמוך לאם, ופגע בדלת ארון החשמל ובתקרת הלובי. הנאשם הוביל את המתלוננת לתוך המעלית, כשהיא צורחת, ירד עמה לכניסת הבניין, הוביל אותה לחניית הבניין, שם אחז בשיערה וניסה להכניסה בכח למונית שהמתינה לו; המתלוננת התנגדה וצעקה, והנאשם ירה באקדח שתי יריות לכיוונה, בכוונה להטיל בה נכות או מום, או לגרום לה לחבלה חמורה; אחד מהקליעים או הרסיסים שפשף את סוליית נעלה השמאלית של המתלוננת, וגרם להמטומה גדולה בכף רגלה השמאלית, והשני חדר לגג רכב שחנה בסמוך.

על פי הנטען, במעשיו אלו, נשא הנאשם נשק ללא רשות על פי דין, כפה על המתלוננת בכח ובאיומים ללכת מהמקום בו היא נמצאת, ניסה לפגוע במתלוננת בקליע, בכוונה להטיל בה נכות או מום או לגרום לה לחבלה חמורה, וירה מנשק חם באזור מגורים.

יריעת המחלוקת

במענה לכתב האישום, כפר הנאשם בכל האמור בכתב האישום, פרט לקיומה של היכרות מוקדמת בינו לבין המתלוננת; לטענתו, הוא כלל לא נכח במקום האירוע, אלא שהה בעת האירוע בביתו, ולא נשא אקדח.

במהלך ניהול המשפט (כאשר יצוין, כי במהלך ניהול מרבית פרשת התביעה ייצגה את הנאשם עו"ד חן בן ח' , שבהמשך שוחררה מייצוג, ועו"ד אהוד בן יהודה המשיך לייצגו בסיום פרשת התביעה, בפרשת ההגנה ובסיכומים), חלקה ההגנה גם על חלק מהממצאים בזירה; טענה כי הממצאים שנמצאו בלובי ליד דירת המתלוננת, אינם מעידים על כך שבוצע ירי במקום; וכי החבלה ברגלה של המתלוננת לא הוכחה, ומכל מקום אינה מתיישבת עם פגיעת ירי ברגלה. עוד טענה ההגנה, כי בחקירה המשטרית נפלו מחדלים רבים, אשר פגעו ביכולתו של הנאשם להתגונן.

בנוסף, טען הסנגור במסגרת הסיכומים, כי משקלן של אמרות המתלוננת ואמה במשטרה (אשר כפי שיפורט בהמשך, הוגשו מכח סעיף 10א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], התשל"א-1971 (להלן- הפקודה)), הוא אפסי, כך שהן לא יכולות לשמש בסיס להרשעת הנאשם, בעיקר מאחר שלא עמדו במבחן החקירה הנגדית, באופן הפוגע בזכותו של הנאשם למשפט הוגן; וכי בכל מקרה, הראיות שהובאו בפני בית המשפט אינן מקימות את יסודות העבירות שיוחסו לנאשם, ובעיקר לא הוכחה הכוונה המיוחדת הנדרשת לשם הרשעה בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה.

אם כך, השאלות שבמחלוקת הן:

1. האם הנאשם הוא זה שביצע את המעשים המתוארים בכתב האישום; והאם ניתן לסמוך לשם הרשעה בפלילים בשאלה זו, על אמרות המתלוננת ואמה, אשר הוגשו מכח סעיף 10א(ב) לפקודה, מבלי שלהגנה היתה הזדמנות לחקור.
2. האם נפלו מחדלי חקירה בעבודת המשטרה, ואם כן, מה השפעתם על מכלול הראיות.
3. האם המעשים שאירעו בחניית הבניין, מקימים את יסודות העבירה של חבלה בכוונה מחמירה; היינו, האם ניתן ללמוד מן הראיות על קיומה של כוונה מיוחדת לגרום למתלוננת חבלה חמורה, נכות או מום, או שמא הוכח יסוד נפשי של פזיזות בלבד, המצדיק הרשעה בעבירת אלימות קלה יותר.
4. האם במסגרת האירוע בוצע ירי בלובי שליד דירת המתלוננת, והאם הוכחה העבירה של יריות באזור מגורים.
5. האם המעשים המתוארים בכתב האישום מקימים את יסודות עבירת החטיפה.

ראיות התביעה

א. אמרות המתלוננת ואמה

כאמור, בהחלטתי מיום 28.7.17, החלטתי לקבל את אמרות המתלוננת ואמה מכח סעיף 10א(ב) לפקודה, זאת לאחר

שהשתיים לא התייצבו למספר ישיבות הוכחות, על אף שזומנו כדין לדיונים, ולאחר שהעידו מספר עדים בעניין זה, והוגשו מסמכים שונים.

בהחלטה האמורה פורטו שלוש קבוצות של ראיות, שהובילו למסקנת, כי "מכלול הנסיבות שהוכחו לפניי, מביאות במידת סבירות גבוהה למסקנה, כי העדות לא התייצבו למתן עדות במשפט, בשל אמצעי פסול שהופעל כלפיהן"; הראשונה- ראיות לגבי פחדן העז של המתלוננות מפני הנאשם, עוד במהלך החקירה המשטרית, בעטיו סירבו לשתף פעולה באופן רשמי עם המשטרה, או למסור הודעה כתובה הקושרת את הנאשם לעבירות (ראיות אלו ייסקרו בהרחבה בהמשך); השניה- ראיות לגבי התנהגותן של העדות לאחר שזומנו להעיד בבית המשפט, מהן עולה הפחד העמוק בו הן נתונות, וסירובן העז להתייצב למתן עדות (בהחלטה נסקרו לעניין זה ת/19 עד ת/22, ואינני מוצאת צורך לחזור על הדברים); והשלישית- ראיות הקושרות באופן ישיר את התחמקותן של העדות מלהגיע להעיד בבית המשפט במשפטו של הנאשם, לאמצעי פסול שהופעל כלפיהן (ראו האמור בהחלטה, והמוצגים שנסקרו בהקשר זה- ת/28, ות/24 עד ת/27).

בהחלטה הובאה גם פסיקה ענפה לעניין מהותו ודרכי הוכחתו של האמצעי הפסול, כאמור בסעיף 10א(ב) לפקודה, על בסיסה הוחלט על קבילות האמרות, ואינני מוצאת צורך לחזור על הדברים במסגרת הכרעת הדין.

להלן ייסקרו בהרחבה, באופן כרונולוגי, אמרות החוץ של המתלוננות, אשר כאמור לא העידו בפניי.

אמרות אמה של המתלוננת ר.י

בהודעות למוקד 100 מיום 30.12.16 בשעה 16:05 (ת/36- דיסק ותמליל), מצויות ארבע הקלטות של שיחות שהתקיימו בין הטלפון הנייד של האם לבין המוקד, בין השעות 16:05 עד 16:17. בשיחה הראשונה, נשמעת שיחת האם עם השוטרים, כשהאם נשמעת היסטורית, צועקת, נסערת מאד ובוכה, כדלקמן:

"ר': תקשיב אבל מהר ירו לי פה בבית אחד בשם ניסים גויטע הוא ירה פה... (מוסרת כתובת) הוא חטף את הבת שלי עם האקדח הוא ירה לי ב..."

שוטר: ... באיזה עיר * ?**

ר': ב* מהר הוא חטף לי את הילדה"**

(השוטר נשמע מעביר את האירוע למוקדנית, ואומר לה *** ... כנראה הגרוש שלה חטף לה את הילדה עם נשק עכשיו דברי איתה...)

ר': אמא, אמא, אמא, אמא (הערת מתמלל: נשמעת בוכה)

מוקדנית: גברת

ר': מה לא שומעת... הוא ירה בה, הוא ירה בבת שלי ואתמול הוא ירה לאבא שלו ברגלים, הוא חטף לי אותה מהדלת, הוא ירה לי בדלת ויש לי פה מלא תינוקות הנכדים שלי פה

מוקדנית: גברת, גברת תהיי רגועה איך קוראים לך

ר': שמי ר' איך אני אהיה רגועה הוא חטף לי את הילדה, רגע רגע שיבואו לפה כבר שיבואו בבקשה... נו... בבקשה הם רודפים אחריו הילדים שלי עם האוטו אני לא יודעת לאיפה הוא חטף את הבת שלי, הוא חטף לי אותה עם הנשק הוא ירה לי בכניסה אחד...

עמוד 3

שוטר: איך קוראים לך?

ר': שמי ר.י הוא חטף לי את הילדה, אמא, אמא

שוטר: איך קוראים לו?

ר': ניסים גויטע הוא מוכר במשטרה אמא, אמא... אתמול הוא ירה באבא שלו ברגלים, אמא אמא הוא לקח לי את הילדה עם האקדח, אמא, בורא עולם, אני לא יכולה לדבר יש לי לחץ בחזה אני לא יכולה לנשום, איי אני במצב, אני לא יכולה לנשום התכווץ לי משהו, אני לא יכולה לדבר... הלו אני לא יכולה לדבר איי (השיחה מתנתקת)".

בשיחה השניה, נשמע השוטר מתקשר אל האם ומודיע לה שהוא שולח לה מד"א, האם נאנחת ועדיין נסערת, מבקשת שימהרו, וברקע נשמע בכי של ילדים. בהמשך ההקלטה, כעבור פחות מדקה, נשמעים נסיונות חיוג ללא הצלחה, שיחות בין המוקדנית לשוטר ודיווחים בקשר, ובין היתר נאמר שהם מנסים להשיג את האם בטלפון, אך היא מנתקת את השיחה, והשוטר אף נשמע אומר שנראה לו מוזר למה אף אחד לא מתקשר, אם היה ירי.

בשיחה השלישית, נשמע שוטר שהתקשר אל האם, והאם נשמעת רגועה ושלווה, ואומרת לשוטר ש"לא צריך משטרה הכל בסדר", שהילדה לידה, ושאין צורך שהשוטרים יגיעו.

ובשיחה הרביעית, נשמע קול של אשה אחרת שענתה לטלפון, אומרת שלא קרה כלום, שהכל בסדר, ושאמא שלה נלחצה, וכן ציינה שהיא רק אורחת ולא יודעת מה מספר הדירה.

בהודעת האם מיום 30.12.16 בשעה 19:15 (ת/37), טענה האם כי היא התקשרה למשטרה, מאחר ש"נכנסתי לחרדה ממה שקרה, היה רעש גדול של יריות... אני התקשרתי למשטרה בשעה, לא זוכרת בכלל, אני בחרדה לא זוכרת כלום"; לשאלה מתי הנאשם הגיע לביתה, השיבה "לא זוכרת כלום, שמעתי בום, אני רוצה ללכת הביתה, לא מרגישה טוב"; כשנטען בפניה שהיא הודיעה למשטרה שהנאשם חטף את בתה, השיבה "אני לא אמרתי את זה, לא זוכרת כלום"; לגבי הטענה שהיא אמרה שהוא ירה באביו, השיבה "לא זוכרת כלום, אני לא יודעת מה הקשר בין ניסים לבת שלי, אני מכירה אותו שהיה ילד בשכונה ואת אמא שלה היא מנקה אצל חברה שלי, לא יודעת מה קרה לו", וכשהתבקשה להסביר למה היא מתכוונת, אמרה שהיא לא רוצה לדבר וביקשה ללכת; בהמשך, לשאלה אם היה קשר זוגי בין המתלוננת לבין הנאשם, השיבה "לא שמעתי דבר כזה", ואמרה שאין לה בן זוג. לשאלת החוקרת, אם היא מבינה שבתה יכלה להי הרג היום, השיבה האם בחיוב, אך לשאלה מדוע היא לא רוצה לספר מה קרה, שתקה; ולשאלות רבות נוספות של החוקרת (למשל האם ילדיה היו בבית, מי מהם רדף אחרי הנאשם, האם ראתה שהנאשם ירה על בתה, האם בתה ירדה איתו מרצונה וכיוצ"ב), השיבה האם שאינה זוכרת כלום, שאינה יודעת או שאינה חייבת לענות; ובהמשך הסבירה שאינה רוצה להיות מעורבת, שתקה ולא השיבה לשאלות.

בהודעת האם מיום 30.12.16 בשעה 22:22 (ת/38), לאחר שנועצה בעו"ד, נשאלה האם מדוע התקשרה למשטרה, והשיבה "כי שמעתי בום והתקשרתי למשטרה אני לא זוכרת מה אמרתי בטלפון"; כשנאמר לה שהיא הודיעה למוקד שהנאשם ירה על הבית, חטף את בתה ושהילדים שלה רודפים אחריו, השיבה שאינה זוכרת, ציינה "אני היסטרית לא זוכרת לפעמים באזעקות אימא מה את אומרת", והסבירה שהיתה היסטרית "מהבום הזה לא יודעת

מאיפה זה בא, ושזה היה **"בום חזק"**; לשאלה למה החליטה להתקשר למשטרה, השיבה **"כי נבהלתי, אני יש לי חרדות אני סובלת מחרדות וכל בום מאז המלחמה"**.

לשאלה מי זה ניסים גויטע, השיבה האם שאינה מכירה, ואינה זוכרת שאמרה את שמו; לשאלה אם היא סובלת ממחלות, השיבה שהיא סובלת מדלקת ריאות, סוכרת ובעיות בגב וברגליים, ולשאלה אם יש לה בעיות זכרון, השיבה בחיוב, אך ציינה שאינה מטופלת בעניין זה. כשהוצגה לה תמונת הנאשם, טענה האם **"מכירה אותו מהשכונה שהייתי גרה שם באזור *** כשהוא היה קטן עכשיו לא מזהה אותו"**, ציינה שאינה מזהה אותו בתמונה, ולשאלה על איזה בחור מהשכונה היא דיברה, השיבה שאין לה מה להגיד; לשאלה מה הקשר בינו לבין המתלוננת, לא השיבה. בהמשך, לשאלה אם היא ראתה את הנאשם ליד ביתה, השיבה האם בשלילה; לשאלה מתי ראתה אותו לאחרונה, השיבה **"לא ראיתי בכלל לא זוכרת"**; ולשאלה אם הנאשם והמתלוננת היו פעם בני זוג, השיבה בשלילה.

לשאלה מדוע התקשרה למשטרה ואמרה שהנאשם ירה על הבית שלה וחטף את בתה, השיבה האם שאינה זוכרת; כשנאמר לה שהיא משקרת ושהיא חשודה בשיבוש הליכי חקירה, השיבה שהיא לא מבינה בזה, שהיא לא משקרת, ושאינה זוכרת כלום. לשאלה איפה היתה כששמעה את הרעש, השיבה שאינה זוכרת; לשאלה מי היה בבית כשזה קרה, השיבה שאף אחד, ושהמתלוננת לא היתה איתה; אך לשאלה איפה היתה המתלוננת, לא השיבה. לשאלה איך ניסו לחטוף את בתה, השיבה שאינה זוכרת; לשאלה אם ראתה את זה מהבית, השיבה בשלילה, ולאחר מכן אמרה שאינה זוכרת כלום; לשאלה אם ראתה את הנאשם יורה בביתה או במישהו אחר, השיבה בשלילה; לשאלה אם היא היתה בבית כששמעה את הרעש, השיבה ששמעה מהבית, ולשאלה אם המתלוננת היתה למטה, השיבה שאינה זוכרת.

בתשאול המוקלט של האם ע"י החוקר עוזי קטני מיום 31.12.16 (ת/39- דסק ותמליל; כפי שצוין בהחלטה מיום 28.7.17, התאריך שנכתב על התמליל שגוי), נשמע החוקר מבקש מהאם לשתף עמו פעולה ולספר את האמת, וזו שבה וטענה בפניו כי היא פוחדת מהנאשם, ופוחדת לספר על האירוע. וכך, למשל אמרה האם **"איך אני לא אפחד ממנו... אז אמרו לי ככה ילדים וחברים (מילה לא ברורה) למשטרה אני לא אשכח אותך"** (עמ' 2 ש' 33-36, וכן עמ' 1 ש' 21-25, עמ' 3 ש' 24, עמ' 7 ש' 37); בהמשך, אמרה שהנאשם משוגע, והוסיפה **"זה כל הח' יהיה לי פחד, הוא לא ילד רגיל, מה שאני ראיתי ואמרו לי הוא יבוא והוא יבוא..."**, ולשאלה מדוע לא סיפרה על כך בעדותה, השיבה **"כי אמרו לי שהוא יתן לנו בסוף אם אנחנו נגיש תלונה... אמרו שמספיק שהוא ידע שאנחנו מגישים עליו, מה אכפת לי אני מה אני צריכה את הדבר הזה, אני צריכה אותו מסתובב אחד כזה שיכול להרוג את הילד?"** (עמ' 5 ש' 15-5). בהמשך, ביקשה האם מהחוקר שלא יספר למתלוננת שהיא סיפרה לו על האירוע, אמרה שהמתלוננת **"מפחדת היא יודעת שהוא יבוא עליה אם יהיה משטרה"**, וטענה שוב כי **"אני נזכרת שאמרו לי תגידי מילה בית משפט, לא (מילה לא ברורה) שתיכן הוא יבוא עליכם, עם הזמן הוא יבוא... אי אפשר להשאיר אחד כזה ככה משוחרר"** (עמ' 7 ש' 11-24); הוסיפה **"אז אני מפחדת להגיש תלונה עליו... אני מפחדת שאני סיפרתי לך מכל הלב שלי אני לא יכולה שהוא ידע שיתפסו אותו ואמרו כן פתחו לך, אמרו לך, אני מתה"** (עמ' 7 ש' 37 עד עמ' 8 ש' 3); וכאשר החוקר אמר לה שלא תפחד ושהנאשם יהיה בבית סוהר, השיבה **"כמה יתנו לו? שנה שנתיים? הוא יצא"** (עמ' 8 ש' 18-19, 37). בהמשך, לאחר שהמתלוננת נכנסה לחדר, ולא נענתה להפצרות החוקר והאם לשתף פעולה, אמרה האם **"אני לא אומרת לא מגישה תלונה עליו לא כלום שום כלום, להתעסק עם האנשים האלה, הוא פסיכופט"** (עמ' 19 ש' 23-25); ולאחר שהמתלוננת יצאה מהחדר, האם ווידאה שהנאשם באמת עצור, והוסיפה **"אני שמחה לפחות שאני בבית אין לי את הפחד שהוא יכול לבוא לי לדלת הוא לא בריא, אבל לגמרי מה שאני ראיתי אתמול אותו דבר כמו מחבל שהוא בא ככה... אבל אני לא רוצה בבית משפט"**

להגיד כלום... מה שאמרתי פה ככה אני הולכת עם זה את האמת, אין לי כוח לבלאגנים וזה אין לי כוח... אין לי כוח אני לא בנויה לזה... אני לא רוצה לצאת שאני דיברתי ואני אמרתי ואני" (עמ' 32 ש' 20-34); ובהמשך הוסיפה "זה וואה וואה משוגע, אז גם נכנסתי לפחד כי אני התקשרתי אני יודעת אני הכל אמרתי בטלפון אז כששמעתי ככה אז כזה אמרתי מה עושים איתו?" (עמ' 36 ש' 14-17).

לגבי חששה של המתלוננת מפני הנאשם, טענה האם שהמתלוננת לא סיפרה לחוקר על החבלה שנגרמה לה ברגל והנזק לנעלה, מאחר ש"היא מפחדת היא יודעת הוא יבוא עלינו" (עמ' 32 ש' 15, וכן בעמ' 36 ש' 11); ולאחר שהחוקר ביקש ממנה לדבר על ליבה של המתלוננת, ואמר שהמתלוננת משקרת לו, השיבה האם "לא, היא לא זה היא יודעת שהוא יחזור אליה, אמרו אמרו אם תתלוננו פשוט הלך עליכם" והוסיפה "אז זה מה הבעיה שלי? על דבר כזה אני צריכה לשתוק? אני לא בסדר? אני צריכה לשתוק מצב כזה... עוד הפעם אני אומרת לך אני איך שאתה רואה אותי ככה יש לו סרט שהוא לא יבוא, הוא משוגע מה אם הוא עשה פעם אחת הוא יעשה זה איך אומרים? הוא כבר לא מפחד, לא מבית סוהר, לא אם הוא יצא אז הוא יהיה בסדר, יחזור עוד פעם להשפעה... אני לא מכירה אותו אין לי קשר איתו, מה זה משנה לו כבר את מי, שכן לא משנה את מי הוא יכול לקחת" (עמ' 33 ש' 21-35).

על אף האמור, במהלך התשאול, תיארה האם, טיפין טיפין, את האירוע. וכך, לשאלה מה קרה אתמול, השיבה "אני יכולה להגיד היה אסון, אבל אסון", ולשאלה בעקבות מה זה קרה, השיבה "שקיבל אהה שיגעון... הוא לא יוצא איתה... תמיד הוא רדף אותה, כי היא יודעת שהוא חמוש, היא יודעת ותמיד הוא היה אומר לי מה לאכול וזה הייתי מבשלת (מילה לא ברורה) ... אתמול בבית נכנס מה שאני אומרת לך, לוקחים, הוא היה הוא וחבר שלו, חמוש ככה, תקשיבי הבת שלך גנבה לי יהלומים והיא לא היתה פה"; לשאלה אם זו הפעם הראשונה שהוא הגיע לביתה, השיבה "כן שהוא ככה... פעם ראשונה ככה שהוא בא ומוציא ככה מהכיס שלו סטפה של יורו ככה מוציא את זה פעם שניה אה וכדור אחד"; וציינה כי המתלוננת "עם אח שלה הביאה אותו מהמקווה... ח' , קפץ עליה חנק אותה" (עמ' 1 ש' 31 עד עמ' 2 ש' 29).

לשאלה לגבי שלב היריות, השיבה האם "זה היה בבלוק... כן מאחורה"; לשאלה מה היא עשתה כשהנאשם הוריד את בתה למטה, השיבה "אם אני אכנס אליו ואני אתן לך היום כן, הוא נתן לה אגרופ לתוך (מילה לא ברורה) פה הוא הכניס לה מכות בקיצור היא אומרת אמא זה היה (מילה לא ברורה) שאני לא יודעת כל כך כאילו על מה ויהלומים ויהלום לא יודעת מה, הוא אמר לי נרצחת הבת שלך (מילה לא ברורה) ואני אמרתי זה לא ענייני, לי אין עניין בגלל זה התקשרתי וצרחתי"; וכן ציינה כי הנאשם "הוא היה משהו לא רגיל, לא רגיל משהו ככה מה שהוא לקח משהו הוא לא ידע מה זה" (עמ' 3 ש' 1-22). לשאלה מה קרה למטה, השיבה האם שהיא פוחדת לספר, ולא רוצה שהמתלוננת תדע שהיא סיפרה, וכשנאמר לה שהחוקר ייתן לה לדבר עם בתה, הוסיפה "בקיצור הוא נתן לה אחד, הוא שפשף לה את כל הרגל והילדה שלי פצועה", ולשאלה אם השוטרים לא ראו את זה השיבה "לא, לא דיברנו, הוא אומר זיהיתי שיחקה אותה שהיא מתה... אז הוא (משפט לא ברור)" (עמ' 3 ש' 31-39). לשאלה מה בניה ש' וח' עשו כשראו את האקדח בתוך הבית, השיבה "לא יכלו לעשות כלום הוא יתן, פשוט יתן אז בוא אני אגלה לך עוד סוד, אין לי כוח לשמור את זה בבטן באמת ושהוא אוף פשוט הוא לקח את הבן שלה בבית אצלי נכון? והוציא שאני באתי לרוץ למעלית דפק לי אחד ונכנס לקיר שם... אצלי בבית... בכניסה שאני פותחת את הדלת בשביל לצאת למעלית לקח ממני ככה זה עבר לי ככה מהראש, באאאף... בקיר יש ככה ושפשוף כזה אני הרגשתי משהו לא הבנתי זה היה מהר... עכשיו אם אני הייתי באה עוד קצת עוד אחד הוא

היה שם לי והיה מביא אותי כי באתי לילדה שלי למעלית, הביא לי ככה... ואני קודם כל קרה לי משהו נסגר לי שאני צרחתי אז לא יכולתי להמשיך לצעוק והיו אצלי כל הילדים בבית הנכדים, אני במשטרה צורחת (מילה לא ברורה) במעלית; לשאלה איך היא יודעת שהוא ירה במתלוננת במעלית, השיבה "לא במעלית... היה יריות למטה... כל השכנים שמעו... כן, כן זה הסיפור האמיתי" (עמ' 4 ש' 5-35). לשאלה מה הנאשם לבש, השיבה האם "לא זוכרת מהלחץ, מכנס אני חושבת אהה חאקי כזה כחול אם אני לא טועה, בעצם אני לא זוכרת את הצבע שהיה עליו מרוב שהכל היה מהר מהר... זה כמו שאני אומרת לך, אני יושבת עם הבן שלי סיימנו לאכול הנכדים שלי הכל ואז זה היה כמו מחבל שנכנס... הוא היה משוגע הוא לא רגיל דיבר, תראי אני זה לקחו לי אמרו הוציא לי פשוט דפק בי, זה עבר לי ככה"; לשאלה איך לקח את המתלוננת למעלית, השיבה "היא לא רוצה היא צורחת... ככה חופשי ליד כולנו חופשי לקח אותה ככה, אז הוא הוציא לנו ככה", לשאלה אם הוא עטף אותה מהגרונן, השיבה "ככה היא צועקת היא יודעת שלא ירדנו איתה לא הלכנו איתה נגמר הסיפור" (עמ' 5 ש' 17-34).

לשאלה מה המתלוננת סיפרה לה שקרה למטה, השיבה האם "שהוא נתן לה במעלית בעיטות פה פתח לה גם את השפה היא לא יכלה כבר לדבר פה בכלל היא הרגישה שהיא זהו היא איבדה את"; לשאלה מתי היו היריות, השיבה "כשהוא כבר גרר אותה למטה הוציא אותה מהכניסה מסכנה בחוץ וירה, הוא עשה את מה שהוא עשה"; לשאלה אם המתלוננת אמרה לה כמה יריות הוא ירה לכיוונה, השיבה "לא, היא יודעת את זה אני לא, לי אחד הוא נתן וכל השאר אני יודעת שזה היה אליה אני ידעתי שאין (מילה לא ברורה) הוא פשוט דפק לה את הכל, אם אני שלא עשיתי לך כלום ולא בטיח והכל היה ככה משהו כזה הוא היה מעוות הוא לא היה חתיך... לא יכול להיות רגיל אז פתאום הוא אומר לי מה הנה זה, זה, זה הייתי גומר עליכם ומה אני אין לי מושג מה לי ולו, מה לי ולו להגיד גם על הדברים אני לקח לי את הילדה, לקח אותי נתן לי" (עמ' 5 ש' 36 עד עמ' 6 ש' 15). בהמשך, אמרה האם לחוקר ש"אי אפשר להשאיר דבר כזה... הוא יחזור", וכשהחוקר אמר לה שהיה יכול להפגע לה נכד, השיבה "רק נכד?... אני אומרת לך... פספס אותה כי היא נפלה" (עמ' 8 ש' 39 עד עמ' 9 ש' 5). לשאלת החוקר אם המתלוננת יודעת שהנאשם ירה עליה ליד הדירה, השיבה "בטח שהיא יודעת, הוא לקח אותה למטה, אז היא חשבה גם כאילו אני הלכתי ואני יודעת שגם היא הלכה והבן שלי לא יכול לעשות כלום כי הוא ימשיך לתת, כל הילדים איתי ביחד שלא (מילה לא ברורה) זה היה עכשיו עכשיו עכשיו כמו שאני אומרת לך הוא לא נכנס תקשיבו, הוא לא ראה לא ספר אף אחד בעיניים"; לשאלה מאיפה הוא הוציא את האקדח, השיבה "ככה כזה ככה שלך", ולשאלה באיזה צבע האקדח, השיבה "לא זוכרת, הכל היה מהר אני לא התמקדתי כמו שהילדה אצלו הוא גורר אותה, לקח לי אותה בגלל זה צרחתי, אז אמרתי כן זה (מילה לא ברורה) וגם הוא נתן לאבא שלו שני כדורים ברגליים... אז אני גם אמרתי להם את זה כי אני יודעת שמעתי את הסיפור..." (עמ' 9 ש' 15-38).

בהמשך, לאחר שהמתלוננת סירבה לשתף פעולה ויצאה מהחדר, לבקשת החוקר שתסביר לו היכן היה הירי מחוץ לדירה, השיבה האם "יפה, נכון יש מעלית? אז לא לראות את המעלית לראות את הקיר הזה של החשמל, ארון חשמל... נכון הדלת שלי? אז יש ארון חשמל. אין לי אותו, יש ארון חשמל ובלמעלה"; לשאלה איפה היא היתה בזמן שהנאשם ירה, השיבה "שהוא נכנס למעלית עוד לא נסגרה לו שבאתי אני... לרוץ לילדה שלי אז הוא דפק לי ככה... שם ואני ראיתי את הבת שלי פשוט", ואישרה כי בשלב זה היא התקשרה למשטרה "כשהוא נתן ואני לא האמנתי שיש דבר כזה זה היה אני אומרת לך אחד שתיים שלוש" (עמ' 31 ש' 12-36). לשאלה למה הוא הוציא את האקדח בבית, השיבה "השתגע, הוא לא היה רגיל"; ולשאלה אם הוא כיוון על ש' או ח', השיבה "על ח' פעם

כשאני רצתי והבת שלי בצרחות, אני ידעתי זהו הוא גומר לי אותה במעלית אם לי הוא עשה ככה ונתן וזה אז מה הילדה שלי?" (עמ' 31 ש' 38 עד עמ' 32 ש' 3). לשאלה ממה המתלוננת סיפרה לה שנגרמה לה החבלה ברגל, השיבה "האקדח, אתה לא רואה גם הנעל נקרעה לה מהשפשוף היא פתוחה... זה, כאן פתוח מההדף" (עמ' 32 ש' 8-13).

לשאלה כמה זמן המתלוננת בקשר עם הנאשם, השיבה "לא יודעת, בחיי בשבת הזאת אני לא מכירה יודעת שהוא משוגע"; לשאלה אם המתלוננת אמרה לה שעומד לקרות משהו כזה, השיבה "היא אמרה לי כל הזמן הוא לא בריא, לא אמרה לי ככה, לא אומרת לי אמא את יודעת הוא לא בריא הוא משוגע וזה כל איפה שהוא הולך (מילה לא ברורה) הייתי יודעת הוא טעון בעצמו, אפילו עוד איך שלא יהיה אבל לא פחדתי ככה" (עמ' 4 ש' 37 עד עמ' 5 ש' 5). לשאלה מתי היא ראתה את הנאשם בפעם האחרונה, השיבה שבערך חצי שנה או שנה; לשאלה מאיפה היא מכירה אותו השיבה שהיתה גרה בשכונת ***; וכשהוצגה לה תמונה שלו, השיבה שכך הוא נראה גם עכשיו (עמ' 6 ש' 22-38). לשאלה אם היא מכירה את אביו, השיבה בשלילה, ולשאלה את מי היא מכירה ממשפחתו, השיבה "אני מכירה את אמא שלו, פעם אחת, פעמיים ראיתי אותה מנקה... קוראים לה אתי יקוט... מנקה משק בית אצל ע' חברה שלי... ככה אני מכירה אותה וגם היא לא מכירה אותי אישית" (עמ' 8 ש' 20-34).

אמרותיה של המתלוננת מ.י.

בהודעת המתלוננת מיום 30.12.16 בשעה 18:00 (ת/29), שללה המתלוננת כל קשר לאירוע, וטענה "אני עוכבת למשטרה כי היה אירוע בשכונה, אני אפילו לא יודעת על מה מדובר. אני הייתי במעלית לכיוון הבית, אימא שלי כנראה שמע רעש בחוץ וידע שאני בחוץ, נלחצה, והתקשרה למשטרה. אני לא יודעת מה אימא שלי סיפרה, אבל אני לא ראיתי דבר חריג שיכול לעזור למשטרה". לשאלות החוקר, השיבה כי ישבה למטה לבדה, ליד הבלוק כדי לנשום אוויר, כ-10 דקות, ולאחר מכן עלתה הביתה; כי לא התקשרה למשטרה ולא היתה סיבה לכך; כי היא מתגוררת עם אמה ובתה בת ה-4, ובתה הלכה בערך בשעה 13:00 עם אחיה ש' לביתו, כדי לשחק עם ילדיו. עוד השיבה המתלוננת, כי אין לה סכסוך עם מישו, אינה מאוימת, וכי כשהיתה למטה לא נפלה; כשהוטחו בפניה הטענות כי אדם ירה לעברה, ומשך בשיערה לכיוון מונית, טענה כי לא היה דבר כזה; כשנטען בפניה ששוטרים מצאו ראיות לכך שבוצע ירי ליד הבניין, ושעדים קושרים אותה לאירוע, השיבה "אני הייתי למטה, לא היה ירי, לא היה דבר חריג אחר".

לשאלה מה הקשר בינה לבין הנאשם, השיבה המתלוננת שאין ביניהם קשר, ושללה את הטענה שהם היו בני זוג; לשאלה מדוע הוא תקף אותה וניסה להכניסה לרכב, לא השיבה; לשאלה במי הוא ניסה לירות, שהשיבה שאינה יודעת; לשאלה מדוע אמה אמרה שהוא ניסה לחטוף אותה, שאלה "מה הקשר לאמא שלי?", ושללה שאמה התקשרה למשטרה. כשהקצינה הטיחה בפניה שיש הקלטה של אמה, והיא נשאלה למה היא משקרת, המתלוננת שתקה והוסיפה "לא יודעת, תסתפקי במה שעדים אומרים לך"; וכשנשאלה מדוע היא מגנה על הנאשם, השיבה "יש לך שכנים תסתפקי במה שהם אומרים לך, אני לא רוצה להיות מעורבת בכלום".

בהודעת המתלוננת מיום 30.12.16 בשעה 19:51 (ת/30), לאחר שנועצה בעו"ד, טענה המתלוננת כי אין לה מה להוסיף על דבריה בחקירה הקודמת. לגבי הטענה שהיה אירוע ירי שהסתיים בנס ללא פצועים והרוגים, השיבה "לא

ראיתי, אין לי מה להגיד. הייתי בבית"; לשאלה מדוע אמה התקשרה למוקד 100 וביקשה עזרה, השיבה "אולי דאגה לי וחששה. כי בדיוק בזמן זה הייתי במעלית בדרך לבית"; לשאלה מי זה הנאשם, השיבה שאינה יודעת ואינה מכירה אותו אישית, ובהמשך אמרה שאין לה שום קשר אליו.

כשהוסבר למתלוננת שלאור אי שיתוף הפעולה שלה, היא חשודה בביצוע עבירה של שיבוש הליכי חקירה, השיבה **"אני רוצה לשתף פעולה רק לא יודעת מה לספר כי אני לא קשורה לכל זה, לא ראיתי מה קרה"**. לגבי הטענה שעדים ראו אותה עם גבר שמשך בשיערה לכיוון מונית, ושאותו גבר ירה לכיוונה והיא נפלה, השיבה שלא היה דבר כזה; לשאלה איך היא מסבירה את דברי העדים, השיבה **"אף אחד מאנשים שאתה אומר, לא אמרו לי בפנים שאני הייתי בזמן האירוע"**; לשאלה אם היא פוחדת, או רוצה ללכת למקלט לנשים מוכות, השיבה בשלילה; לשאלה כיצד היא מסבירה את דברי אמה בהודעה למוקד 100, השיבה שאין לה הסבר.

בהודעת המתלוננת מיום 30.12.16 בשעה 20:29 (ת/31), שבה המתלוננת ואמרה שאין לה מה להוסיף, ושיפרה מה שהיא יודעת; כשהובהר לה שוב שהיא מבצעת עבירה בעצם אי שיתוף הפעולה, השיבה **"אני רוצה לשתף פעולה ורוצה לספר, רק אין לי מה לספר, כי לא הייתי ולא ראיתי מה קרה ואם קרה בכלל"**.

בתשאול המוקלט ע"י החוקר עוזי קטני מיום 31.12.16 (ת/39), לאחר שיחה ארוכה של החוקר עם האם (כפי שפורט לעיל), הוכנסה גם המתלוננת לחדר, ומיד לאחר שהאם אמרה לה שהיא דיברה עם החוקר, ושאי אפשר לרחם "על דבר כזה", אמרה המתלוננת **"לא דיברתי, זה לא קשור פשוט שאני לא הולכת לעשות את זה הכל אני גם אמרתי את זה אני אין מה לשאול אותי אני לא נכנסת לזה"** (עמ' 10 ש' 33-31). בהמשך, לאחר שהחוקר ואמה הפצירו במתלוננת לשתף פעולה ולספר את האמת, אמרו לה שהנאשם מטורף ושהוא יכול לחזור, שאלה המתלוננת **"אבל לא מצאו אותו?"** (עמ' 11 ש' 11), אך לאחר מכן אמרה שהיא מכירה את הנאשם רק בפנים, ושהיא לא רוצה להכנס לזה, ציינה ש"זה לא קטע של פחד... אני לא מפחדת לא רוצה להגיע למצבים האלה... אני לא תערב אותי באמת... אני לא רוצה להתערב, לא, לא אני לא להיכנס לזה... פשוט פשוט אני לא רוצה", והבהירה שהיא לא מוכנה למסור עדות, ואף לא רוצה לספר לחוקר את הדברים בעל פה (עמ' 12 ש' 37-4).

לשאלה מה קרה לה ברגליים, השיבה המתלוננת **"בדקו אותי ואין לי כלום"**, וכשנאמר לה שיש עד שאומר שהיא נפגעה, השיבה **"אז הנה עובדה הורידו לי גרביים, אני יכולה להראות לך את הרגליים שלי הכל אין לי שום דבר"**; לאחר שהחוקר ביקש לראות את רגלה השניה, ביקש שתרים את הרגל, ושאל אם מה שהם רואים לא קשור, השיבה **"לא זה לא קשור לזה זה שטף דם"**, החוקר נשמע מפציר בה לספר, ואמר שלפני רגע היא אמרה שאין לה כלום ברגל, והמתלוננת השיבה **"זה שטף דם שלא קשור לזה... קיבלתי מכה... ממשו מזמן"** (עמ' 13 ש' 35 עד עמ' 14 ש' 33, וכן עמ' 24 ש' 28); בהמשך, כשהתבקשה שוב להוריד את הגרב, לצורך צילום החבלה, סירבה המתלוננת בתוקף (עמ' 19 ש' 26 עד עמ' 20 ש' 13).

לשאלה מי מהשכנים היה למטה, השיבה המתלוננת שלא היו אנשים שהיא מכירה **"וחוץ מזה אני לא אני הייתי במעלית ככה שאני לא ראיתי גם מי היה ומי לא היה"** (עמ' 15 ש' 3-1); ובהמשך שוב עמדה על כך שהיא לא רוצה למסור דבר, שכן זה לא קשור אליה (עמ' 16 ש' 23-14). גם כשהחוקר הפציר בה והסביר לה שעומדים להאריך את מעצרן בגין שיבוש הליכי חקירה, למרות שהן הקרבנות, ושהיא יכולה להשתחרר ולחזור לילדיה, והבהיר לה שהנאשם כבר עצור, השיבה המתלוננת **"אני אומרת לך שאני לא דואגת שהוא יחזור אליי לא שהוא הטריד אותי... לא,**

אני לא רוצה להגיד כלום (עמ' 18 ש' 12-15, וכן עמ' 17 ש' 5-7, ועמ' 24 ש' 18-25). בהמשך, לאחר שהחוקר הציע שאם יאריכו לה את המעצר, היא תחזור ותספר לו מה קרה (לאחר שקודם לכן אמרה שאינה חושבת שיוארק מעצרה, ר' עמ' 23 ש' 23-24), השיבה המתלוננת **"לא, אין זה לא (מילה לא ברורה) אני אומרת לך ישאר אותו סיפור"**, והוסיפה **"אה לא נראה לי שהוא עצור בחייאת... לא נראה לי שהוא עצור... לא זה, זה לא משנה אבל סתם אני אומרת"** (עמ' 30 ש' 3-15).

לשאלה אם היא מסכימה שאמה תספר מה שהיא יודעת, השיבה שזו זכותה לספר, ואם היא יודעת משהו, שתגיד (עמ' 21).

בהודעת המתלוננת מיום 31.12.16 בשעה 14:48 (ת/32, החקירה אף מוקלטת בת/39 בעמ' 26-28), טענה המתלוננת, כי אין לה שום קשר עם הנאשם, לרבות קשר טלפוני, וכשנטען בפניה כי מחומר החקירה עולה שיש ביניהם קשר, השיבה **"אין לי מה להגיד"**. כשהוטחו בפניה פרטי האירוע, השיבה שזה לא נכון ושהיא לא היה; כשנטען בפניה שנודע לחוקרים שיש לה פגיעה בכף רגלה השמאלית, כתוצאה משפשוף של כדור שנורה לעברה, השיבה שזה לא היה; כשנשאלה ממה נגרם שטף הדם שהחוקר ראה, השיבה **"ממכה שקיבלתי מריצה... מיום ראשון... דרכתי על משהו"**; לשאלה אם היתה בלי נעליים, השיבה שהיתה עם נעליים ו**"זה מכה זה כאילו זה הגיע ככה עם הנעל אפילו שדרכתי עליה"** (ת/39 עמ' 28 ש' 8-21).

בשיחה המוקלטת שבין המתלוננת לחוקר בוריס קדינוב מיום 1.1.17 (ת/34-דיסק ותמליל), נשמעת שיחה, שבתחילתה המתלוננת אמרה **"כן אני הבנתי קודם כל (מילה לא ברורה) היא אמרה הכל גם אמרתי לה אמא תגידי אני מעדיפה שזה יבוא ממך"**; לשאלה מה זה קשור לאמה, השיבה **"כי בכל זאת, זה לא שפוי הוא לא בן אדם נורמלי אני מפחדת... לא יודעת, גם הבנתי שתפסו אותי בגללה והכל בסוף... לצאת או לא יצא"**; לשאלה מי אמר לה את זה, השיבה **"אמרו, אמרו למשפחה"**. כשנאמר לה שעבר קצת זמן ושהיא צריכה לשתף פעולה ולספר לשוטרים, השיבה **"טוב אבל אחרי זה מה? בואי לדין בואי לזה?... כל זה ואני אבוא לידו בפנים? אתה יודע איזה מטורף הוא? הוא משוגע הוא נולד משוגע הוא לא נורמלי הוא כל הזמן היה כזה אני יש לי כוח אני גרה ב*** הוא ישתחרר עוד כמה זמן הוא יבוא עליי אז ללכת (מילה לא ברורה)"**; לשאלה אם אחרי מה שאמה סיפרה הוא יבוא לאמה, השיבה **"אבל עדיף שהוא יבין שזה מאמא שלי ולא ממני... הוא לא נורמלי"** (עמ' 2-1 לתמליל). בהמשך, במהלך נסיונותיו של החוקר לשכנעה לספר את האמת, כמו שעשתה אמה, אמרה המתלוננת **"כן אין אבל אני מתכוונת שזה לא אותו דבר, אמא שלי הוא מבין שזה אמא שלי"** (עמ' 16 ש' 33-34); ולגבי בקשתו שתשתף פעולה ולא תסכל את הכנסתו של הנאשם לכלא, כדי להגן עליה, השיבה **"לא זה לא מה שרציתי להגיע זה להפך... בדרך גם אמרתי לאמא שלי... שתגידי לו שתדבר איתו, תדברי ותגידי מה מצאו"** (עמ' 17 ש' 28-32).

במהלך רוב השיחה, נשמע החוקר מפציר ארוכות במתלוננת לשתף פעולה ולספר את האמת על מה שקרה, כדי שהנאשם ייכנס לכלא ולא יוכל לחזור ולפגוע בה, אמר לה שהיא אחראית לשלום בתה, ושממילא המשטרה יודעת כל מה שקרה והיא תוזמן לעדות, והבהיר לה את החשיבות של עדותה, בעיקר כשהיא קרבת העבירה, ממנה מצופה לספר את הדברים; ומן הצד השני נשמעת המתלוננת מביעה חשש וחוסר רצון למסור אמרה במשטרה, ובעיקר חשש להגיע בהמשך לעדות בבית המשפט. בין היתר אמרה המתלוננת בהקשר זה, **"אני לא רציתי בלאגן ובעיות, להיות מהדבר הזה משוגע"** (עמ' 2 ש' 30-31); ובהמשך **"לא, לא, לא... אני לא רוצה להיכנס לזה, אתה לא מבין? שאני לא רוצה להיכנס לזה?... אני לא רוצה שהוא יגיע לבית משפט שיגידו לו כן הנה היא אמרה ונתנה עדות... אה"**

היא אמרה עליי? ... עזוב... אני גרה פה בעיר הזאת אתה חושב שמישהו יכול להציל אותי אחר כך? אף אחד, אני חיה הולכת לבד, הולכת לעבוד יש לי ילדה אני הולכת לעבודה חוזרת למה? ... אז אם הוא ידע עכשיו שזה ככה ירד לו כל ההשפעה של הכדורים כל הסמים... הוא מתנקה בבית סוהר, הוא חושב וואלה לא עשתה לי כלום אין לי על מה להציק ומה שעשיתי... סתם דוגמה ופה זה נגמר... ואז שלום אני לא רואה אותו" (עמ' 10 ש' 7-33, וכן עמ' 9 ש' 13-36); גם כאשר התלבטה בהמשך אם לדבר עם החוקר עוזי קטני, אמרה "אני לא יודעת מה להגיד לך אני רק חושבת על... המשפט... שיקראו לי... להתעמת איתו... אבל אני אומרת טוב גם אם אני אבוא בסדר אז גם יגידו לו שיש... הוא לא יצא?" (עמ' 14 ש' 23-35); וכן "נו ומה אחר כך? הוא יצא מה אתה חושב אז כל הזמן הזה את תשלמי ואת זה" (עמ' 15 ש' 35-36). יצוין, כי בשלב מסוים במהלך השיחה, הסכימה המתלוננת לשוחח עם החוקר עוזי אותו היא מכירה, החוקר התקשר אליו והשאיר לו הודעה, אך מאחר שלא היה פנוי, סירבה המתלוננת למסור עדות בפני חוקר אחר (עמ' 12 ש' 4-16, עמ' 13 ש' 17-29, עמ' 14 ש' 12-22, עמ' 17 ש' 31 עד עמ' 18 ש' 7).

למרות האמור, בחלק מהשיחה השיבה המתלוננת לשאלות החוקר לגבי האירוע עצמו. וכך, לשאלה למה הנאשם ניסה לעשות את זה, השיבה "לא יודעת, שתבין והתחיל לצעוק שאני גנבתי לו וסתם אז מה הוא יגיד? אז הוא הפך את זה היה איזה אבן, החליקה לי אבן של יהלום, לקחתי לו יהלום והבאתי לו שלחתי לו יהלום אמיתי, מזויף התחיל לצעוק לבד, אחרי זה הוא אמר לא היהלום היה בצבע שחור ואחרי זה כבר הבינו שהוא לא נורמלי איך שהוא דיבר עם הבני דודים לפני שעצרו אותו ככה הבנתי וזהו וכאילו התחיל לצעוק שטויות עשתה לי זה זה אני אראה לה מה זה אני זה אני זה, וסתם ננעל עליי פתאום תפס אותי אחריו על כלום, ואני התרחקתי ממנו לגמרי והוא היה ידיד לי (מילה לא ברורה) לפעמים אני גם מאי נעימות יושבת נחמדה... לא יותר מזה, אין לי כלום איתו לא היה חבר שלי אי אפשר גם להיות בן זוג של דבר כזה, הוא לא הוא לא שפוי אתה לא יכול להיות חבר של דבר כזה" (עמ' 2 ש' 33 עד עמ' 3 ש' 10). לשאלה למה הוא הגיע אליה, השיבה "הוא קיבל סיבוב הוא לוקח מלא כדורים, הוא לוקח סמים... עשה קצר לעצמו עם סמים ביחד, התחיל לו כבר שיבושים התחיל אפילו לראות דמיונות וזה מה שקרה לו... לא יודעת מה זה הדבר הזה איך הגיע אליו, אני לא יודעת שתבין בילדה שלי ביקר לי אני לא יודעת מה הוא רוצה ממני מה עשיתי לך רע? מה עשיתי לך רע? כלום"; ובהמשך הוסיפה "בלי סיבה בלי סיבה ממש כמו שאני אומרת לך בלי סיבה" (עמ' 3 ש' 12-23, ש' 33-37). לשאלה מה הקשר ביניהם, השיבה "כלום, אני אומרת לך חוץ מידיד שלי, מידיד כאילו ידיד זה מאי נעימות אני מסבירה לך שהייתי חוזרת הביתה שהייתי רואה אותו פה שם, את יכולה להקפיץ אותי, את יכולה לעזור לי... וככה היה" (עמ' 3 ש' 25-30).

לשאלות לגבי איך נוצר המצב שהנאשם שלף אקדח, השיבה המתלוננת "מאיפה אני יודעת תגיד לי? אני יודעת מה יש לו מה אין לו? אני ידעתי? ... למה אני עשיתי לו משהו רע שהוא יכול להגיע איתי לאקדח? אני לא עשיתי לו כלום בשביל להגיע למצבים כאלה בכלל... אני אומרת לך ביקר לי שאני לא יודעת, אני לא הייתי איתו... אני עליתי עם אחי ח', אני עם אחי ח', באתי מבית כנסת, מהמקווה סליחה ח' בכלל טבל במקווה מה קשור אני בכלל בעולם שלי עוד מעט שבת אני שומרת שבת עוד מעט שבת אני באה ללכת לבית שלי מה קשור? אתה רואה בן אדם ככה (מילה לא ברורה) עולה לבית מגיע לבית אתה רואה דבר כזה זה לא נורמלי" (עמ' 4 ש' 4-23); בהמשך לשאלה אם היא אמרה לו משהו שגרם לו לשלוף את האקדח, השיבה "בן אדם בקיצור, בן אדם לא נורמלי לא קיללתי אותו, לא אמרתי לו כלום לא התגריתי בו לא שום דבר, לא יכול (מילה לא ברורה) דבר כזה" (עמ' 4 ש' 37-39). לשאלה מתי הוא הוציא את האקדח, השיבה "שבאתי" (עמ' 4 ש' 26), ולאחר

מכן הבהירה כי ראתה אותו עם האקדח "בבית... אמא שלי ראתה אותו הראשונה אני עוד לא הייתי בבית", וכי כשהיא הגיעה הביתה "אז ראיתי אותו צועק, משתגע זה עם עצמו", עם האקדח (עמ' 5 ש' 10-2). לשאלה מה הוא עשה עם האקדח, השיבה "תרדי למטה", לשאלה אם היא ירדה למטה, השיבה "זהו ואז נהיה את הבלאגן"; המתלוננת אישרה כי הנאשם החזיק את האקדח ביד, ולשאלה חוזרת מה עשה איתו, השיבה "אני אגיד לך את האמת באיזה לחץ אני הייתי בוכה, ככה ככה יואו לא ראיתי כלום, לא תגיד עכשיו... לא זוכרת גם כלום" (עמ' 5 ש' 12-28). לשאלה מתי הוא ירה עם האקדח, השיבה "לא שמעתי, אני לא זוכרת להגיד לך מתי א' ב' כלום אני אומרת לך אני בוכה לא רואה כלום בעיניים זהו וזהו ואז בום בום בום כבר באו אנשים למטה"; לשאלה לאן הוא ירה, השיבה "לא ראיתי, באור שאני רואה ביקר לי אני לא ראיתי, אתם ראיתם אתם יודעים... אתם הייתם במקום, אתם ראיתם מהכל אני לא יודעת מה מו מו כלום כמו שאני אומרת לך, לא, לא הצלחתי ראיתי" (עמ' 5 ש' 30 עד עמ' 6 ש' 3). לשאלה מה קרה לה כתוצאה מהירי, השיבה המתלוננת תחילה "מבוהלת", ולאחר מכן הוסיפה "אהה מכה כזאת... אני לא יודעת איך היא הגיעה מה מו מי שתבין"; לשאלה איפה היתה המכה, השיבה שאינה יודעת (עמ' 6 ש' 12-5); לשאלה אם המכה היתה ברגל, השיבה "אני לא צריך שתכניס אותי (מילה לא ברורה)... אבל הרי אתה מקליט אותי?", וכשהחוקר אמר לה שאינו מקליט, הוסיפה "לא כי אני לא רוצה בלאגן"; ורק לאחר שהחוקר הבטיח שלא יהיה שום בלאגן, המשיכה "בסדר אתמול צילמו לי את הרגל, הכל הורדתי את הנעל", והסבירה כי זה קרה מ"זה שהוא נתן ברצפה... אז הוא נתן ברגל"; לשאלה אם זה מהקליע או ריקושט מהרצפה, השיבה "זה לא נכנס זה עשה רק שטף דם". לשאלה לאן הנאשם כיוון, השיבה "לרצפה... אני לא יודעת"; ולשאלה אם היא לא שאלה אותו למה הוא יורה, השיבה "אין עם מי לדבר, לא ראיתי לא שמעתי לא כלום, הוא כבר רץ" (עמ' 6 ש' 14-37, עמ' 7 ש' 2-1); בהמשך, לשאלה למה הוא משך אותה החוצה, ולמה עם אקדח, השיבה "אני לא יודעת גם מה הוא רצה, אתה מאמין לי... הוא לא נורמלי, בן אדם אתה ראית אותו? אתה ראית אותו אתמול?... שמעת מה הוא מדבר? כמה שטויות הוא מדבר? מה הוא אמר שגנבתי לו?... הוא מדבר שטויות גם מה הוא מדבר אתה לא מבין אותה בלה בלה בלה כן עשו לי זה זה זה" (עמ' 7 ש' 13-28). לשאלה באיזה אקדח מדובר, השיבה המתלוננת "לא יודעת, אני יודעת איזה מצב הייתי מטושטשת מהכל" (עמ' 7 ש' 9-10). לשאלה מדוע היא הלכה עם הנאשם, ואם הוא משך אותה, השיבה "לא, לא, מאיים כזה... צאי, צאי, צאי אומרת לו טוב טוב טוב ואז זהו כבר לא רציתי" (עמ' 8 ש' 4-7); לשאלה לאן הוא לקח אותה, השיבה "בכניסה, אני אומרת לך זהו משם אני כבר מטושטשת אני כבר לא זוכרת", ובהמשך הוסיפה "הוא ככה הוא רץ הוא לא לקח אותי לשום מקום, לכניסה לכניסה" (עמ' 8 ש' 9-10, עמ' 20-21); לשאלה אם היה מישהו שחיכה לו השיבה "לא אף אחד... אף אחד הוא רץ לבד, אף אחד", ולשאלה אם הוא לקח אותה לרכב, השיבה "אף אחד לא הסתובב, אף אחד אין לו רכב אין לו כלום, ברגל" (עמ' 8 ש' 12-18).

עוד במהלך השיחה ביקשה המתלוננת לברר מה הנאשם אמר, אם דיבר רק שטויות וטען שהיא גנבה ממנו (עמ' 8 ש' 31-37).

בחקירת המתלוננת מיום 11.1.17 בשעה 13:25 (ת/33- הודעה, ת/35- תמליל ודיסק, ההפניות שלהלן

לתמליל), כשנשאלה אם יש לה מה להוסיף על הודעותיה הקודמות, השיבה המתלוננת בחיוב, וציינה "קודם כל הוא, הוא בקשר הוא היה אצלי ממש... ניסים... אצלי בבית בן בית", וכשנשאלה באיזה ניסים מדובר, השיבה "זה שקרה מה שקרה שאומרים שקרה מה שקרה כביכול. והסתכסכו בינינו", והוסיפה "אני אוהבת אותו מאד... ומתוך כעס אמרתי את מה שאמרתי. כאילו יצא מה שהיה והוא לא עזר, אבל את האמת הוא לא עשה כלום...

אני פשוט... עיללתי (כך במקור) עליו כל מיני דברים (עמ' 3 ש' 2-29).

לגבי הטענה שהנאשם חושב שהיא גנבה לו יהלום, שאלה המתלוננת תחילה **"למה הוא הגיש עליי תלונה על דבר כזה?"**, ומיד לאחר מכן אמרה **"היה בינינו ויכוחים כל מיני דברים... אני רוצה להגיד שאני לא רוצה לפרט בדיוק אבל יש משהו במה שהוא אומר בקטע הזה"**, לשאלה אם בנוגע לכך שהיא גנבה לו יהלום, השיבה **"כן... ואני לא רוצה לפרט זה היה בינינו... הסתכסכנו ומתוך כעס"** (עמ' 4 ש' 20-34). לשאלה אם היא והנאשם חברים, השיבה בחיוב, ואף ציינה שהם היו כמו זוג (עמ' 4 ש' 36 עד עמ' 5 ש' 7, וכן עמ' 6 ש' 32-37); ולשאלה למה נפרדו, השיבה **"כן הסתכסכנו... ואני מתוך כעס אמרתי מה שאמרתי... כאילו יצא מה שיצא כל הבלאגן אבל... לא אני לא חייבת לפרט... זה היה בינינו כזה זה היה בינינו"** (עמ' 5 ש' 9-17). לשאלה למה שהנאשם יטען שהיא גנבה לו יהלום, השיבה **"לא יודעת... אני משאירה את זה ככה ביני לבינו"** (עמ' 5 ש' 26-30); לשאלה אם הנאשם נתן לה יהלום או דבר בעל ערך למשמורת או כמתנה, השיבה **"הוא אנחנו היינו בקשר והוא הביא איזה יהלום או לא יודעת אם זה יהלום או זה סוג של תכשיט... וזהו ואני מצאתי את התכשיט הזה, ו... הוא לא הביא לי אותו אני מצאתי אותו... והוא רצה לתת את זה למישהי אחרת... כנראה שהוא רצה להביא את זה למישהי אחרת ולא לי... אז אני לקחתי את זה בשביל לריב, זה לא שלי... מצאתי"**, והוסיפה שהיא נפגעה שהוא רצה לתת את זה למישהי אחרת (עמ' 5 ש' 36 עד עמ' 6 ש' 31).

בנוסף, אישרה המתלוננת, כי ביום האירוע היא הביאה את אחיה מהמקווה (עמ' 4 ש' 12); אך לשאלה מה ראתה כשחזרה הביתה ויצאה מהמעלית, השיבה תחילה **"לא היה כלום אני עיללתי (כך במקור) את זה זה היה סתם מכעס... נכנסתי לבית כרגיל"** (עמ' 7 ש' 13-22). מיד לאחר מכן, כשהוטח בה שמחומר החקירה עולה, שהנאשם היה בלובי ובבית שלה ואמר לה שהיא גנבה לו יהלום, השיבה **"זה לא הוא היה בלובי... מישהו אחר... אני לא רוצה להגיד מי... לא, הוא היה בכניסה לא ניסים, אבל היה בכניסה"** (עמ' 7 ש' 27-33); ולאחר מכן לשאלות החוקר הוסיפה **"רגע אבל אם זה היה מישהו אחר ואני לא רוצה להגיד את השם של הבן אדם שעשה את הבלאגן שעשה את הרעש הזה בכניסה סתם דוגמא? ... אני לא רוצה להגיד מי ואני החלטתי להגיד שזה ניסים. אבל אני לא חייבת להגיד את השם של הבן אדם שהיה"**; לשאלה איפה היה הנאשם, השיבה **"לא היה שם... לא יודעת... לא אבל אני לא חייבת להגיד את השם של הבן אדם. אף אחד לא יחייב אותי גם לא אחר כך... טוב תרשום... שזה מישהו אחר היה בכניסה... ניסים לא היה בכלל... זה היה איזה רוסי"** (עמ' 8 ש' 3-25). לגבי טענת החוקר, כי היא מנסה לחזור בה מדברים שמסרה, השיבה **"לא אני בכעס עליו אז נתתי שזה יראה ככה תרשום... נתתי שזה יראה כאילו שזה הוא... מעצבים. מתוך כעס"** (עמ' 8 ש' 38 עד עמ' 9 ש' 5); ובהמשך טענה שוב **"זה לא היה ניסים... זה היה הרוסי זה היה בן אדם אחר... אני מכעס אמרתי... אני מכעס לא היה אכפת לי שיחשבו... גם אמא שלי וגם כל השאר כל מי שאמר את השם שלו"** (עמ' 10 ש' 36 עד עמ' 11 ש' 17).

לשאלות לגבי האירוע עצמו, לאחר שאמרה שהיא לא חייבת לספר ו**"לא רוצה להגיד על הרוסי הזה כלום"** (עמ' 9 ש' 15), החליטה המתלוננת לתאר את האירוע. לדבריה, **"היה בן אדם רוסי בבניין... אני בכל אופן לא שראיתי אבל ששמעתי את הבומים, נלחצנו וזהו קרה מה שקרה, והוא חשב אה תקשיב תקשיב הבן אדם הזה חשב שאני מישהי אחרת הרוסי הזה, היה בלבול פה, ואז הוא עלה אליי לבית, ובכניסה הוא איים"** (עמ' 9 ש' 22-39); ובהמשך אמרה **"הבן אדם הזה זה איזה רוסי... שהיה לי איתו איזה בעיה. עכשיו פתרתי אותה"** (עמ' 10 ש' 24-29). לשאלות החוקר אישרה המתלוננת, כי הבחור הגיע לבית אמה, אמר לאמה שהיא גנבה לו יהלום, וכשהיא הגיעה הביתה, הוא תפס אותה, חנק אותה, לקח אותה למעלית, ירה לכיוון אמה שרצתה לסייע לה, הוריד

אותה למטה, ולאחר מכן ירה ברכב של אחד השכנים, ירה לעברה ושפשף לה את כף הרגל (עמ' 10 ש' 20-3, עמ' 11 ש' 8-1), כשלבדבריה האקדח היה בידו (עמ' 13 ש' 14); בהמשך אישרה כי הנאשם ירה לעבר בית אמה, והכדור עבר מעל אמה ופגע בקיר (עמ' 12 ש' 21-15); לשאלה לאן כוונו היריות שהנאשם ירה עליה בחניה ופגע ברגלה, השיבה שזה לא הנאשם, וסיפרה **"יצאנו ביחד... לא הוא משך אותי ביד אמר לי בואי לבחוף, אמר לי בואי נצא מחוף לבניין... יצאתי, והוא ירה"**, לשאלה איפה היא היתה כשהוא ירה, השיבה **"כבר בצד השני של הכביש כאילו יצאנו מהבניין והוא כבר הלך לכיוון הזה ואני בגלל שהיה לו נשק ביד אז הלכתי לצד השני בשביל להגן על עצמי"** (עמ' 12 ש' 39 עד עמ' 13 ש' 14); לשאלה איך הוא פגע לה בחלק התחתון של הנעל, השיבה **"לא הוא ירה באוטו נכון אחד באוטו? ועוד אחד הוא ירה לכיוון הרצפה ולי היה גם ככה כתם שחור ברגל שטף דם אז יכול להיות שזה כן מהכדור אולי זה כן מההדף של הכדור נהיה לי שטף דם... הוא ירה אחד הוא ירה אחד"**, ולשאלה אם היה לה שטף דם ברגל לפני הירי, השיבה **"היה לי וזה בנוסף נהיה לי עוד קצת מהירי ברצפה"** (עמ' 13 ש' 17-34); לשאלה איך היא עלתה הביתה, השיבה המתלוננת **"הסתדרתי הייתי קצת צולעת"**, ואישרה כי ביקשה שלא יזמינו אמבולנס, כי **"לא היה מצב של אמבולנס"** (עמ' 13 ש' 37 עד עמ' 14 ש' 5). גם בהמשך, שבה המתלוננת ואישרה את פרטי האירוע, אך עמדה על כך שזה לא היה הנאשם, אלא אדם אחר (עמ' 20 ש' 31 עד עמ' 21 ש' 23).

לאחר שהושמעה לה ההקלטה של שיחתה של אמה למוקד 100, והיא נשאלה מה יש לה לומר על כך שאמה הנסערת טענה מהרגע הראשון שהנאשם ביצע את המעשים, ואף חזרה על כך בפני החוקר עוזי וזיהתה את הנאשם בתמונה, השיבה המתלוננת **"לא אני לא אומרת שאמא שלי שקרנית חס וחלילה. אני לא יכולה להגיד במקום אמא שלי"**, ובהמשך הוסיפה **"מה שאמא שלי תקשיב שיחה... היא ידעה שהסתכסכנו... היא ידעה שהסתכסכתי איתו... אולי התבלבלה מה אני לא יודעת"**, **"אמא שלי ידעה שאנחנו... היא ידעה שאני וניסים בריב וזה אולי הדבר הראשון שעלה לה לראש מה עבר עליה אני לא יודעת"** (עמ' 16 ש' 4-3, עמ' 17 ש' 26-19); לגבי הטענה שאמה מכירה את הנאשם, והוא שוחח איתה ביום האירוע לגבי היהלום, כך שלפי גרסתה אמה משקרת, השיבה כי אמה לא משקרת, ואישרה שהנאשם דיבר עם אמה ואמר לה שהיא גנבה לו יהלום, אך עמדה על כך שזה לא קרה ביום האירוע, ושהנאשם אינו קשור לאירוע (עמ' 19 ש' 32-18, עמ' 24 ש' 26-14, עמ' 25 ש' 8-4, עמ' 34 ש' 28-30).

לגבי הטענה שיש לחוקרים הקלטות, בהן היא ואמה מספרות על כל מה שקרה באירוע, השיבה **"נכון אבל לא עליו"**; לגבי הטענה שיש תמיכה חיצונית לכל מה שהן סיפרו, השיבה **"כבר אין לי מה להגיד כי אני לא יודעת מה אתה יודע מה אתה לא"** (עמ' 20 ש' 12-7); וכשעומתת עם כך שאמה מסרה להם פרטים שהם לא ידעו עליהם, אמרה שאין לה תגובה. לגבי הטענה שאמה אמרה שהנאשם תמיד רצה לצאת איתה והיא לא רצתה, השיבה המתלוננת שזה לא נכון (עמ' 22 ש' 24-21); ולגבי הטענה שאמה אמרה שהיא לא יוצאת עם הנאשם, השיבה שאמה לא יודעת מה קורה ביניהם (עמ' 26 ש' 7). לאחר שהוצגה למתלוננת תמונתו של הנאשם והיא נשאלה אם זה אותו ניסים גויטע איתו היא בקשר, השיבה בחיוב.

המתלוננת אישרה שהגיעה לתחנה ושוחחה עם החוקר בוריס קדינוב, וכשנטען בפניה שהשיחה הוקלטה, השיבה **"כן נכון זה לא על אותו בן אדם זה לא על לא ניסים גואטה"** (עמ' 27 ש' 30-29); וטענה כי אינה זוכרת מה סיפרה לו; כשהושמעו לה קטעים מההקלטה בהם אמרה שהיא פוחדת להעיד, השיבה שזה היה מכעס על הנאשם (עמ' 28 ש' 34); וכשהושמע לה שאמרה שעדיף שהנאשם יבין שאמה סיפרה ולא היא, הביעה המתלוננת כעס על כך שהשוטרים הקליטו אותה, והוסיפה **"מה אכפת לי זה לא אותו אחד בלי שום קשר זה שאני כעסתי עליו זה משהו אחר"**,

וחזרה על גרסתה שזה לא היה הנאשם (עמ' 29 ש' 13-35, עמ' 30 ש' 14); כשהוטח בפניה שבהקלטה היא אמרה שהיא והנאשם רק ידידים, השיבה שאמרה את זה מכעס (עמ' 31 ש' 3-33), וכך השיבה גם כשהושמעו לה הדברים שסיפרה לגבי הירי (עמ' 33 ש' 16).

ב. עדויות עדי ראיה

עדות העד מ ס

מ ס (להלן- מ), דייר הבניין בו מתגוררות המתלוננות, אשר היה עד לחלק מהאירוע, הוכרז כעד עוין במהלך עדותו הראשית, לאחר שמסר גרסה שונה מזו שמסר בחקירתו במשטרה, ועל כן הוגשה הודעתו מכח סעיף 10א(א) לפקודה.

בהודעתו מיום 30.12.16 בשעה 17:05, (ת/1) העיד מ' כדלקמן:

"היום בשעה 16:30 חניתי את הרכב שלי ליד חנות ממתקי הסיטי. שיצאתי מהרכב שמעתי 'בום' לא חשדתי במשהו אמרתי אולי רכב או משהו ואז ראיתי אישה שוכבת על הרצפה ומישהו ביקש להזמין אמבולנס התקשרתי וזהו עליתי.

ש: אתה מכיר את האישה?

ת: לא. אני חדש בבניין. לא מכיר.

ש: איך היא נראית?

ת: שיער בלונדיני. עם טרנינג כפכפים. היה מישהו שעזר לה לא מכיר אותו ראיתי שהוא ניסה לעזור לה, ביקשו להזמין אמבולנס והזמנתי.

ש: שאלת מה קרה?

ת: לא הספקתי חשבתי תאונה מישהו אמר ירו לה ברגל וביקשו אמבולנס.

ש: ראית אצלה משהו?

ת: לא

ש: ראית מי ירה?

ת: ראיתי מישהו עם טרנינג שחור סימנים אדומים בצד רץ לכיוון חניה.

ש: אתה מכיר אותו?

ת: אין לי מושג שיער שחור

ש: ראית אצלו משהו חד?

ת: לא

ש: בחורה אמרה משהו?

ת: אמרה תבטלו את האמבולנס ואז באו נראה לי משפחה שלה ולקחו אותה לבניין זה מה שאני יודע.

ש: אתה יכול לזהות בחור שברח?

ת: לא."

במסגרת עדותו בפניי, העיד מ' באופן מצמצם ומתחמק על האירוע, טען כי כשיצא מהרכב שמע "רעש מוזר", אך התחמק מלתאר את הרעש, גם כאשר הופנה לת/1, וטען ששמע "הדף, זה יכול להיות דלת שנסגרת... בום,

הדף... אני לא יודע כי לא ראיתי (עמ' 12 לפרוטוקול, ש' 9-17); כי בהמשך שמע מישהי צועקת, שישבה על הרצפה, ומישהו שחיבק אותה ביקש ממנו להזמין אמבולנס, והוא עשה כן מבלי שהתעניין או שאל שאלות, ומבלי שראה סימן כלשהו על הבחורה, ולאחר מכן קבוצת אנשים שיצאה מהבניין, אמרה לו שיבטל את האמבולנס. עוד התחמק מ' מלתאר את הבחורה, גם כשהופנה להודעתו, וטען כי השוטר כיוון אותו, והוא אמר לשוטר שהוא יכול לכתוב מה שהוא רוצה; אם כי בהמשך אישר את התיאור שמסר במשטרה. גם כשהתבקש לתאר את היורה, והופנה לדבריו בת' 1, טען מ' כי הדברים הללו לא נאמרו על ידו, אלא השוטר כתב זאת והוא אפילו לא ידע שזה מה שנכתב; ולאחר מכן טען שאמר לשוטר שלא זוכר מה לבש הבחור, ואמר לו שהוא יכול לכתוב מה שהוא רוצה; ושרק רצה שהשוטר ילך וייתן לו לסגור את הדלת.

בחקירתו הנגדית ע"י ב"כ המאשימה, השיב מ' כי הוא לא מכיר את הנאשם, לא שמע עליו, ואינו חושש ממנו; לשאלה כיצד הוא מסביר את זה שבסופו של דבר אישר את כל הפרטים שמסר בת' 1, פרט לתיאור החשוד, השיב כי הוא רק רצה שהשוטר יניח לו וילך וכלל לא ידע שיוזמן להעיד בבית המשפט, והוסיף כי אם לא היה חייב, כלל לא היה מתייצב לעדות. בחקירתו ע"י הסנגורית, השיב מ' שידע על האירוע רק מכתבות בעיתון (עמ' 18 ש' 4-9); ובחקירתו החוזרת, טען, כי לאחר שקיבל את ההזמנה לדיון, החל לברר מדוע זומן, ובין היתר חיפש באינטרנט את שם הנאשם מההזמנה, ושם ראה **"מה שכל אחד יכול לראות בכתבה... ראיתי דיבור על איזה משהו, יהלום, לא יודע, לא מעבר"** (עמ' 21 ש' 31-37), ולאחר מכן הוסיף **"ראיתי שוואלה, זה מתחת לבית ואז התחלתי להבין רגע, זה מה שהיה מתחת לבית? זה דברים שאני אפילו לא ידעתי מה הלך שם כי עד לפני זה לא בדקתי וזה לא עניין אותי..."** (עמ' 22 ש' 41-43); לגבי הטענה שמה שהוא קרא באינטרנט הלחיץ אותו, ולכן הוא שינה את גרסתו, השיב מ' בשלילה.

עוד יצוין, כי מ' טען בעדותו, כי העד ר' (להלן- ר') הוא חמו, אשר אינו דובר עברית טובה, כי הוא סייע לשוטר בתרגום חקירתו, וכי השוטר הכניס דברים גם לפיו; ולגבי הערת התובעת, לפיה היא שוחחה עם ר' בעברית והוא הבין אותה היטב, השיב **"זה מה שאת חושבת, הבן אדם הזה מאובחן פסיכיאטרית, אגב, תיקחי את זה בחשבון"** (עמ' 14 ש' 5-7, עמ' 15 ש' 1-11). בחקירתו הנגדית ע"י הסנגורית, הרחיב מ' בעניין זה, טען שאף אמר לשוטר שר' מאובחן פסיכיאטרית, ושהוא לא יודע מה הוא ראה מאחר שהוא **"פסיכי לכל דבר"** (עמ' 18 ש' 22-26); שר' טופל תרופתית במשך 13 שנה ולאחרונה הפסיק לקחת כדורים, והוא חושש לשלומו בעת שיצטרך להעיד, שכן הוא **"מתחיל לדמין דברים... הבן אדם לא יודע לדבר את השפה פה ויתחיל לדבר שטויות... אתם תביאו אותו למצב שהוא ידבר שטויות"** (עמ' 20 ש' 15-20). בחקירה החוזרת, לשאלה מדוע לא הזכיר בהודעתו את מצבו הנפשי של ר', השיב מ' שלא ידע שזה יגיע למצב בו הם יצטרכו להגיע להעיד בבית המשפט.

עדות העד ר' ו' ג'

ר', המתגורר גם הוא בבניין בו מתגוררות המתלוננות, העיד (בשפה העברית) כי ביום האירוע, הוא היה ליד תיבות הדואר שבתוך הבניין, ושמע צעקות מתוך הבניין **"כאילו, בזה, ביציאה מהבניין"**, לדבריו **"יצאתי לראות, ראיתי בחור ובחורה, בחור מאחוריה... אחר כך, יצאו מהבניין... ואז לבחור היה, נראה לי, אקדח, משהו כזה... זהו, הוא עשה בום, בום, נראה לי שפעמיים או שלוש, אחר כך, הוא אמר 'טעיתי' ועוד פעם בום, בום והוא הלך"** (עמ' 26 ש' 33-48). לשאלות התובעת הבהיר, כי ראה את הבחור והבחורה יוצאים מהבניין לכביש, ואז ראה את הבחור יורה מהנשק שהיה לו ביד; לדבריו, בעת שראה את הירי, הוא עמד עדיין בתוך הבניין ולא יצא, ועמד **"אולי, אני**

לא זוכר טוב, אולי ליד הדלת של היציאה (עמ' 27 ש' 36). יצוין, כי במהלך עדותו הראשית, הוצג לר' סרטון שחזר שנערך לו (יוער, כי למרות הצהרת התובעת, ולמרות שניתנה החלטה בעניין זה, בסופו של דבר הסרטון לא הוגש כראיה בתיק), שם תיאר את ההתרחשויות ונצפה יוצא מהבניין, ולאחר הצפיה, לשאלת התובעת היכן עמד בעת שראה את האירוע, השיב שהיה בחוץ.

ר' העיד בנוסף, כי הוא מכיר את הבחורה, שכן ראה אותה פעם בבניין; כי בעת שהבחור ירה, הבחור והבחורה היו במדרכה, ולשאלת בית המשפט השיב שהבחור ירה לכיוון הבחורה (עמ' 28 ש' 40). בהמשך, לשאלת התובעת מה קרה לבחורה אחרי שהבחור ירה, השיב **"היא אמרה אימא, אימא, נראה לי שהיה לה ברגל"**; לשאלה מה קרה לה ברגל, השיב **"לא, אני לא ראיתי, לא יצאתי מהבניין, אני לא יודע"**, אך תיאר כי ראה ש**"היא מקפלת את הרגליים ... שמה את היד על הרגל"**, והדגים התכופות כלפי מטה (עמ' 31 ש' 10-21); והוסיף כי לאחר מכן הגיע אמבולנס, אך לא לקחו אותה לבית החולים, אלא עלו אליה לדירה, שכן שני בחורים, ככל הנראה מבני משפחתה, העלו אותה לדירה. לדבריו, מיד לאחר מכן, הבחור ברח לכיוון התחנה המרכזית.

ראוי לציין, כי במהלך עדותו, הביע ר' מספר פעמים ספק לגבי מהות החפץ שהבחור החזיק ביד, ואמר שאינו בטוח בכך, זאת גם לאחר שהופנה להודעותיו במשטרה, שם תיאר שהבחור החזיק אקדח או נשק; עם זאת, בהמשך, אישר כי אמר את הדברים בחקירותיו, ולשאלה למה לא אמר בחקירה שהוא לא בטוח לגבי האקדח השיב **"לא, היה לו, היה לו אקדח, נראה לי"** (עמ' 30 ש' 33, וכן עמ' 29 ש' 22-27, ש' 39-41). בחקירתו הנגדית בעניין זה, הבהיר ר', כי הוא זוכר את האירוע, שלל את הטענה שהשוטר אמר לו להגיד שראה אקדח, והבהיר כי **"אני חשבתי שזה אקדח כי בגלל הרעש... בגלל הרעש של זה, מה שהיה ביד"** (עמ' 38 ש' 7-9); אך לגבי הטענה שאם כך הוא גם לא ראה את הצבע של האקדח, השיב **"אני לא בטוח במה הצבע שהיה"** (עמ' 38 ש' 22).

בחקירתו הנגדית, אישר ר' לשאלות הסנגורית, כי לא יצא החוצה, ולא ראה את הירי, אלא רק שמע אותו (עמ' 39 ש' 9-21); אם כי מיד לאחר מכן, כשהופנה לכך שבהודעתו אמר שהבחור ירה לכיוון המכוניות, השיב **"הבחורה הלכה לכיוון המכוניות"**, ולשאלה אם לא ראה את הבחור יורה, השיב **"לא, הוא לא, הוא לא ירד מהמדרכה, הוא לא ירד מהמדרכה אחריה"** (עמ' 39 ש' 26-28). לאור תשובות אלו, נשאל ר' בחקירה החוזרת היכן עמד כשראה את האירוע, והשיב כי **"אני הייתי בדלת של היציאה, ראיתי שהבחור, מה שקרה, אחרי שהוא הלך אני עמדתי בחוץ"** (עמ' 40 ש' 34-35), ואישר שראה את כל האזור; לבקשת בית המשפט שיבהיר אם ראה את האירוע או לא, לאור התשובות הסותרות שמסר, השיב **"יצאתי לראות וראיתי בחור ובחורה, אחרי זה, הם יצאו, אני עמדתי בדלת של היציאה, הבחור עשה בום, בום ואחרי שהוא הלך הוא אמר 'טעיתי' ואז עוד פעם בום, בום, הוא הלך, אני יצאתי וראיתי את הפנים של הבחורה... שהיא היתה בכביש"** (עמ' 41 ש' 19-23); ולשאלה מדוע בחקירה הנגדית אמר שרק שמע ולא ראה דבר, הסביר **"שמעתי וראיתי את הגב שלהם... לפני שהם יצאו מהבניין, ראיתי רק את הגב שלהם"** (עמ' 41 ש' 28-30).

עוד בחקירתו הנגדית, השיב ר' לשאלות הסנגורית, כי הוא לא זקוק למתורגמן, וכי הוא מבין הכל; כי הוא גם קורא עברית, אם כי לא היטב, אך לא קרא את הודעתו לפני שחתם עליה. על אף שטען תחילה כי מ' לא תרגם את חקירתו ע"י השוטר (עמ' 33 ש' 23-25, עמ' 35 ש' 18-19), לאחר שנאמר לו שמ' טען שהוא תרגם לו את החקירה הראשונה, השיב **"אה, נכון, כן"** (עמ' 35 ש' 25), אך אמר שבהודעתו השניה הוא היה לבד, והבין הכל. לגבי הטענה

שמ' אמר שהוא סובל מבעיות שונות, השיב ר' "זה נכון, אני הייתי פסיכיאטריה" (עמ' 36 ש' 3), וכשהתבקש לפרט, הבהיר כי הוא סובל מדכאון, ובחצי השנה האחרונה אינו נוטל תרופות, אך בעת האירוע נטל.

בסיום עדותו, הוגשו בהסכמת הצדדים אמרות החוץ של ר' .

בהודעתו מיום 30.12.16 בשעה 12:30 (ת/2), נכתב בין היתר:

"אני הייתי למטה מתחת לבניין הייתי ליד תיבת דואר שמעתי רעש בחוץ כמו של יריה וצעקות. ראיתי בחור עם אקדח הוא ירה לכיוון מכוניות שמעתי אותו צועק טעיתי ושוב ירה. ואז ראיתי אותו רץ".

ש. ראית בחורה במקום?

ת. ראיתי בחורה מחזיקה רגל כאב לה היא בכתה. לא מכיר אותה פעם ראשונה ראיתי. צעירה קצת בלונדינית"

ש: על מי ירה אותו בחור?

ת: לא יודע אולי עליה לא יודע

ש: איזה אקדח?

ת: שחור..."

בהודעתו מיום 2.1.17 בשעה 13:00 (ת/3), לבקשה שיספר מה קרה, סיפר ר' :

"שמעתי רעשים קולות צעקות ואחר כך ראיתי בחור עם בחורה ואז הוא עם הנשק ירה בה בום ואחר כך הוא אמר טעיתי ועוד פעם הוא ירה בום עליה, ואז הבחורה תפסה את הרגל מראה לי קרסול וצעקה, והבחור ברח ואז הגיעו אנשים לעזור לבחורה..."

ש: לאיזה כיוון הבחור ברח?

ת: לכיוון תחנה מרכזית..."

ש: האם ראית מונית עומדת במקום?

ת: לא שמתי לב..."

ש: איזה נשק ראית?

ת: קטן שחור אקדח..."

ש: הבחורה אמרה משהו?

ת: היא צעקה אימא, אימא..."

יצוין, כי על אף שדיסק השחזור לא הוגש, הגישו הצדדים בהסכמה את מזכרו של השוטר עופר בניטה מיום 8.1.17 (ת/48), אשר ביצע את השחזור ותיעד אותו, ולדבריו:

"הגעתי לכתובת... ביתו של ר' , במקום הזדהיתי כאיש משטרה, שאלתי את ר' אם מוכן להצביע על מקום ההתרחסות שעליו דיבר בעדותו וזה הסכים ומיד יצא עמי מביתו וירדנו למטה, הסברתי לר' כי ההצבעה שיבצע תהיה מצולמת, יש לציין כי בהתחלה הנ"ל נראה נבוך ומתבייש מעניין הצילום, הסברתי לו כי אין לו ממה להתבייש ולאחר מכן זה הביע הסכמתו שאתחיל ואכן התחלתי לצלם.

לציין כי ביקשתי מר' שיצביע לי על המקום בו הוא עצמו עמד וזה הצביע על מקום בו נמצאים תיבות דואר ומסר כי שמע צעקות וראה בחור ובחורה שיצאו בחוץ כאשר במקביל הצביע על שביל הכניסה לבניין, הצביע על המיקום שאליו רצה הבחורה וכמו כן המיקום שבו עמד הבחור, מסר כי הבחור "עשה עם הנשק בום" וזאת כאשר הנ"ל מדגים עם ידו כאילו מחזיק בנשק ומבצע ירי וכמו כן מצביע עם ידו לעבר המקום, מסר כי הבחור אמר 'טעיתי' וכי אחרי זה עוד פעם ביצע ירי ('עשה עוד פעם עם הנשק בום' וזאת כאשר הנ"ל מדגים שוב עם ידו כאילו מחזיק בנשק ומבצע ירי וכמו כן מצביע עם ידו לעבר המקום), לאחר מכן ביצע הצבעה לעבר כיוון בריחתו של החשוד לכיוון כללי כיוון המכולת/תחנה מרכזית, מסר כי כבר לא ראה את הבחור, כמו כן מסר כי לא ראה איפה הבחורה נפגעה אך ראה כי לבחורה כואבת הרגל. ציין כי באזור איפה שעמדה היו מכוניות".

עדות העד לירון אברהם

העד לירון אברהם (להלן- לירון), עובר אורח אשר ראה חלק מהאירוע, מסר בעדותו הראשית גרסה שונה מזו שמסר בחקירתו במשטרה, ועל כן הוכרז כעד עוין, והודעתו הוגשה מכח סעיף 10א(א) לפקודה.

בהודעתו מיום 30.12.16 בשעה 16:50, (ת/18) העיד לירון כדלקמן:

"אני הייתי ברכב שלי נסעתי ברחוב בן גוריון לכיוון הים הייתי סמוך לבניין שיש בו מינימרקט סיטי. ראיתי מונית עומדת מול מינימרקט מונית סוג קאיה לבנה ראיתי סמוך למונית בחור צעיר בעל חזות בדואי עם טרנינג חום רב עם בחורה צעירה תופס אותה בשיער ומנסה להכניס אותה גורר אותה בשיער לכיוון מונית. היא התנגדה היא צרח הוא הוציא אקדח מאחורי גבו וירה יריה אחד לכיוונה. אחרי 2 שניות הוא התקדם וירה עוד יריה. מפה לא ראיתי נסעתי.

ש: אתה מכיר אותם?

ת: לא. אני עובר אורח

ש: איזה אקדח זה היה?

ת: נראה כמו גלוק שחור

ש: מאיזה מרחק הוא היה?

ת: ממש קרוב למכוניות

ש: איך נראית בחורה?

ת: היתה טרנינג שיער אסוף. כבת 20

ש: לאן הוא הלך?

ת: נסעתי לא ראיתי...

ש: אתה יכול לזהות אותו?

ת: עוזב אותי לא רוצה להסתבך זה היה מהר".

בעדותו הראשית העיד לירון, כי הוא לא זוכר את האירוע לפרטיו, מאחר שחלף זמן, כי בעת שהיה בנסיעה בכביש לכיוון הים, הוא ראה מונית בצד הדרך, ושני אנשים רבים וצועקים, וכשהמשיך לנסוע, שמע שני רעשים חזקים; כשחזר למקום לאחר כעשר דקות, הגיעה משטרה, ונאמר לו שהיה ירי במקום. לדבריו, הוא לא זוכר שאמר את הדברים שכתובים

בהודעה, אינו יודע איך נראה גלוק בכלל, וכלל לא ראה שבחור יורה בבחורה. כשהופנה לת/18, אישר לירון שהוא היה במקום, נחקר, וחתם על הודעתו, אך טען שלא קרא את ההודעה לפני שחתם עליה. בהמשך, אישר לירון שלאחר שמסר את ההודעה הבין שהוא עלול להסתבך, והוסיף "אני אגיד לך את האמת. אחרי חודש או חודשיים היה מפורסם בעיתון שהיה איזה שהוא אירוע. את הבן אדם הזה אני לא מכיר. כאילו אין לי גם מה לפחד ממנו כי אין פה מסתבך. כאילו אני לא באתי ואני אומר עכשיו דברים ש.. מה שראיתי אמרתי. מה שלא ראיתי אני לא יכול להגיד" (עמ' 73 ש' 45-48).

לירון חזר על הדברים גם לאחר שהוקראה לו הודעתו, עמד על כך שלא ראה שהבחור ניסה למשוך בכח את הבחורה משיערה לכיוון המונית, לא ראה שהיא התנגדה, ולא ראה אקדח, אלא רק עבר בנסיעה, ראה גבר ואשה רבים וצועקים, ולאחר מכן שמע רעש; ועמד על כך שאינו משקר, וכי "אני רציתי לעזור ואני יוצא משקר. נשמע לי מצחיק" (עמ' 74-77).

העד ש' ש'

הודעת העד, המתגורר גם הוא בבנין בו גרות המתלוננות, מיום 30.12.16 בשעה 17:00 (נ/3) הוגשה בהסכמה במסגרת פרשת ההגנה, ובמסגרתה טען:

"ישבתי ברכב שלי בחניה ליד הבית. חיכיתי לחבר שלי שמעתי 2 בומים אחד אחרי שני. חשבתי סתם. פתאום ראיתי בן אדם רץ עם חולצה אדומה. לא ראיתי פנים. אחר כך באו משטרה.
ש: איך בחור עם חולצה אדומה נראה?
ת: לא יודע צעיר. לא ראיתי פנים. לא יכול לזהות נראה כמו ילד.
ש: ראית בחורה במקום?
ת: לא ראיתי.
ש: אתה מכיר בחורה שהיתה במקום?
ת: ראיתי בחורה רצה לא מכיר אותה בכלל...
ש: ראית אקדח משהו יורה?
ת: לא ראיתי כלום"

ג. שוטרים שהגיעו לזירה ומוצגים שנתפסו

עדות השוטר משה דהן

דוח הפעולה שערך העד ביום 30.12.16 (ת/16) הוגש במקום חקירתו הראשית, ובו צוין כדלקמן:

"הגעתי למקום בנסיעה מבצעית כאשר הגעתי הבחנתי באדם העונה לשם ש' וחבר שלו, ש' טען שראה את המתרחש, סיפר כי ראה אדם אשר מכונן אקדח כלפי אישה יורה פעמיים לכיוון שלה ובורח, לבש ורנינג חום עם פסים אדומים ורץ לכיוון בן גוריון מזרח, כמו כן הבחנתי בשני הקליעים בסמוך למקום ונזק לרכב אשר היה בסמוך, כמו כן ניגש אלי עד נוסף אשר סיפר כי ראה אדם לובש טרנינג חום עם פסים אדומים מנסה למשוך אישה למונית אשר היתה בסמוך וכאשר לא הצליח הוציא אקדח וירה פעמיים לכיוון שלה וברח רגלית מהמקום לכיוון מזרח, שני

פרטי העדים הועברו לחוקר אלכס שטיינמן לאחר שנרשמו ידנית על דף. סגרת זירה עד להגעת מז"פ ושאר המשמרת כולל קצינה תורנית אשקלון 61 יפעת וזאנה..."

בחקירתו הנגדית אישר השוטר, כי חיפש בזירה אקדח ולא מצא, וכי ניסה לאתר את היורה לפי התיאור שמסרו העדים ולא הצליח. לדבריו, לא ציין את פרטי העד הנוסף, ואינו זוכר את שמו, אך פרטיו אצל החוקר; כשלדבריו, "**ברגע שהתחלתי לתשאל את העד נמצאו קליעים במקום. עבר דיווח. שמרתי על הזירה. המקום הוא מקום ציבורי הומה אדם**" (עמ' 65 ש' 35-36). לשאלה לגבי המונית, השיב כי נשלחו צוותים כדי לאתרה, אך לא ידוע לו אם היא אותרה.

עדות השוטר ולרי קמנסקי

דוח הפעולה שערך העד ביום 30.12.16 (ת/17) הוגש במקום חקירתו הראשית, ובו צוין כדלקמן:

"הגענו למקום בנהיגה מבצעית. למטה ראינו שני אנשים כאשר הם מסתכלים על משהו על הרצפה. ברגע שהבחינו בנו קראו לנו. ראינו קליע על הרצפה. השניים מסרו כי ראו גבר לבוש חולצה אדומה הגיע עם אקדח וירה פעמיים לעבר אישה. לאחר מכן נמלט לכיוון מזרח רגלית. דיווחתי על כך לניידת 402 יגאל שיתחיל בסריקות. דרום לא הצליחה ליצור קשר עם המודיעה. הועבר דיווח לקצינה תורנית יפעת. שותפי משה נשאר למטה עם הקליע ושני העדים ולקח את פרטיהם. אני עליתי לדירתה של המודיעה לאחר שדרום עשתה איתור בעלות על הטלפון. כאשר עליתי לביתה פתחה לי את הדלת המודיעה... מ.י אשר הייתה בבית עם שני אחיה ח' ו'. מסרה כי שמעה שתי בומים מלמעלה ובגלל שבדיוק באותו זמן הבת הקטנה שלה ירדה למטה יחד עם האח שלה המודיעה ששמו ש' נכנסה לפאניקה ודיווחה את הדיווח. טענה כי עכשיו היא נירגע וכי הדיווח היה לא נכון וכי כלום לא קרה, שאלתי מי זה ניסים גוטה השם שמסרה בדיווח טענה כי כלל לא מכירה אותו ולא מסרה את השם. לאחר שהודעתי לה כי הדיווח שלה מוקלט מסרה כי היא סובלת מפארנויה וברגע ששמעה את "הבומים" כנראה דמינה לעצמה דברים. יפעת עלתה לדירה ותחקרה עם המודיעה. שני אחיה שהיו במקום מסרו כי הם הגיעו לפני מספר דקות בודדות וכלל לא יודעים על מה מדובר. יפעת הוראתי לי לעכב את המודיעה על דיווח סותר בשלב זה מכיוון שעל פניו נראה כי מחסירה פרטים. הודעתי לה כי היא מעוכבת. ירדנו למטה ושם החוקר אלכס דיבר עם המעוכבת. לאחר מכן הנ"ל נלקחה לתחנה..."

בחקירתו הנגדית הבהיר השוטר, כי עלה לדירה בעקבות איתור בעלות על הטלפון ממנו יצאה ההודעה למוקד 100. לדבריו, בשלב זה התייחס למתלוננת כאל המודיעה, והיא גם אמרה שהיא זו שהתקשרה למשטרה, והוא לא יודע אם היתה מודיעה אחרת, אך הבין שהיא מחסירה פרטים ונותנת גרסה אחרת לגבי האירוע; והוא עיכב אותה, בהנחיית הקצינה, לאחר שדיברה איתה.

לשאלה אם מצא ממצאים כשהגיע לזירה למעלה, השיב "**למעלה לא היתה לנו זירה**" (עמ' 67 ש' 31).

עדות חוקר מז"פ דוד לוי

במסגרת עדותו של החוקר הוגשו שני דוחות שערך (בצירוף תמונות), לגבי בדיקת זירת האירוע בלובי דירת המתלוננת (ת/43) ובדיקת זירת האירוע בחניה (ת/53); וכן דוחות תפיסת מוצגים, לגבי תפיסת תרמילים בחניה (ת/44) ולגבי תפיסת חלקי קליע בארון המים (ת/45).

בת/53 ציין העד, כי ביום 30.12.16, בשעה 16:30, הוא הגיע לחניית הבניין, ועודכן בפרטי האירוע ע"י צוות סיור, אשר זיהה 2 כדורי אקדח וחור החשוד כחור ירי, בגג רכב חונה. השוטר מצא במקום תרמיל נקור, על הקרקע בחניה מול הכניסה לבניין, בסמוך לגלגל אחורי שמאלי של רכב מסוג יונדאי, תרמיל נקור שני על המדרכה מול דלת הכניסה לבניין, וכן חור ירי בגג רכב טויוטה.

בתמונות שצורפו לדוח ניתן לראות, כי מדובר במשטח חניה, המקביל לכביש הראשי וצמוד למדרכה שמתחת לבניין; כי בחניה רכבים החונים במאונך למדרכה, כך שרכב הטויוטה חונה כמעט מול דלת הכניסה לבניין, ורכב היונדאי חונה במקביל אליו מימין; והקליעים נמצאים בין הרכבים, אחד על המדרכה שמתחת לבניין והשני על משטח החניה, קרוב לכביש.

בת/43 ציין העד, כי ביום 31.12.16 בשעה 16:00, הוא הגיע לקומת מגורי המתלוננת בבניין, בהוראת קצין חקירות, כדי לבדוק אם היה אירוע ירי בלובי לכיוון הדירה. במקום הוא זיהה פגיעה בתקרת הלובי, בסמוך פגיעה בחלקו העליון של ארון המים העשוי מתכת, ועל הרצפה בארון זיהה ארבעה חלקי קליע, אך לא איתר את התרמיל. בבדיקת חורי ירי (btk) שערך, נמצא כי גודל חור הכניסה בארון הוא כ-40 מ"מ, וכי הוא הגיב לעופרת אך לא לנחושת, וכן נמצא חור יציאה בארון.

בתמונות שצורפו לדוח ניתן לראות את לובי הדירה, כאשר דלת דירת המתלוננת מצד שמאל (מימינה דירה נוספת); על התקרה הקרובה לדלת מצוי סימן פגיעה שחור-אפור, ובסמוך נראה חור על הפנל העליון שמעל דלת ארון המים; על רצפת ארון המים, מאחורי הצינור, ניתן לראות ארבע פיסות מתכת, לגביהן ציין השוטר כי מדובר בחלקי קליע. עוד צולמו תוצאות הבדיקות שערך השוטר- מגבון עם כתמי צבע אדום-סגול (תצלום 13), לגביו צוין **"תגובה חיובית לבדיקת נחושת לחור ירי בארון המים בלובי"**; ומגבון עם כתמי צבע צהבהב (תצלום 14), לגביו צוין **"תגובה שלילית לבדיקת נחושת לחור ירי בארון המים בלובי"**.

העד זומן להעיד רק בנוגע לבדיקת לובי דירת המתלוננת (לאור העולה מחוו"ד מעבדת נשק, כפי שיפורט בהמשך); לטענתו, הגיע למקום לבקשת קצין החקירות, על מנת לבדוק אם בוצע ירי בזירה, מצא בתקרה **"פגיעה של סימן עם פיוח"**, והבהיר כי הסימן בתקרה אינו חור כניסה, אלא רק סימן של פיוח; ובסמוך, מצא פגיעה עם **"חור כניסה בחלק העליון"** של ארון מתכת, המאחסן צינורות מים. כשהופנה לתצלום 13, עליו ציין בת/43 כי מדובר בתגובה חיובית לבדיקת נחושת, השיב בחיוב ואמר ש**"זה מעיד שבארון מים הגיב לנחושת... שעבר קליע בארון. הכותרת שם 'בדיקת נחושת ועופרת', עופרת לא הגיב"** והסביר **"יש קליעים שעשויים גם מנחושת וגם מעופרת אז אני אראה שתי תגובות, במקרה הזה ראיתי רק נחושת. יש קליע רק מנחושת"** (עמ' 194 ש' 21 עד עמ' 195 ש' 5). לשאלה מה הוא יכול לומר מנסיונו לגבי התצורה שמצא בארון המתכת, השיב השוטר **"שזה חור כניסה... של קליע."**

התצורה, והיה גם קילוף של הצבע בארון מים, אז זה נראה טרי מאוד"; ולגבי ארבע פיסות המתכת שמצא על רצפת הארון, ציין כי **"הן נמצאו בדיוק מעל הפגיעה, על הרצפה בתוך ארון המים, אנכית לחור כניסה"**, וכי הוא העביר לבדיקה במעבדה (עמ' 195 ש' 6-16).

בחקירתו הנגדית נשאל העד גם לגבי הזירה שבחניית הבניין, וציין כי את פרטי האירוע קיבל מהסיירים. לשאלה מאיזה כיוון צריך אדם לירות כדי לגרום לחור ירי כפי שנמצא בגג הרכב, השיב כי הוא לא מומחה לקווי ירי, אך אם נשאלת דעתו זה יכול לקרות, שכן מדובר ברכב פרטי, וניתן לירות תוך החזקת האקדח כלפי מטה (עמ' 198-199). בהמשך, לשאלה אם כשהגיע לזירה, שוטרי הסיור לא אמרו לו שיש עוד זירת ירי, השיב בשלילה; לגבי הטענה שירי כדורי 9 מ"מ בתוך בניין אמור להקים רעש חזק, כך ששכנים היו אמורים לשמוע, השיב שהיפותטית זה נכון, אך הוא לא יכול לדעת אם לא נעשה שימוש במשתיק קול; ואישר כי אף אחד לא פנה אליו בזירה, ואמר לו שהיה ירי גם בתוך הבניין (עמ' 202-203).

לגבי בדיקת חורי הירי שערך באזור לובי הדירה, לגבי טענת הסנגור כי הוא אמר שמצא תגובה לנחוש, השיב העד בחיוב ואף ציין כי הוא בטוח בזה ב**"מיליון אחוז"**; עם זאת, כשהופנה לכך שבעמ' 1 לת/43 הוא כתב שחור הירי הגיב לעופרת אך לא לנחוש, השיב, כי נפלה טעות, ובתצלום 13 הוא היה צריך לכתוב שנמצאה תגובה חיובית לבדיקת עופרת, ולא כפי שנכתב בטעות. לדבריו, דפי הנייר בהן נערכו הבדיקות, לא נשמרו, ולא נוהגים לשמור אותם, מאחר שהבדיקה מתאדה ונעלמת, ולכן מצלמים את דפי הבדיקה; והתצלומים הצבעוניים מעידים על כך שהתקבלה תגובה חיובית לעופרת ולא לנחוש, לפי צבע התגובה, שכן **"לבדיקת עופרת יש גוון אדמדם-כתמתם... סגלגל... ובדיקת נחוש אמור להיות ירוק. אבל במקרה הזה לא הגיב לירוק"**. בהמשך, לשאלת בית המשפט לגבי תהליך הבדיקה, הסביר העד כי **"יש בקבוקונים מיוחדים שהם אמפולות, שוברים אותם, מניחים על נייר מיוחד, מטפטפים מספר טיפות, מצמידים לחור כניסה, לאחר מספר שניות, חצי דקה לערך, מורידים, מטפטפים, שוברים את האמפולה השניה, זה לעופרת... שני חומרים שונים. אחר כך לוקחים נייר אחר, לגבי נחוש, אמפולה אחרת, בסך הכל ארבע אמפולות. שובר את האמפולה, גם אותו דבר, מטפטף, מצמיד לאותו חור ירי, מטפטף ואז רואה את התגובה. אם מגיב לי לעופרת אני אמור לראות גוון אדמדם, כתום, סגול. תלוי מי רואה את זה. לגבי נחוש אמור להיות גוון ירקרק"** (עמ' 199 ש' 21 עד עמ' 202 ש' 12).

לשאלה אם הוא יכול לומר מתי נגרם החור בארון המים, השיב העד כי אי אפשר לדעת, אך לדעתו מדובר בסימן טרי, בגלל סימני קילוף הצבע על הארון, שנראו מאד טריים, ואפשר לראות זאת בצילומים, והפנה לתצלום מס' 6, בו נראית נקודה כסופה של קילוף צבע; לשאלה אם הוא יכול לומר לפני כמה ימים זה קרה, השיב בשלילה, וציין כי הוא יכול לומר רק שזה טרי. לשאלת בית המשפט, כמה זמן נשארים שרידי עופרת או נחוש, השיב שזה יכול להשאר הרבה זמן, כל עוד לא צבעו את המקום (עמ' 206-208).

לגבי פיסות המתכת שמצא, אישר העד כי הן נמצאו בתוך הארון, על הרצפה ליד צינורות המים, וציין כי לדעתו הן נראו כשרידי קליע, וזאת **"מניסיוני הקודם שתפסתי מספר קליעים וגם יריתי מספר כדורים בחיי"**; כשהופנה לכך שבבדיקת המעבדה צוין כי לא נמצאו עליהן סימנים כדי לקבוע שמדובר בחלקי קליע, השיב שאין לו מה לומר, הבהיר כי אינו יודע כיצד מתבצעת הבדיקה במז"פ, וכי הבדיקה שלו היא ויזואלית בלבד (עמ' 203 ש' 20 עד עמ' 206 ש' 8).

בחקירתו החוזרת, לשאלה מה המשמעות של מציאת שרידי עופרת, השיב שזה מעיד על כך שעבר קליע. לשאלה האם בכל זירת ירי הוא מוצא שרידי קליע, השיב כי יש זירות בהן נמצאים שרידי קליע ויש כאלו שלא, כאשר אם מדובר בשטח פתוח, לא נמצאים שרידים, אך אם הפגיעה היא בגוף אדם או בחפץ, נמצאים שרידים. לדבריו, על פי נסיונו, סימני הפיוח והחור בארון מעידים שבוצע ירי (עמ' 208-209). לשאלת הנאשם, השיב העד כי לא ניתן היה להשוות בין זירת הירי בחניה לזירה בלובי הדירה, שכן בלובי לא נמצאו תרמילים, והבהיר כי לא ניתן להשוות בין תרמיל לבין קליע; לשאלת בית המשפט הוסיף, כי לא ערך בדיקת tkl לרכב שנפגע. לשאלה אם הוא יודע מאיזו מתכת עשויים השרידים שמצא בארון, השיב בשלילה, וציין כי הוא לא מבצע בדיקה לחלקי מתכת, אלא שולח אותם למעבדה, ובודק רק את חורי הירי; לשאלה אם הוא יכול לומר אם הפיסות שמצא עשויות מאותה מתכת שהשאירה את הסימנים בחור בארון, השיב בשלילה (עמ' 210-211).

חוות דעת מעבדת נשק

בחוות הדעת של מומחה מעבדת נשק במז"פ-מטא"ר, פבל גיברץ (ת/49), צוין כי התקבלו שלוש שקיות מאובטחות, ובהן המוצגים שתפס השוטר דוד לוי (שני התרמילים וארבע פיסות מתכת במשקלים של 0.14, 0.25, 0.37 ו-2.15 גרם). בממצאי הבדיקה ציין המומחה, כי:

"1. שני (2) התרמילים... נורו מכלי נשק אחד, סוג ומודל לא מזהים.

2. לא נמצא קשר לאוסף האירועים הפתוחים שבמעבדה.

3. על ארבעת (4) פיסות המתכת... לא נמצאו סימנים על מנת לקבוע שהן חלקי

קליע".

העדה רחל שי

הודעתה של העדה, בעלת הרכב שגגו נפגע, הוגשה בהסכמה (ת/47). מההודעה עולה, כי ביום האירוע הגיעו לביתה שוטרים, שאלו לגבי הרכב וביקשו שיפתחו אותו; היא ירדה עם השוטרים לרכב, ראתה שעל גג הרכב יש חור שנראה כמו חור ירי, פתחה את הרכב ושוטרים בדקו אותו, ובסיום היא נעלה את הרכב. לדבריה, הם השתמשו ברכב במהלך הבוקר, והכל היה תקין.

השוטר דוד אלסרי

במזכרו מיום 1.1.17, שהוגש בהסכמה יחד עם תמונות שצילם (ת/40), ציין השוטר, כי ביום 31.12.16 בסמוך לשעה 22:15, הגיעה המתלוננת לתחנה, לאחר ששוחררה בבית המשפט, והוא ביקש ממנה את הנעליים שנעלה ביום האירוע; זו טענה כי החליפה נעליים עם אמה, ולכן הוא ביקש ממנה להתקשר לאמה ולבקש ממנה להגיע לתחנה ולהביא את הנעליים. לאחר מספר דקות, הגיעה האם ומסרה לידי השוטר נעלי בית בצבע לבן, ולשאלת השוטר, השיבה המתלוננת

כי אלו הנעליים שנעלה ביום האירוע, ואף הצביעה לו על חור בנעל; ובהמשך, לבקשתו, הסכימה המתלוננת שיצלם את שטף הדם ברגלה השמאלית. בתמונות ניתן לראות קרע לרוחב הסוליה של נעל שמאל, וכן שטף דם גדול בכף רגלה השמאלית של המתלוננת (במקום המקביל לקרע בסוליית הנעל).

ד. עדויות חוקרי המשטרה

עדות החוקר עוזי קטני

החוקר העיד לגבי תשאולן המוקלט של המתלוננות ביום 31.12.16 (ת/39), וציין כי ביום 31.12.16 בשעות הצהריים, הודיעו לו על האירוע, ועל כך שהמתלוננות, עמן יש לו היכרות מתקופת שירותו בקרית מלאכי, עצורות, והוא הגיע לתחנה. לדבריו, הוא פגש תחילה במשרדו את האם, אשר "היתה מפוחדת מאד, היא סיפרה את הסיפור בכללותו וכל הזמן דאגה להסביר כמה היא פחדה מהאירוע עצמו, ולא הבינה מה קרה שם, הכל היה מהר" (עמ' 42 ש' 28-30); והוא הקליט את התשאול ולא הקלידו, הן מאחר שרצה קודם כל להבין מה קרה באירוע, והן מאחר שהאם לא רצתה למסור עדות. לדבריו, האם סיפרה על כל האירוע, ואף סיפקה פרטים שהם לא ידעו אותה עת, כמו העובדה שהיה ירי בלובי שליד דירתה לעבר הארון, דבר שמיד לאחר התשאול נבדק ע"י מז"פ, וכן החבלה שנגרמה למתלוננת כתוצאה מהירי, כשלאחר שהאם סיפרה לו זאת, הוא ראה סימן חריכה על סוליית הנעל של המתלוננת ושטף דם ברגלה.

אשר למתלוננת, ציין החוקר, כי לכל אורך התשאול והחקירה היא לא שיתפה עמו פעולה, ולטעמו, לא אמרה לו את האמת; וכי בעקבות דבריו האם, הוא שאל את המתלוננת אם היא נפצעה ברגלה וזו השיבה בשלילה, כשביקש ממנה להוריד את הנעליים, היא הורידה את הנעל ברגל שלא נפגעה, וכשהתעקש שתוריד את הנעל השניה, וראה את שטף הדם, היא טענה שזה קרה לפני כן במהלך ריצה.

בחקירתו הנגדית, כשנשאל לגבי התנהלות החקירה הסביר החוקר, כי החקירה החלה ע"י קצינת החקירות התורנית, יפעת הדרי, לאחר מכן עברה אליו ואל יחידת התשאול, ומיד לאחר מכן הועברה לטיפול הימ"ר; ובהמשך הבהיר כי הוא לא עשה דבר פרט לתשאול המתלוננות. לשאלה אלו פעולות נעשו כדי לזמן את אחיה של המתלוננת, שלדבריו האם נכחו בבית בעת האירוע, השיב שאינו יודע, ושהוא לא עסק בכך, ואישר כי מדובר בעדים קריטיים; כן אישר שלא ביצע איכון לטלפון של הנאשם; ולגבי עריכת מסדר זיהוי, השיב כי לאור דבריו האם לגבי היכרותה עם הנאשם והפרטים שמסרה לגביו, לא מצא צורך בעריכת מסדר זיהוי.

לשאלות הסנגורית השיב, כי הוא לא יודע אם המתלוננות ידעו שהן מוקלטות; וכי לטעמו רק האם שיתפה איתו פעולה ולא המתלוננת שמסרה גרסה שונה; והסביר כי האמין לגרסת האם ולא לגרסת המתלוננת, מאחר שהאם מסרה את פרטי הנאשם כבר בהודעה לקו 100, בעת שהיתה היסטורית ובוכה, ולמחרת כבר סיפרה לו את כל הסיפור, שהתיישב עם שאר הראיות, ובכלל זה הפרטים שהמשטרה לא ידעה לגביהם, כמו הירי בארון החשמל ופציעתה של המתלוננת. לשאלה אם הוא יודע על בעיות נפשיות מהן סובלת האם, השיב כי הוא לא מכיר אותה ברמה כזו; כשהופנה לאמור בהודעותיה בהקשר זה, השיב כי לא היה מודע לכך; ולשאלה מה היה מצבה הנפשי בעת שתשאל אותה בעודה עצורה, השיב כי מצבה היה מעולה.

עדות החוקר בוריס קדינוב

במסגרת עדותו הראשית הוגשו הודעת הנאשם שגבה ביום 30.12.16 בהיותו חוקר תורן (ת/5) ומזכר מיום 2.1.17 (ת/6), הקשור לתשאול של המתלוננת ביום 1.1.17 - (ת/34), בו ציין כדלקמן:

"אתמול סמוך לשעה 17:00 ראיתי את מ' בפתח תחנת אשקלון... שאלתי אותה מה היא עושה במקום והיא אמרה לי שהיא רוצה לקבל את הטלפון שלה. הפעלתי מכשיר הקלטה שהיה ברשותי והתחלתי לתשאל אותה. מ' סיפרה לי שניסים בא אליה ביום שישי לאחר שהיא ביחד עם ח' , אח שלה, חזרו מבית כנסת. סיפרה לי שניסים האשים אותה שהיא גנבה לו איזה אבן. לטענתה הוא לוקח כדורים לא יודעת איזה ונראה לא שפוי. לאחר מכן הוא הוציא אקדח וירה מספר פעמים כאשר היא מתארת את זה בתור 'בום בום'. מספרת שהוא כיוון את האקדח לרצפה ליד הרגליים שלה וירה כתוצאה מזה חלק מהרצפה או קליע פגע בכף הרגל שלה וגרם לה לשטף דם. ביקשתי ממנה להראות לי את המקום בו היא נפגעה והיא הראתה לי את כף הרגל ורואים שיש סימן כחול בכף הרגל וזה נגרם מאותו חלק שנכנס לה לתוך הנעל ופגע ברגל. ידוע לי שכבר צולמה הרגל וגם נתפסה הנעל. מרי סיפרה לי שהיא לא עשתה לו כלום, לא קיללה אותו ולכן לא יודעת להסביר למה ניסים מתנהג אליה ככה. לא זוכרת לאן עוד הוא ירה כי היתה בהיסטריה, בכתה וצעקה. היא לא היתה מעוניינת למסור עדות כאשר היא נראת מפוחדת וטענה שמפחדת ממנו אחרי שהוא ישתחרר מהכלא ולא רוצה שהוא ידע בבית משפט שהיא סיפרה עליו ולכן לא מעוניינת למסור עדות. היא שאלה אותי מספר פעמים אם אני מקליט אותה ואני נאלצתי להגיד לה שלא על מנת לגרום לה להמשיך לדבר איתי ולספר מה קרה.

לציין, לא ביצעתי שום עריכה של ההקלטה. מרגע שהתחלתי את ההקלטה ועד שסיימתי, הקלטה לא הופסקה. לאחר ביצוע הקלטה, העברתי את ההקלטה כפי שהיא לדיסק ללא ביצוע שינוי ודיסק נמסר ביד לחוקר ימ"ר לכיש גיל טל. הקלטה בוצע בפתח תחנת אשקלון ובסככה ליד".

בעדותו הראשית ציין העד לגבי נסיבות התשאול, כי במהלך התשאול המתלוננת "נראתה מאד מפוחדת. בתחילה היא לא רצתה כל כך לשתיף פעולה. בסופו של דבר במהלך התשאול היא סיפרה על האירוע. לא רצתה להעלות את זה על הכתוב. לא רצתה למסור עדות" (עמ' 55 ש' 43-39).

בחקירתו הנגדית אישר החוקר, כי ערך את התשאול למתלוננת מיוזמתו; וכי בשלב מסוים, ביקשה המתלוננת לדבר עם החוקר עוזי קטני, ולכן הוא התקשר אליו, אך זה לא יכל להגיע; לדבריו, אינו יודע אם בשלב זה התיק עדיין היה עדיין בטיפול התחנה, או שכבר הועבר לימ"ר, אם כי ציין כי דיווח על התשאול גם לעוזי וגם לימ"ר. לשאלה אם פעל כדי לדבר עם אחיה של המתלוננת ח' , שלטענתה היה איתה באירוע, השיב החוקר בשלילה.

עדות החוקר גיל טל

במסגרת עדותו הראשית של החוקר הוגשו חקירותיו של הנאשם (ת/7, ת/8), ומזכרים לגבי פעולות חקירה שונות שביצע (נסיונות לזמן את המתלוננות לעדות נוספת- ת/9, פניות למעבדות מז"פ בנוגע לבדיקות נשק ונעלי המתלוננת- ת/11, ת/14). בין פעולות החקירה שביצע החוקר, הוא ערך ביום 3.1.17 בדיקה של גרסת אמה של המתלוננת בהודעה למוקד 100 ובתשאול (ת/10), ומצא כי מספר הטלפון ממנו נכנסה השיחה למוקד 100, מופיע על שמה של

האם; ומפלט שהוציא עולה, כי שם אמו של הנאשם הוא יקוט, כפי שמסרה אמה של המתלוננת.

בנוסף, יצר החוקר קשר עם אחיה של המתלוננת ח', אשר טען בפניו כי **"הוא הגיע בסוף עלה לבית והוא לא ראה כלום ולא יודע כלום ואינו מוכן לבוא למסור עדות" (ת/12)**; וכן עם אחיה של המתלוננת ו' שטען בפניו כי **"הוא לא היה כלל באירוע הגיע מאוחר יותר ולא ראה כלום ולא יודע כלום ואין לו מה למסור לי בעדות" (ת/13)**.

עוד הוגש מזכרו של החוקר מיום 8.1.17 (ת/15), בו ציין כדלקמן:

"היום כאשר ירדתי עם החשוד לעשן הנ"ל אמר לי כי מ' ואימא שלה שקרניות והוא יוכיח את זה וביקש ממני לעשות עימות ואמר כי הוא יביא סרטון שיוכיח כי הוא לא היה באותו מקום שטוענים, אמרתי לו תביא לי את הסרטון או תגיד לי מהיכן להביא, הנ"ל אמר לי תעשה לי עימות אני אביא אמרתי לו שאין קשר בין הדברים. תביא לי את הסרטון ונבדוק היכן היית ואם צריך תשתחרר הנ"ל אמר כי לא מוכן להביא לי את הסרטון למרות שניסתי לשכנע אותו אמר לי כי יביא לעו"ד שלו".

לשאלת התובעת בדבר מידת שיתוף הפעולה מצד המתלוננות, השיב החוקר כי הוא נאלץ לנסוע ל*** כדי לאתרן, שכן אמרו שיבואו למתן עדות אך לא הגיעו; עוד טען, כי גבה הודעה מהמתלוננת, אשר **"היו קטעים שהיא רצתה כזה לבכות... שהשמעתי לה את השיחה ל-100 של אמא שלה, שאמא שלה צעקה, אז אתה רואה כאילו שהיא רוצה לבכות" (עמ' 59 ש' 15-18)**, והוסיף, כי היא אישרה "בגדול" את האירוע, אך טענה שזה לא היה הנאשם, אלא בחור רוסי, שלא רצתה לומר מי הוא, ואף אמרה לו שהיא לא רוצה לבוא לבית משפט, שהיא פוחדת, ולא רוצה שזה יבוא ממנה, אלא מאמא שלה; לשאלות התובעת הוסיף, כי המתלוננת גם אמרה לו **"אני לא רוצה להגיד אתם מקליטים הכל" (עמ' 59 ש' 39-40)**.

בחקירתו הנגדית אישר החוקר, כי קיבל את התיק כשהנאשם כבר היה עצור, עבר על כל החומר בתיק ובחן אלו פעולות חקירה יש לבצע. החוקר אישר שמצא צורך לחקור את אחיה של המתלוננת, פנה לשניים מהם שלא רצו לשתף פעולה, וגבה הודעה מהשלישי שטען שלא היה בבית אמו ושלא ראה דבר; לשאלה אם עשה איכון טלפון כדי לברר אם האח ש' היה בבית אמו, כפי שאמר בחקירתו שיעשה, השיב בשלילה; לשאלה אם עצר אותו בחשד לשיבוש הליכי משפט, כמו שנעשה עם המתלוננות, השיב בשלילה, ואישר שלא עיכב או חקר באזהרה את מי מאחיה של המתלוננת.

עוד אישר החוקר, כי לא בדק את עניין המונית; וכי לאחר שקיבל את התיק ביום 1.1.17, לא ביקש לערוך בדיקת שרידי ירי על גופו או על בגדיו של הנאשם. לשאלה מדוע לא עשה מסדר זיהוי, השיב כי לא היה מקום לעשות זאת, לאחר שהוצגה בפני האם תמונה של הנאשם והיא זיהתה אותו, ולאחר שמסרה פרטי זיהוי שלו; ולגבי המתלוננת לא היה מקום לבצע מסדר, כי יש ביניהם היכרות. לשאלה מדוע לא ביצע עימות, כפי שביקש הנאשם בחקירתו האחרונה, השיב החוקר **"החשוד שמר על זכות השתיקה. אין נקודות מחלוקת, אין כלום. הוא לא מדבר. הוא לא אומר לך תשמע, אני כן, אני לא, אני הייתי במקום אחר. אני אומר יש מצלמות אני אביא. הוא לא מביא כלום"**, והוסיף כי גם **"עם העדות, יש בעיה איתם. גם אם הייתי פונה אליהם אני לא זוכר נכון אם פניתי או לא, העימות לא היה מתבצע" (עמ' 62 ש' 36-44)**.

עדות החוקר אלכס שניטמן

החוקר, אשר גבה את הודעותיהם של מ' ולירון, שהוכרזו כעדים עוינים, ואת הודעתו הראשונה של ר', העיד כי ביום האירוע שימש כחוקר תורן, הגיע לזירה לאחר שקיבל הודעה על אירוע ירי משוטרי הסיור, וגבה עדויות מהעדים עליהם הצביע אחד השוטרים.

לגבי הטענות שהעלו לגביו מ' ולירון, לפיהן חלק מהדברים שנכתבו בהודעותיהם לא נאמרו על ידיהם, השיב החוקר, כי הוא כתב את כל מה שהעדים אמרו לו מילה במילה, ובהתאם למידע שמסר כל אחד מהם, הוא שאל שאלות; והבהיר כי הוא עצמו לא ידע פרטים מוקדמים לגבי הירי. לדבריו, לירון היה העד הראשון שהוא פגש בכניסה לבניין, וזה מסר לו את הדברים שנכתבו באופן ספונטני, אם כי אמר שהוא לא רוצה להסתבך; לגבי טענתו של לירון, שהוא בכלל לא יודע איך נראה אקדח גלוק, השיב **"אני גם לא הכנסתי לו את זה לפה, זה מה שהוא אמר לי וזה מה שכתבתי... גם לא ידעתי בכלל מידע, איזה אקדח, כלום"** (עמ' 92 ש' 26-28).

לגבי הטענה שהוא גבה את הודעותיהם של מ' ור' כשהם ביחד, השיב שהוא רואה ששניהם גרים באותה דירה, כך שסביר להניח שהם היו יחד, **"אבל העדות, כמובן, נלקחה בנפרד מכל אחד"** (עמ' 85 ש' 37-38).

בחקירתו הנגדית כשהוטח בפניו ששלושת העדים טוענים למעשה את אותה טענה, שהוא כתב את ההודעות, לא הקריא להם את הכתוב, והם פשוט חתמו, השיב שאינו זוכר בבירור שהוא הקריא להם את ההודעות, ושיכול להיות שלא הקריא. לשאלה אם יתכן, כטענת העדים, שנרשמו בהודעות דברים בהכוונתו, השיב **"לא ידעתי כלום... איך אני יכול להכווין אותם למשהו שאני לא יודע?"** (עמ' 87 ש' 26-30); לגבי הטענה שהוא קיבל דיווח על אירוע ירי, ושוחח עם הסירים שכבר פגשו בעדים ואמרו לו שהם היו עדים לאירוע, השיב **"כשאני, כחוקר, מגיע למקום אני צריך לעשות איזשהו פאזל ולגבות עדויות ולשאל, לדעת מה קרה, אני פוגש אנשים, עדי ראייה, אני לא יודע מה קרה, אני יודע שהיה אירוע ירי, מי יכול לשפוך לי אור על אירוע הירי? אותו עד שהיה במקום... לא באתי עם שום מידע, אני שואל בן אדם, שואל אותו מה ראית, הוא מספר לי, לפי הסיפור שלו אני שואל שאלות, אני חוקר משטרה, אני שואל שאלות, שואל שאלות, איזה אקדח, לאן ברח, לפי הסיפור שהוא מספר לי, אני רוצה לדעת מה קרה"** (עמ' 88 ש' 33-40).

כשהופנה לטענותיו של מ', לפיהן נכתבו בהודעתו דברים שהוא לא אמר, שהחוקר אמר לו מה להגיד, או שהוא אמר לחוקר שיכתוב מה שהוא רוצה, כי רצה שהחוקר ילך, השיב החוקר כי הוא משקר, והוסיף **"אין מצב כזה שהיה... איזה אינטרס יש לי? אני גם לא יודע בכלל במה מדובר, מי החשוד, מה קרה, מה היה, זה הדברים הראשונים, איזה עניין יש לי בכלל להיכנס לזה?"** (עמ' 92 ש' 18-21). לשאלה איך הוא יכול לומר שמ' משקר, אם הוא לא זוכר אם הקריא לו את ההודעה, השיב החוקר שהוא זוכר היטב שהוא רשם כל מה שהעד אמר; ובהמשך אמר דברים דומים לגבי הודעותיהם של לירון ור'.

לגבי טענותיו של מ', כי בעת גביית הודעתו של ר', מ' אמר לו שר' סובל מבעיות נפשיות ושלא יכניס לו מילים לפה, השיב החוקר כי אם היתה מתרחשת סיטואציה כזו, הוא היה מתעד זאת, לא היה מאפשר למ' להתערב בחקירה, והיה מברר עם ר' אם הוא סובל מבעיה כלשהי.

עדות הקצינה יפעת הדרי

מזכרה של הקצינה מיום 5.1.17 (ת/4), הוגש במקום עדותה הראשית, ובו נכתב כדלקמן:

"בתאריך 30/12/16 בהיותי קצינה תורנית התקבל דיווח על חטיפה וירי... הגעתי למקום הבחנתי בשני תרמילים של נשק בכניסה לבניין במס מטרים אחד מהשני ובנוק על גג של רכב שנראה כתוצאה מירי. בכניסה עמדו מספר אזרחים שטענו כי ראו את האירוע החוקר אלכס גבה עדויות. עד כה לא אותרה זירה ואז קבלתי טלפון מסייר ולרי שטען שאגיע לדירה -- שמצא את המודיעה, עליתי לדירה בה נכח אישה שמאחר יותר התברר ששמה מ.י ועוד שני גברים שטענה שהם אחיה, אני בשלב זה התייחסתי אליה כמודיעה ושאלתי מי חטף את הילדה שלה כפי שעלה בדפ. כי בגל משטרתי שמעתי מהדיווח של משגר כי הגרוש שלה חטף את הילדה ושזה ניסים גויטע. מ' שיתפה פעולה וטענה כי לא קרה כלום וששמעה רעש חזק שהייתה בבית ובגלל זה דיווחה למשטרה. המשכתי לתשאל אותה היכן הילדה טענה שהיא בסדר ושהיא אצל אחיה, בקשתי לראות שהקטינה בסדר וזו טענה שהיא בסדר, הבנתי שהנ"ל לא משתפת פעולה ובקשתי ממנה להתלוות לתחנה. בהמתנה למעלית שאלתי מה הקשר שלה לניסים גויטע וזו השיבה שלא מכירה אותו שאלתי מדוע דיווח, טענה שהיא סובלת מחרדות ולא יודעת על מה אני מדברת. בקשתי שייקחו אותה לתחנה למסירת עדות... בנוסף בקשתי מהיומנאי שיבדוק מול כל תחנות מוניות איזה מונית הגיע לרחוב או הוזמנה מהרחוב הנ"ל... יומנאי טען שבדק וטען שאין ממצאים...

כאשר הגעתי לתחנה החוקר אלכס הציג בפני את דוחות הפעולה ואז הבנתי כי מ' הטעתה אותנו והיא לא המודיעה אלא האם ר' ושטענה שחטפו את בתה התכוונה ככל הנראה ולפי עדויות שכנים לבתה מ' ואין קשר לקטינה בתה של מ'. בקשתי מדרום להאזין להקלטת שיחה למוקד 100 ואכן נשמעת אישה בוגרת ולא מ' שנמצאת בתחנה...

בעת שמ' נחקרה אצל החוקר ולדי נכנסתי לחקירה ואמרתי לה שהיא לא מודיעה והיא התעקשה שכן ואמרתי לה שהאזנתי להקלטה ושהיא מסבכת את עצמה ואף תשאלתי אותה בגוף העדות. מ' במרבית העדות הרכינה את ראשה וטענה 'אל תשאלי אותי את יודעת משכנים מה קרה לא רוצה להיות מעורבת'. בקשתי מחוקרת אירנה לבקש הסכמה ממ' לבדוק האם יש סימני חבלה על גופה כי העדים טענו שנפלה על הרצפה אחרי הירי, אירנה טענה כי אין סימני חבלה. בהמשך התקשרתי אל האם וזימנתי אותה לתחנה. בעדות זו טענה שהיא חולה ולא יכולה לדבר היא לחוצה ואמרה 'את יודעת מה קרה לא רוצה לדבר', שאלתי אותה מאיפה מכירה את ניסים גויטע טענה שמאז שהוא קטן מכירה את אמו יקוט ולא יודעת מה הקשר בינו לבין בתה מ', אישרה שהיא זו שהתקשרה למשטרה, גביתי הודעתה. בין יתר פעולות בקשתי לבצע ביקור בדירה של החשוד ולבצע פעולות מחת"ק על נייד החשוד וקורבן מ.י שבהמשך הפכה לחשודה בגין שיבוש מהלכי חקירה והפרת חובה חקוקה, גם האם נחקרה בגין עבירות אלה בהמשך."

בחקירתה הנגדית, אישרה הקצינה כי היא זו שהורתה לעצור את הנאשם; לדבריה, טרם החלטה על מעצרו, היא בדקה את קשרי המשפחה שלו, ובעיקר את שם אמו שהיה בידיהם, וכך הגיעו אליו, כשלטענתה, יש רק ניסים גויטע אחד ששם אמו יקוט; לגבי טענת הסנגורית שפלט הבדיקה לא נמצא בתיק, השיבה כי לא תמיד הם מדפיסים את כל הבדיקות שנערכות במחשב, וכי לאחר מכן התיק הועבר לימ"ר.

לגבי פעולות חקירה שהיו אמורות להתבצע בהמשך, השיבה הקצינה, כי היא ביצעה את שלבי החקירה הראשוניים ואת הפעולות הדחופות, אך לא המשיכה לפקח על החקירה לאחר שסיימה את המשמרת, ואינה יודעת אם פעולות החקירה

שביקשה לבצע בוצעו בהמשך, שכן התיק הועבר ביום ראשון לימ"ר; לגבי בדיקת נהגי המוניות טענה, כי בוצעה בדיקה באותו רגע כפי שציינה בת/4, וכשהופנתה למזכר של שוטר לגבי פעולות שהיה לבצע ביום ראשון מול תחנת מוניות, השיבה כי זה היה אמור להעשות במסגרת החקירה בהמשך, אך התיק כבר יצא מטיפול; עוד אישרה הקצינה, כי לא הורתה לבצע לנאשם בדיקת שרידי ירי, או לתפוס את פרטי הלבוש שתוארו ע"י העדים.

הקצין שלומי ממן

בדוח הפעולה שערך ביום 31.12.16 בשעה 03:35 (ת/41), ציין הקצין, כי בעקבות מידע פנה לחפש את הנאשם בדירה ב***, אך לאחר חיפוש בדירה, בה נכח אחי הנאשם, הנאשם לא אותר. בנוסף, ציין הקצין כי **"הוצאתי דרישה לאיכון בחירום עפי מספר שנמסר עי קמבל, ובמהלך הלילה בבדיקה מול סיגינט נמסר כי המנוי של החשוד לא בשימוש מעל 24 שעות"**.

ה. ראיות הקשורות למעצרו של הנאשם

הצדדים הגישו בהסכמה דוחות הקשורים במעצרו של הנאשם, ביום 31.12.16 בשעה 04:27 (ת/46 ונ/4); מהם עולה, כי במועד האמור, הגיעו השוטרים יצחק גטצאו ואהרון עמנו לבית אמו של הנאשם, כדי לאתרו בחשד לביצוע העבירות, הקישו בדלת, אותה פתחה האם שהזדהתה בשם יקוט גויטע, וכשנשאלה אם הנאשם נמצא בבית, השיבה בחיוב. כשנכנסו לדירה, השוטרים ראו את הנאשם יושב בשולחן בפינת האוכל, וחיכה שאמו תגיש לו לאכול; הם הודיעו לנאשם על עיכובו לתחנה לצורך חקירה, הנאשם לקח בגדים והתלווה עימם לניידת ללא התנגדות, ובהגיעם לתחנה בשעה 04:41, הודיעו לנאשם על מעצרו.

ראיות ההגנה

עדות הנאשם

בעדותו הראשית טען הנאשם, כי הוא מכיר את המתלוננת, שכן היא והחבר שלה, אבי וטורי **"הם היו באים לאיזה פאב עם כל מיני בני מיעוטים ואני אמרתי להם שזה לא יפה והם תקפו אותי בפאב הזה ויש מזכר על זה... אז הם תקפו אותי שם במועדון... לפני שלוש שנים ככה. יש מזכר. זה מופיע במשטרה, הכל. אין פה לאן לברוח"** (עמ' 147 ש' 14-3). לשאלה אם היתה בינו לבין המתלוננת מערכת יחסים כלשהי, השיב **"לא. לא היה לי שום דבר איתה. מ' הזאת היא, חבר שלה, אני יודע את זה שהוא תפס אותה עם ערבים והם הוציאו עליי אקדחים, שברו לו את כל האוטו והוא לא פראייר, (לא ברור) הבריחו אותו. אז היא בחורה לא כזאת תמימה. אם רוצים לתפוס אותה, אין רגע נתון שלא תתפוס אותה בבדיקת שתן שהיא צורכת סמים... ואמא שלה היא אלוהוליסטית... אין לי איתה כלום. אני לא יכול ללכת עם אישה כזאת. אין לי מה לעשות עם אישה כזאת. אני, ההכרות שלי איתה זה שהם תקפו אותי... ובמועדון הם שלושה, ארבעה אנשים תקפו אותי שם"** (עמ' 148 ש' 28-17). לדבריו, לא היה ביניהם קשר כלשהו פרט לאותה תקיפה, לרבות קשר טלפוני, הוא לא נתן לה דבר מה, היא לא נתנה לו דבר מה, היא לא היתה במקום בו יכלה לגנוב ממנו, ובימים שלפני מעצרו לא היה לו קשר עמה והוא כלל לא ראה

אותה; ובנוסף, הוא כלל לא ידע איפה המתלוננת גרה, ולא היה לו מה לחפש במקום, אם כי הוא מכיר את הבניין, שכן הכיר אדם שגר שם מזמן (עמ' 148 ש' 30 עד עמ' 149 ש' 3, עמ' 150 ש' 7 עד עמ' 153 ש' 5, עמ' 190 ש' 19-20). עוד טען, כי השוטרים הכניסו למתלוננת את זה שהוא פסיכופט, אך **"מאיפה הם הביאו את זה? אני יש לי שני ילדים כבודה... אני אבוא לבית, אכנס להם, לילדים, אירה עליהם? מה חסר לי? למה שאני אעשה את זה?... אני אגיד לך את האמת, אני מיוחד מהם. אני משתחרר, אני מיוחד מהם"** (עמ' 149 ש' 19-24). בחקירתו הנגדית, הרחיב הנאשם בעניין זה, כי לפני כארבע שנים, הוא פגש את המתלוננת ואת וטורי, אותו הכיר מהכלא, במועדון באזור התעשייה באשקלון, ואיתם היו גם דודה של המתלוננת, בן זוגה ועוד אנשים ממוצא ערבי; והוא אמר לוטורי שזה לא יפה שהם הולכים עם ערבים, שזה מפריע לו כי הם מתחילים עם בחורות ו"זה לא יפה שהם זורקים פה מילים... אני לא אסכים שאחותי או איזה מישהו שיתחיל איתה, בן אדם כזה, ילך איתה", ובגלל זה הם תקפו אותו, כשהם היו שיכורים. לדבריו, זו היתה הפעם הראשונה שהוא פגש את המתלוננת, הוא לא הכיר אותה ולא ידע שהיא חברה של וטורי, אך ראה אותה איתו (עמ' 160-161). לשאלה אם לטענתו, המתלוננת מעלילה עליו בגלל משהו שקרה לפני ארבע שנים, השיב שהוא לא יודע למה היא מעלילה עליו, וש"אולי השוטרים איימו עליהן. לא יודע, אולי היא הייתה בהשפעה של סמים הבחורה... אולי היא היתה באיזו הזיה, אני לא יודע" (עמ' 161-163). עוד טען הנאשם בחקירה הנגדית, כי אינו מכיר את אמה של המתלוננת, וכי הוא מכיר רק שניים מאחיה של המתלוננת, דרור ו' (עמ' 167).

עוד טען הנאשם, כי מזה כשנתיים, הוא חבר של נטלי בן חמו, אותה הכיר בהיותו במעצר בית בדימונה לפני מאסרו הקודם, היחסים ביניהם נמשכו במהלך המאסר הקודם, במהלכו היא ביקרה אותו בקביעות, וגם לאחר שחרורו ממאסר ביום 5.8.16 (עמ' 147 ש' 17 עד עמ' 148 ש' 15).

הנאשם התייחס בעדותו הראשית (מבלי שנשאל) לדברי אמה של המתלוננת, וטען כי החוקר הראה לה תמונה בה הוא שוקל 80 ק"ג, ולמרות שביום מעצרו הוא שקל 60 ק"ג, היא אמרה שזה הוא, ושכך הוא נראה גם כיום; כי היא טענה שראתה אותו בפעם האחרונה לפני חצי שנה או שנתיים, למרות שהוא היה בכלא בתקופות אלו; כי היא לא מכירה את אמו, אמו כלל לא ניקתה בתים ולא עבדה אצל אשה בשם ע'; וכי אביו לא נורה (עמ' 154-155). בחקירתו הנגדית, טען הנאשם כי שמה של אמו יהודית, אך בתעודת הזהות היא נקראת יקוט, כי כיום היא עקרת בית, והוא לא יודע מה עשתה בשנת 2016, שכן הוא היה בבית הסוהר; לדבריו, כשהשתחרר ממאסר הוא גר אצל אמו, אך לא ידע אם היא יוצאת לעבודה בבוקר, מאחר שנהג לקום מוקדם, לבקר את אביו ואת ילדיו, ולא נהג לבדוק מה אמו עושה ואם היא בחדרה או לא; ובהמשך טען, כי בארבעת החודשים הללו, היא לא עבדה; וכי הוא לא יודע אם עבדה לפני שנת 2016, אך **"מה שבטוח זה שהיא לא עבדה אצל מישהי בשם ע"** (עמ' 164-165).

עוד ציין הנאשם, כי הוא סובל מבעיות ברגל ימין, ובהן קרע ברצועת כף הרגל, בעיות בסחוס ובצקת בכף הרגל, ולכן הוא סובל מצליעה, מוגבל בתנועה וזקוק לניתוח; לדבריו, אם הוא הולך מהר, נתפסת לו הרגל ומתנפחת, ואז הוא צולע. לשאלת הסנגור אם הוא השתמש במונית באותם ימים, השיב **"הייתי בבית. הייתי חולה מת. איזה מונית?"** (עמ' 153 ש' 29); ובהמשך טען, כי לא הרגיש טוב מיום חמישי, ולכן ביום האירוע אף לא רצה ללכת לבית הכנסת (עמ' 155 ש' 25-31); והבהיר כי ביום האירוע הוא היה חולה בבית עד שנעצר (עמ' 159 ש' 7-15).

לגבי מעצרו, אמר הנאשם, כי הוא התגורר בבית אמו, וכי "באו שוטרים ב-12 בלילה נראה לי, דפקו בדלת. אמא שלי פתחה את הדלת. הוא שואל אותה איפה ניסים? אני הייתי בשולחן. הוא בא עם תמונה בכלל. הוא לא מזהה אותי בכלל. היא אמרה לו שזה אני והוא אמר לי טוב תמשיך לאכול, אמרתי לו שלא צריך לאכול, מה צריך? הוא אמר לי להתלוות אליו. הלכתי איתו לתחנה. אמרתי לו שאני לא מרגיש טוב בכלל. שאני צריך רופא. הוא, לא יודע מה הוא אמר בכלל. נרדמתי. הייתי ממש על הפנים גם יום אחרי זה" (עמ' 156 ש' 5-11).

לגבי שתיקתו בחקירה, טען "כן. אני לא ידעתי מה רוצים בכלל. הייתי מרגיש לא טוב. אחרי שראיתי שהם באמת, לא יודע מה, אמרתי להם אם אתם מאשימים אותי במשהו בוא תעמת אותי איתם" (עמ' 156 ש' 14-16); והוסיף כי רצה את המצלמות של הבניין, אך גיסו בדק זאת מול האחראי על הבניין, ונאמר לו שהמצלמות לא עובדות; לדבריו, פרט לנושא הסרטון והעימות הוא שתק ולא שיתף פעולה, כי הוא לא סומך על המשטרה ולא מאמין במערכת, בגלל שני מקרים שבהם הוא נעצר סתם, ואף הותקף ע"י שוטר (עמ' 156 ש' 16 עד עמ' 159 ש' 5, וכן עמ' 151 ש' 9-12).

בחקירתו הנגדית, השיב הנאשם כי הוא גר בבית אמו עם אחיו ושתי אחיותיו, שחלקם שומרי שבת, וכי ביום מעצרו אחיותיו לא היו בבית (עמ' 167-168). לשאלה מה עשה ביום שלפני האירוע, השיב "הייתי בבית, חולה, גמור", ולשאלה ממה סבל, השיב "לא יודע. כאבי בטן, כאב גרון, נזלות, לא מרגיש טוב... היו לי כאבי בטן, לא אכלתי יומיים, היו לי סחרחורות, חום, הייתי מקיא את הקיבה"; לדבריו, אף אחד לא טיפל בו, חברתו היתה אצלו ביום חמישי שלפני האירוע וראתה שהוא חולה, אחיותיו לא ראו אותו, כי הן לא נמצאות באופן קבוע בבית, והוא לא הלך לרופא כי "הייתי בבית חולים שבועיים, שלושה לפני כן, הלכתי לבית החולים, עשו לי בדיקות. כל מיני בדיקות דם וכאלה". לגבי יום האירוע, טען הנאשם כי היה בבית ושכב במיטה, וכי אמו היתה בבית והכינה אוכל ליום שישי (עמ' 172 ש' 10 עד עמ' 174 ש' 23); לגבי הטענה שגם השוטר שעצר אותו לא ציין שהוא לא מרגיש טוב, או שכב במיטה, אלא מצא אותו יושב בפינת האוכל, השיב "זה, קמתי אחרי שכל היום אני מנסה לאכול, לא קמתי, אפילו כשברכו על החנוכיה וזהו, אפילו לא אכול לא ישבתי" (עמ' 179 ש' 1-2).

לשאלה מדוע לא מסר את גרסתו (בעיקר לגבי טענת האליבי ואי ההכרות עם המתלוננת) בדיון מעצר הימים ביום 31.12.16, השיב כי הוא היה חולה "גמור", "במצב שלא יכולתי לדבר בכלל", ואף נרדם על הספסל, ועורך דינו ביקש מהשופטת שתורה על בדיקתו בידי רופא; לשאלה מדוע לא אמר זאת בדיון השני ביום 4.1.17, כשמצבו הוטב, השיב "כי היה לי עו"ד. מה אני צריך לדבר? אני אמרתי לו שאני לא עשיתי את זה. והוא דיבר בשמי... זאת התשובה שלי" (עמ' 177-178); ולאחר מכן הוסיף כי לאחר ששכר עורכת דין, הוא הסביר לה את גרסתו, והיא אמרה לו לא לדבר ודיברה במקומו (עמ' 179). לשאלה, מדוע אמו או אחיו לא הגיעו למסור עדות בתחנת המשטרה על כך שהוא היה איתם ביום האירוע, בעיקר לאחר ששמעו בבית המשפט מה החשדות נגדו, השיב "כי אף אחד לא בא אליהם", חזר על כך שבמקרה קודם המשטרה לא בדקה את טענותיו, והוסיף "אז מה עכשיו, אם אני אגיד להם שהייתי בבית, יבדקו את זה?... עשרים מצלמות בבניין. לא אחד, לא שניים, לא שלוש, עשרים מצלמות (לא ברור) למה אין תמונה?... כי אם היה תמונה אז היו רואים שזאת לא אני. אז בכוונה, גם אם הייתה תמונה לא הייתם מראים את זה" (עמ' 180-181). לשאלה מדוע דרש עימות, אם הוא לא סומך על המשטרה, השיב "כי הוא התחיל להטיח בי שהיא אומרת וזה, אז אמרתי לו תביא אותה"; ולגבי הטענה שהוא דרש עימות מאחר שידע שהמתלוננת פוחדת ממנו ולא יעזז לדבר לידו, השיב "אמא שלה מסכימה לבת שלה להסתובב עם אחד שהוא חמוש, כל היום מסתובב חמוש, היא מסכימה לה, והיא שמעה שאני יריתי באבא שלי ולא דיווחה על זה, ועוד

מכניסה אדם כזה לבית, אז איזה מן מפחדת, איזה מן אמא זאת? אמא נרקומנית שהבת שלה עוסקת בזנות והיא משלמת לה בשביל שתשמור לה על הילדה, שתשתיק אותה, שהחבר שלה לא ידע. או איזו מנת סם שיתנו לה. אז איזו אמא זאת? על מה את מדברת?" (עמ' 181 ש' 22 עד עמ' 182 ש' 2), והמשיך בהטחת האשמות במשטרה ובפרקליטות, לגבי זיוף ראיות והפללתו.

לשאלה לגבי מספר הטלפון שלו, השיב הנאשם כי בתקופה שלאחר שחרורו ממאסר ועד מעצרו הוא לא החזיק טלפון, אלא פנקס טלפונים, ואם היה צריך לבצע שיחות, היה לוקח טלפון ממישהו מהמשפחה או מהשכנים (עמ' 170-172); בהמשך, לשאלה מדוע לא אמר זאת כשנשאל על כך בחקירה, השיב כי שתק בכל מהלך החקירה, מאחר שביקש לראות רופא והחוקר סירב (עמ' 175).

כשהושמעה לו ההקלטה של מוקד 100, והוא נשאל מדוע שהאם, בשעת לחץ, תעליל עליו ותאמר שהוא זה שחטף את המתלוננת, ובהמשך אף תמסור פרטים על אמו ובני משפחתו, השיב **"אם היא הייתה מכירה את אמא שלי, קודם כל, אז היא הייתה צריכה להכיר את אבא שלי... אני לא יודע. צריך לשאול אותה. לא לשאול אותי את השאלה הזאת... צריך לשאול את אותה ר' למה היא אמרה את זה, ולמה אני הייתי אצלה בפה ובפה של הבת שלה. זה אני רוצה לשאול אותן. מה יום לפני זה עשיתי בפה שלהם... הרי היא אומרת, יום לפני כן, אני שמעתי שהוא ירה באבא שלו. אז מה אני עשיתי בפה שלה בכלל. איך הגעת אלי? איך דיברתן עלי? יום לפני כן שיריתי באבא שלי? מה אני קשור אליכן בכלל?"** (עמ' 184 ש' 30 עד עמ' 185 ש' 12).

לשאלה את מי הוא שלח כדי לדבר עם המתלוננות כדי שלא ישתפו פעולה בחקירה, השיב הנאשם **"אני שלחתי מישהו?... אני לא שלחתי אף אחד ולא דיברתי עם אף אחד. ואני ביקשתי שהן יבואו. אני ביקשתי את זה מהשוטר. 'תביא אותן' מה זה? אני מפחד. מחר אני, לא יודע מה, הרי עוזי בתור חוקר, אומרת לו ר', מישהו אמר לי שהלכו, לא יודע מה, מי זה? ממי שמעת? בואי נחקור אותה, בוא נפתח תיקים על שיבוש חקירה. לא נעשה פה כלום. הן קיבלו מתנה. הכל מכון פה. זאת החקירה שלכם... מביאים אחד שלא שפוי, עושים לו סרטונים..."** (עמ' 185 ש' 18-28). לשאלה מי מטעמו דיבר עם המתלוננות לקראת העדות, כדי שלא יגיעו, השיב שאף אחד, והוסיף **"אם הם רצו לדעת את התאריך שלי, של בית המשפט, זה לא היה בכלל בעיה. בכלל בכלל לא. אח שלה משוחרר מתיק התפרצות לדירה. חן שחררה אותו... אם הם רוצים, יש להם חברים, שהם יכולים להיות איתי בחדר... דרור... יש לו חברים בבית הסוהר. אם הוא רוצה לדעת מה קורה איתי הוא לא יכול לדעת? בכלל לא בעיה לדעת";** והוסיף שזה לא באשמתו שהן בחרו להתחמק (עמ' 186 ש' 20 עד עמ' 187 ש' 8).

לשאלה מדוע סיפר בעדותו הראשית על הבעיה ברגלו, ואיך זה קשור לאירוע, השיב הנאשם שאחד העדים טען שהוא רץ לאחר האירוע; ולשאלה מדוע לא העלה את זה בהזדמנות הראשונה במשטרה או בבית המשפט, השיב **"יש לי מיליון ואחד טענות. שאין לי תשובות עליהן. את רק באה ושואלת. (לא ברור) בגלל שאין מצלמה אז היא אמרה, נו אז היא אמרה. אז מחר אני אגיד שגם את עשית פשע, אז מה? אני יודע איך קוראים לאמא שלך ואני אגיד שכן את עשית את זה? נו? אז מה? אז את תלכי להירקב? בגלל שיש לי עבר פלילי? איזה שטויות אלה?"** (עמ' 187).

לגבי הטענה שהוא נתן למתלוננת תכשיט כלשהו, אך רצה להעבירו למישהי אחרת, והגיע לבית המתלוננת מסומם ודרש

אותו, השיב הנאשם כי הוא לא נתן למתלוננת דבר, לא התראה איתה, ולא היה לו איתה דבר, והוסיף "אני לא שמת שום סמים ושום יהלומים. מה לי ולמשפחה הזאת?" (עמ' 189 ש' 18 עד עמ' 190 ש' 15). לשאלה אם הוא לא עשה שימוש באקדח, השיב "לא עשיתי שימוש באקדח. ולמה לא עשו לי את הבדיקה הזאת? כי מה שיש בשטח לא תואם את זה" (עמ' 190 ש' 25-26).

אמרות חוץ של הנאשם

בהודעת הנאשם מיום 31.12.16 בשעה 05:26 (ת/5), לאחר שפורטו בפניו פרטי החשדות וזכויותיו, והוא נשאל אם הבינם, השיב "לא מרגיש טוב לא מעניין אותי מה אתה אומר, קח אותי לראות רופא במקום לקשקש" (ויצוין, כי במסגרת ההודעה העיר החוקר, כי הנאשם לא תקשר איתו וסירב לדבר, ובשלב מסוים הוריד ראשו למטה ועצם עיניו). בהמשך, לכל שאלות החוקר, הנאשם שתק ולא השיב, לרבות כאשר נשאל על הקשר בינו לבין המתלוננת ועל מקום המצאו בשעת האירוע, וכאשר הוטחו בפניו חלק מהראיות והטענות לגבי מעשיו באירוע.

בהודעת הנאשם מיום 3.1.17 בשעה 12:37 (ת/7) הנאשם שתק, ולא השיב לכל שאלות החוקר, לרבות לשאלות כלליות, וכן לשאלות על מקום המצאו במועד האירוע, על היכרותו עם המתלוננת ועם אמה (שתמונותיהן הוצגו לו), ועל האירוע עצמו.

בהודעת הנאשם מיום 8.1.17 בשעה 14:40 (ת/8), במענה לשאלת החוקר אם הוא רוצה להיוועץ בעורך דין, השיב "לא, אני חף מפשע אני רוצה עימות אין לי מה יותר להגיד לך"; בהמשך, לרוב שאלות החוקר, הנאשם שתק, לרבות לשאלות לגבי מקום המצאו במועד האירוע ולגבי היכרותו עם המתלוננת, ולרבות כאשר הוטחו בפניו חלק מהראיות. רק לאחר מספר רב של שאלות בנוגע לדברי האם בתשאול, שם היא קושרת אותו למעשים, טען הנאשם "אני רוצה עימות היא מתבלבלת" (ש' 95); וכשנאמר לו שהיא לא מתבלבלת, שכן מסרה את שמו, את שם אמו ואף זיהתה אותו בתמונה, השיב "אני רוצה עימות אני 20 קילו פחות זאת תמונה לא עדכנית" (ש' 99). בהמשך, כשהושמע לו גם תשאול על המתלוננת, המשיך הנאשם לשתוק בתגובה למרבית השאלות, ולבסוף טען כי הוא חף מפשע, ואמר "אני רוצה עימות בינה לאמא שלה ולכל מי שהיה אני רוצה עימות עם כולם במעגל... אני חף מפשע אני יוכיח את חפותי אני הקרבן פה" (ש' 146-151).

תעודות רפואיות

במסגרת פרשת ההגנה הוגשה תעודת רפואית לגבי ביקורו של הנאשם במחלקה לרפואה דחופה בבית החולים ברזילי (נ/5); ממנה עולה כי ביום 25.12.16 בשעה 00:58 הגיע לחדר מיון, התלונן על חולשה, חוסר תאבון, שיעול, קוצר נשימה, כאבי חזה וירידת משקל של 8 ק"ג בזמן קצר; ולאחר סדרת בדיקות שנערכה לו, בהן לא נמצאו ממצאים (פרט לאיתור סמים מסוג קוקאין, קנאביס ובנזודיאזפינים בשתן), הוא שוחרר לביתו (בשעה 03:33).

כן הוגשו תעודות רפואיות משב"ס לגבי מצב רגלו (נ/6) - ביום 11.7.16 נבדק הנאשם ע"י אורתופד שציין "כ-4 שנים לאחר פציעת קרסול ימין טופל שמרני, כעת נפיחות ורגישות מעל פטיון פנימי וחיצוני, הגבלה בדורזיפלוקסיה

ללא חוסר ניוירוסקולרי, וכן ציין כי בצילום נמצאו שינויים ניווניים קשים של טאלוס, וכי הנאשם לא מעוניין בניתוח; ביום 26.12.17 נבדק הנאשם ע"י רדילוג, שציין כי הנאשם הופנה עקב נפיחות חוזרת בקרסול ימין סביב הפטישון, טופל עם הטבה זמנית מסוימת ברמת הבצקתיות של הקרסול, אך הכאב נמשך, ובממצאי הצילום נמצא **"שינויים ארטרוטיים במפרק סופראטלרי. פרגמנט גרמי נפרד אחורית לטיביה רוחקת. קרוב לוודאי שינויים פוסט טראומטיים"**; והוא הופנה לביקורת אורתופדית.

עדות העד דוד גואטה

העד, אחיו הצעיר של הנאשם, העיד כי ביום האירוע, שחל ביום שישי בחנוכה, בשעה ארבע וחצי או רבע לחמש, הוא התארגן ללכת לבית הכנסת, ורצה שהנאשם יבוא איתו, אך הנאשם **"היה חולה ממש גמור במיטה, לא יכל לקום, ראיתי שאין עם מי לדבר, התארגנתי עם עצמי, מקלחת. בדרך כלל הוא בא איתי כל שבת, והתפלאתי. ראיתי שהוא לא מרגיש טוב, עזבתי אותו, הלכתי לבית הכנסת, חזרנו, עשינו ארוחת שישי הוא לא קם בכלל כי הוא בכלל לא הרגיש טוב, היה גמור, מעולף. לא התייחסתי, ראיתי שאין מצב לדבר איתו. אכלתי, ישבתי עם אמא ואחר כך יצאתי מהבית... וזהו, רק אחר כך גיליתי אחרי שיצאתי מהבית שכאילו הוא נעצר ואמרו כל מיני שטויות"**. לדבריו, בכל אותו יום הנאשם היה בבית, והיה **"מושבת מיום חמישי בבית"**, והוא זוכר זאת **"כאילו זה היה בשבוע שעבר"**, כי ביום שישי הוא התפלא שהנאשם לא בא איתו לבית הכנסת **"שאין דבר כזה שהוא מפספס, הוא שומר שבת, הולך איתי תמיד לבית הכנסת וזה"**, וגם זוכר שהנאשם היה במיטה ולא הרגיש טוב. לדבריו, הוא לא זוכר עם מי הנאשם בילה באותה תקופה, ואינו מכיר את המתלוננת (עמ' 212-213).

בחקירתו הנגדית הבהיר העד, כי למרות שהוא לא זוכר מה עשה בימים אחרים הסמוכים לאירוע, הוא זוכר את יום האירוע, בגלל בית הכנסת, שכן בכל שבוע הוא הולך עם הנאשם לבית הכנסת. לדבריו, בבוקר האירוע הוא היה בבית, יצא לקניות עד השעה 10:30 או 11:00, לאחר מכן נשאר בבית עד שיצא לבית הכנסת; וכל אותו זמן, הנאשם היה במיטה בבית, ואף לא קם לאכול בארוחת השבת; לאחר הארוחה, בערך ב-20:30, טען העד כי הוא יצא מהבית, לא היה בבית כשהנאשם נעצר בערך ב-23:00, ונודע לו על כך מאמו רק כשחזר הביתה **"מאוחר, 11, 12"**.

העד אישר שנכח בדיון הראשון להארכת מעצרו של הנאשם, ולשאלה מדוע לא הלך למשטרה כדי לספר להם מה שסיפר כעת, השיב **"כי לא בכלל הבנתי על מה הם דיברו... לא חשפו בכלל במה הם מאשימים אותו ואם הוא אמר שאני הייתי האליבי שלו ושהוא כל פעם היה בבית ואף אחד לא זימן אותי וגם אם היו מזמנים אותי הייתי אומר שהוא היה בבית והכל. אף אחד לא בא חקר אותי, אף אחד לא שאל אותי, אף אחד לא שום דבר"** (עמ' 220 ש' 3-15). כשהופנה לכך שבפרוטוקול הדיון במעצר, מיום 31.12.16 (ת/50, יוער כי הוגש גם פרוטוקול מיום 4.1.17-ת/51), נאמר שהנאשם חשוד בירי שארע יום קודם לכן בשעה 16:00, ולמרות שהוא שמע זאת, הוא לא הלך למשטרה, אלא המתין שנה כדי לספר זאת, השיב **"מישהו יקשיב לי? באמת. לא משנה מה אני אגיד, נראה לך שיקשיבו לי? שיתייחסו אלי? ... למה שאני אלך מטעם עצמי למשטרה ואגיד להם כל מיני דברים? אני יודע בוודאות שאח שלי היה בבית וגם הוא אמר להם את זה שהוא היה בבית, אז מה אני צריך לבוא ולהגיד, לא מספיק שהוא אמר להם שהוא היה נמצא בבית חולה? ... לא היה עם מי לדבר. מה זה השטויות האלה"** (עמ' 221 ש' 4-16); לשאלת בית המשפט מדוע לא אמר זאת לשופט בדיון או לעורך הדין, וזאת גם לאחר שפעם אחר פעם הוארך מעצרו של הנאשם, השיב **"כי הכל היה לחץ שם, לא היה עם מי לדבר... וזה באמת הטעות שלי שלא אמרתי והייתי צריך לקום לשופט ולהגיד לו את זה כי חשבתי שיאמינו לו באמת שזה לא הוא, כי זה לא הוא"**.

באמת. כי הוא אמר להם במשטרה שהוא באמת היה חולה וגם הוא היה מושבת במיטה. הוא היה באמת בנאדם מת, חצי בנאדם, גם ראיתי אותו שהיה עצור, לא היה עם מי לדבר, ככה אני אומר לך, מת, בנאדם מת" (עמ' 222 ש' 1-12).

עדות העדה יקוט בואטה

העדה, אמו של הנאשם, העידה כי לפני מעצרו הנאשם גר אצלה בבית. לשאלה לגבי עבודתה השיבה, כי לפני שש שנים היא עבדה באריזת עוגות ביבנה, ומאז אינה עובדת ומתקיימת מהבטחת הכנסה; לשאלת הסנגור השיבה, כי מעולם לא עבדה במשק בית ולא עבדה אצל מישהו ב*** באופן פרטי, כי לפני העבודה ביבנה עבדה שלוש שנים בבית אריזה, ובשאר הזמן עסקה בגידול ילדיה. לדבריה, היא לא מכירה את המתלוננות, היא גרה בשכונת מילרוד, ושכונת *** לא קרובה לאזור מגוריה.

לדברי העדה, היא זוכרת את יום מעצרו של הנאשם, מדובר ביום שישי בעת שהיא מבשלת, והנאשם היה בבית "חולה מת", היא הציעה לקחת אותו לקופת חולים או לבית חולים, אך "הוא לא היה יכול להזיז את הגוף שלו. הוא שכב בסלון"; והבהירה כי לא יכול להיות שהוא יצא והיא לא ראתה, שכן "המטבח והסלון זה מול העיניים שלי. אני מבשלת ואני רואה את הבן שלי חולה מת בסלון. לבית הכנסת לא יכל ללכת שכל יום שישי הוא הולך עם אחיו. הוא לא יכל ללכת" (עמ' 225 ש' 11-17).

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי היא בישלה בעת מעצרו של הנאשם; כשהוטח בפניה שלפי דוחות השוטרים, הנאשם נעצר ביום 31.12.16 בשעה 04:00, ולשאלה איך יתכן שהיא בישלה אותה עת אם היא שומרת שבת, השיבה "אני הייתי מבשלת וניסים היה כן בבית", ובהמשך אמרה שזה לא היה ב-04:00, שזה היה ביום שישי, ושהיא זוכרת שהדליקה נרות (עמ' 226, 228-229). כשהופנתה לדוח של השוטר גטצאו (נ/4), שציין שהנאשם ישב בשולחן האוכל, לא תיאר את מצבו של הנאשם כקשה, ואף לא אמר שהם אמרו לו שהנאשם חולה, השיבה העדה "כשהשוטר נקש בדלת, אמרתי 'פתוח' ניסים היה שוכב בסלון, הוא נכנס, אפילו לגשת לשולחן בערב שישי לשבת לאכול כמו בן אדם הוא לא יכל. אמרתי לו 'ניסים בוא כפרה עליך תאכל' הוא לא יכל לאכול, ליד השוטר. ואז השוטר תפס אותו והוציא אותו, אמר לו 'ניסים שב בשולחן תאכל אני אחכה לך שתאכל' אמר לו ניסים 'לא אני לא רוצה לאכול, אני לא יכול' הוא לקח אותו... אני אומרת אך ורק את האמת בבית משפט" (עמ' 228 ש' 1-7). עוד טענה העדה כי ילדיה דוד ושוכל נכחו בבית, וכי שובל היתה בבית בעת שהשוטרים הגיעו וראתה את המעצר, אם כי לאחר מכן אמרה שהיא חושבת ששובל ישנה; וכן ציינה כי דוד לא גר בביתה (עמ' 226 ש' 4-6, עמ' 229 ש' 22 עד עמ' 230 ש' 15).

בחקירה הנגדית, אישרה העדה, כי נכחה בדיוני הארכת המעצר של הנאשם, ולשאלה מדוע לאחר ששמעה את מהות החשדות בנאשם, היא לא פנתה מיד למשטרה או לבית המשפט, ואמרה שבזמן הזה הנאשם היה איתה בבית, השיבה "כשאני אומרת שניסים כן היה בבית, הוא היה חולה מת ואם אני אומרת אז אני אומרת את האמת. למי אני אלך למשטרה? למה למשטרה?"; ולשאלה מדוע שתקה ואפשרה לנאשם להשאר במעצר במשך שנה, אם היא האליבי שלו, השיבה "אבל אני חייכתי גם למשפט בקודם שאתם דחיתם אותו, לא יודעת על מה, אני יכולתי לקום ולהגיד, כמו שאני עכשיו אומרת את זה. שניסים כן היה ביום שישי בבית, היה חולה מת, כן... הוא לא יכל להזיז את הגוף שלו. אפילו כשהמשטרה נקשה בדלת היתה הדלת פתוחה, אני אמרתי 'פתוח' ניסים שכב

בסלון, הדלת היתה פתוחה ונכנסו (עמ' 232 ש' 4-13); ובהמשך הוסיפה **"אני לא ידעתי מי ידריך אותי מה אני אלך למשטרה להגיד לו 'הבן שלי חולה', אני לא יודעת, אני לא מתמצאת בדברים האלה שום דבר. אין לי תיק במשטרה, אני אומרת אך ורק את האמת"** (עמ' 233 ש' 4-6).

עדות העדה נטלי בן חמו

העדה (שראוי לציין כי נכחה ברוב דיוני ההוכחות בתיק, שכן לא נאמר שהיא עומדת להעיד מטעם ההגנה) העידה, כי היא בת זוגו של הנאשם מזה כשנתיים, ובפתח דבריה ציינה, כי **"מדברים פה על בחורה שכביכול היתה בת זוג שלו... אני חושבת שאם הייתי יודעת שיש לו מישהי, גם במישרין וגם בעקיפין, מהכבוד שלי לא הייתי יושבת כאן בדיון אחד"** (עמ' 233 ש' 24 עד עמ' 234 ש' 3); לדבריה, הכירה את הנאשם בעת שהיה במעצר בית בדימונה, תקופה של כשלושה חודשים, לאחר מכן הוא נשפט למאסר למשך 9 חודשים, תקופה בה רק היא ביקרה אותו בכלא, ולאחר שחרורו הוא נהג להגיע אליה לדימונה (שם היא עובדת ומתגוררת עם בנה), והיא הגיעה לבקרו ב***. לטענתה, מעולם לא שמעה את שמה של המתלוננת, למרות שהיא מכירה את כל ה"רזומה" של הנאשם, ושמעה על האמהות של ילדיו.

לטענת העדה, בשבוע בו קרה המקרה, הנאשם היה מאד חולה ואף היה בבית חולים, והיא הציגה תמונה שנשלחה אליה בווטסאפ מהטלפון של דודו, ביום 25.12.16 בשעה 02:11, בה נראה הנאשם כשהוא שוכב במיטת בית חולים (התמונה לא הוגשה). לדבריה, נודע לה על מעצרו של הנאשם במוצאי שבת מאביו, לאחר שחיפשה אותו ויצרה קשר עם בני משפחתו, שכן מאחר ושניהם שומרים שבת, לא היתה ביניהם תקשורת בזמן הזה.

בחקירתה הנגדית אישרה העדה, כי ביום האירוע היא לא היתה עם הנאשם, טענה כי היתה באשדוד ודיברה עם הנאשם כשעתיים לפני כניסת השבת, בטלפון של אמו, ואישרה שאינה יודעת מה קרה בשעת האירוע.

עדות העד ש' י'

העד, אחיה של המתלוננת ובנה של האם, העיד כי כיום ובתקופת האירוע הוא לא היה ביחסים עם אמו, בגלל סכסוך שבין אמו ואשתו. לדבריו, הוא זוכר שנחקר במשטרה לגבי נוכחותו בבית אמו יום לפני כן, אך הוא לא היה שם; לשאלה אם היה מספר במשטרה, אם הוא היה עד לאירוע פלילי וטראומתי, השיב בחיוב. עוד העיד, כי הוא לא מכיר את הנאשם, לא ראה אותו, לא זיהה תמונתו, לא שמע את שמו מבני משפחתו או מאחותו, וכי הוא לא נמצא הרבה בבית אמו בגלל הסכסוך.

לגבי הטענה שאמו אמרה שהוא היה בביתה עם ילדיו ואכל קוסקוס, השיב העד **"אין לי מושג. לא הבנתי איך היא קישרה אותי למקרה. אני הייתי עם אשתי בבית. לא יודע למה לא בדקו את זה. אני הייתי בין השעות האלה פחות או יותר בבית"** (עמ' 245 ש' 5-6).

בחקירתו הנגדית, לשאלה על הסכסוך עם אמו, השיב העד **"אני מגיל 19 חי לבד. אין נוכחות של האמא. האמא בעולם משלה. בשנים האחרונות היא ואשתי לא מסתדרות. אני נשוי 8 שנים. אשתי והיא לא מסתדרות. תמיד**

זה גרם למריבות. כל פעם אני מנסה להשלים ועוד פעם. לא אני המצאתי שחמה וכלה לא מסתדרות. אני נוטה יותר להיות עם אשתי ואת אמא שלי יוצא לי לראות באירועים משפחתיים, בטלפון" (עמ' 245 ש' 20-15). לשאלה מדוע בהודעתו במשטרה, בסמוך לאירוע, הוא לא טען שהוא מסוכסך עם אמו ולא דיבר על טיב הקשר ביניהם, השיב שאין לו תשובה לכך, והבהיר כי "לא אמרתי ניתוק. לא יחסים הכי טובים. שנים אחורה זה נכון. אני חי את החיים שלי ודואג לעצמי ואף פעם לא היתה לי תלות באמא ובאבא שלי" (עמ' 247 ש' 22-21).

כשהושמעה לו הודעתה של אמו למוקד 100, שם היא דיברה על הבנים שלה, השיב העד שהוא לא היה שם, ושואלי היא דיברה מלחץ; כשהופנה לכך שבת/39 אמו אמרה שהוא בא אליה לאכול צהרים עם ילדיו, השיב "אין מצב. אני לא הייתי נוכח שם"; וכשהופנה לכך שהיא טענה שראה את האירוע ואף רדף אחרי הנאשם, השיב "אני לא רדפתי אין לי מושג היא אמרה את זה... לרדוף ככה אחרי אדם בסיטואציה הזאת, מה ההגיון בזה". העד אישר, כי הגיע לבית המשפט ונכח בעת ששחררו את אמו, ואז זומן למסור עדות, אך אינו יודע מי הודיע לו שאמו בבית המשפט, ואינו זוכר שהביא לה בגדים; לגבי הטענה שיחסית לטענה בדבר סכסוך, הוא מצוי בקשר עם אמו, השיב שלא מדובר בסכסוך, אלא ב"קצרים" עם אשתו, ושהוא רק רוצה למנוע חיכוכים לטובת שלום בית; והוסיף כי אינו יודע מדוע אמו הזכירה את שמו, ומדוע לא ביצעו איכון כדי לבדוק את גרסתו (עמ' 249-247).

לגבי הטענה שהוא פוחד כמו אמו ואחותו, השיב העד כי אם היה פוחד, הוא לא היה מגיע להעיד בבית המשפט.

בסיום חקירת העד הוגשה הודעתו מיום 31.12.16 בשעה 23:31 (ת/52). בהודעה טען העד כי אין לו מושג מה קרה אתמול, כי ביום האירוע בסמוך לשעה 16:00, הוא היה בביתו עם אשתו וילדיו, וכי הוא בטוח שלא היה בבית אמו; ולגבי הטענה שהוא היה עד לאירוע שאירע בבית אמו, השיב "לא באמת שלא". כשנאמר לו שאפשר לבדוק איפה היה באמצעות הטלפון הנייד שלו, השיב "בסדר תבדוק את זה", ולשאלה אם ימצא שהוא לא היה בביתו באותה שעה, השיב "אין לי מושג אני הייתי בביתי בשעה הזו ושעות מדויקות להגיד לך אני לא אמרתי לך אז אתה לא תתפוס אותי על שעה מדויקת". עוד בת/52, לשאלה אם הוא מכיר את הנאשם, השיב העד בשלילה, כך גם לאחר שהוצגה לו תמונת הנאשם.

דין והכרעה

א. הפן הראייתי

אין ספק, כי העדויות המרכזיות בתיק, ולמעשה היחידות המצביעות על הנאשם כמבצע העבירות, הן עדויות המתלוננת ואמה, אשר כאמור לא העידו בבית המשפט, ובהתאם להחלטתי מיום 28.7.17, אמרות החוץ שלהן הוגשו מכח סעיף 10א(ב) לפקודה.

אכן, כפי שטען הסנגור בהרחבה, קיים קושי רב להרשיע אדם על סמך אמרות של עד שלא נמסרו בפני בית המשפט, כאשר לבית המשפט לא ניתנה הזדמנות לבחון את התנהגותו של העד, ואת אותות האמת העולים מאופן העדתו, ולנאשם לא ניתנה הזדמנות לחקרו בחקירה נגדית ולהוכיח כי הוא משקר (ועל חשיבותה הרבה של החקירה הנגדית אין צורך להכביר מילים), כל זאת בעיקר כאשר מדובר בעד אשר מלכתחילה מסר מספר גרסאות סותרות, כבעניינו.

באמרת אגב יצוין, כי מקרים בהם העד כלל לא התייצב לבית המשפט, ואמרתו מוגשת מכח סעיף 10א(ב) לפקודה, הם נדירים יחסית; אולם, קושי דומה טמון גם בהרשעה על סמך אמרות שהוגשו מכח סעיף 10א(א) לפקודה (שבשונה מסעיף 10א(ב) לפקודה, השימוש בו שכיח מאד), שגם הן לא נמסרו בפני בית המשפט, וזאת הן כאשר מדובר בעד המוסר בבית המשפט גרסה שונה, או טוען ששיקר באמרתיו במשטרה, אך בעיקר כשמדובר בעד השותק במהלך עדותו בבית המשפט.

ואולם, עצם קיומו של קושי, אין משמעו שאל לבית המשפט להרשיע נאשם על סמך אמרות שנמסרו מכח סעיף 10א לפקודה, מה שייתר כליל את הסעיף. יוזכר, כי התכלית שעמדה ברקע לחקיקת הסעיף, היא הצורך של מערכת אכיפת החוק להתמודד עם התופעה, שהפכה למרבה הצער לשכיחה, של הפעלת לחץ על עדים לחזור בהם במשפט, מדברים שמסרו באמרותיהם במשטרה, וכדי להתמודד עם האפשרות של העלמת או האלמת עדים, על מנת למנוע קבלת אמרתם כראיה לפי סעיף 10א(א) לפקודה (ראו, י.קדמי, **על הראיות חלק ראשון** (2009) עמ' 349 ואילך, וכן דנ"פ 4390/91 **מדינת ישראל נ' חג' יחיא**, פד מז(3), 661 (5.7.93), וע"פ 567/80 **אביטן ואח' נ' מדינת ישראל**, פד לו(1), 684 (14.9.81)); וכפי שציינתי בהחלטה האמורה, הקושי האמור לא נעלם מעיני המחוקק בעת חקיקת סעיף 10א לפקודה, שהוגדר כ"הכרח בל יגונה" לשם התמודדות עם תופעות אלו.

בהקשר זה ראוי להזכיר, כי בענייננו, קבעתי בהחלטה מיום 28.7.17, כי **"מכלול הראיות שהציגה המאשימה מעלה שכבר בסמוך לאחר האירוע הופעלו אמצעים פסולים כנגד העדות, על מנת שלא יתלוננו כנגד הנאשם, ואמצעים אלו נמשכו וגברו במהלך ניהול המשפט ועם התקדמותו, במטרה ברורה לשבש את המשפט, ולמנוע מהמאשימה להציג את ראיותיה בפני בית המשפט"**.

לשם התמודדות עם הקושי האמור, קבע המחוקק תנאים ומגבלות שונים: הן תנאי הסף לקביעת קבילות האמרות, כאמור בסעיפים 10א(א) ו-10א(ב) לפקודה, והן התנאים הקשורים במשקל האמרות, כאמור בסעיפים 10א(ג) ו-10א(ד) לפקודה; כאשר ברי כי עצם הקביעה שהאמרות קבילות, אינה מחייבת את בית המשפט לאמץ את תוכן ולהסתמך עליהן לשם הרשעת הנאשם. יפים לעניין זה דברים שנקבעו בדנ"פ 4390/91 הנ"ל:

"כל שינוי בחוק נבחן לגופו, תוך שקידה, בין היתר, על הבטחת ההגנה על זכויותיו של נאשם. אלמלא דחייתו של החשש בנושא שבפנינו לא היו מחוקקים אצלו את סעיף 10א'. החובה לשמור על זכויות הנאשם מכל משמר מקובלת על כולנו ללא עוררין. על כן, ההסתמכות על האימרה או העדפתה על פני עדות היא לעולם בידי בית המשפט, החייב לשקול את הנסיבות באופן מלא וענייני (ראה סעיפים 10א'(ג) ו-10א'(ד)) ואשר אסור לו לנהוג לפי נוסחאות אוטומטיות. על בית המשפט לבחון את הנושא בכל מקרה בזהירות ולעומק. איש אינו כופה על בית המשפט את ההסתמכות על אימרת העד השותק, כפי שאיש אינו כופה על בית המשפט את העדפתה של אימרה על עדותו של עד שהעיד בבית המשפט. זהו עניין לשיקול דעת ואם נותר ספק בליבו של בית המשפט, לא יכיר בהצדקה להעדיף את האימרה על פני העדות..."

ההתייחסות של המחוקק לבעיה זו בסעיף 10א' לא נוצרה בחלל ריק: לאור אופיו האלים של הפשע, היו מודעים לכך שבהיעדר גישה מציאותית המנסה לחסום דרכו של הלחץ על עדים, לא ניתן יהיה להוכיח מקצתם של מקרי הפשע החמורים. השינויים החקיקתיים הם פרי המציאות ואין להתעלם ממנה."

בפסק הדין אליו הפנה הסנגור, ע"פ 4763/11 יעקובי נ' מדינת ישראל (20.5.14) (ובהערת אגב יצוין, כי מדובר במקרה שאינו דומה לענייננו, בו דובר בעדה ששתקה כתוצאה ממימוש זכותה החוקתית בארה"ב שלא להעיד ושלא להפליל את עצמה, ולא במי שנקבע שהופעל כלפיה אמצעי פסול), אכן בית המשפט העליון הדגיש את ההכרה בחשיבות החקירה הנגדית כ"זכות דיונית מן המעלה הראשונה" וכמכשיר היעיל ביותר לשם גילוי האמת, אך לצד זאת קבע:

"לצד זאת יש להזכיר, כי הזכות לחקירה נגדית, ככל זכות, אינה זכות מוחלטת. עמדת הרוב בעניין חג' יחיא גרסה כי מנגנוני האיזון הפנימיים הגלומים בסעיף 10א לפקודת הראיות, היינו שיקול הדעת הנתון לבית המשפט והדרישה שהרשעה על-פי האמרה טעונה חיזוק, מפצים על העדרה של חקירה נגדית".

משכך, ולאור החלטתי מיום 28.7.17, בה קבעתי כי אמרותיהן של המתלוננות קבילות, מכח סעיף 10א(ב) לפקודה (החלטה שהדרך להשיג עליה היא במסגרת ערעור, ולא במסגרת הסיכומים, כפי שניסה הסנגור לעשות), הרי שכעת נותר לבחון את משקל האמרות, ואת האפשרות לבסס עליהן ממצאים מרשיעים; זאת על פי המבחנים שנקבעו בסעיפים 10א(ג) ו-10(ד) לפקודה, שלשונם:

"(ג) בית המשפט רשאי לסמוך ממצאיו על אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה, או על חלקה, והוא רשאי להעדיף את האמרה על עדותו של העד, והכל אם ראה לעשות כן לנוכח נסיבות הענין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט, והטעמים יירשמו.
(ד) לא יורשע אדם על סמך אמרה שנתקבלה לפי סעיף זה אלא אם יש בחומר הראיות דבר לחיזוקה".

למעשה, קובעים הסעיפים האמורים, מספר תנאים להסתמכות בית המשפט על אמרת עד שלא נמסרה בפניו, שמטרתם להבטיח כי אמרת העד מחוץ לבית המשפט היא אמרת אמת. רק מקום בו יימצא, לאחר בחינה פנימית וחיצונית של האמרה, כי האמרה שנמסרה מחוץ לכתלי בית המשפט אמינה ומשקפת את האמת, ניתן יהיה להסתמך עליה לצורך הרשעה; וגם זאת רק בתנאי שבחומר הראיות קיים דבר לחיזוקה. עוד ראוי לציין, כי לפי הסעיף, כאשר מדובר באמרה שהתקבלה לפי סעיף 10א(א) לפקודה, רשאי בית המשפט להעדיפה על פני העדות שמסר העד בבית המשפט; עם זאת, כשמדובר באמרה שהתקבלה מכח סעיף 10א(ב) לפקודה, מאחר שלא נמסרה עדותו של העד בבית המשפט, יש לבחון את מהימנות האמרה כשלעצמה ואת משקלה הראייתי הסגולי (ראו קדמי, **שם** בעמ' 395). בנוסף, על פי החוק והפסיקה, דין האמרה שהתקבלה כדין עדות, כך שבית המשפט אינו חייב לקבל את כולה ורשאי לפצל, כלומר לקבל חלקים ממנה כמהימנים ולדחות חלקים אחרים כבלתי מהימנים, ולהעניק משקל ראייתי לחלקים אותם הוא מוכן לקבל (ראו קדמי, **שם** בעמ' 396, והאזכורים שפורטו שם).

אבחן להלן את אמרותיהן השונות של המתלוננת ואמה.

בחנתן הפנימית של אמרות האם

כאמור, מסרה האם שתי אמרות בהן קשרה את הנאשם לאירוע (ת/36 ות/39), ובשתי אמרות נוספות שללה את מעורבותו באירוע (ת/37 ות/38).

הודעתה של האם על האירוע למוקד 100 (השיחה הראשונה בת/36), היא אמרה ספונטנית ומיידית, אשר נסיבות ואופן מסירתה מעידים על מהימנותה הגבוהה. המדובר באמרה שמסרה האם בעיצומו של האירוע, מיד לאחר חטיפתה של המתלוננת והירי בלובי הדירה, כשהיא נסערת מאד, צועקת, בוכה ומבוהלת שמא יאונה רע לבתה, ושמיעת הדיסק אינה מותירה ספק בנוגע למצבה הנפשי הסוער של האם, והחרדה העמוקה בה היתה מצויה בעת מסירת הדברים, ואף נשמע ברקע בכי של ילדים. כאמור, כבר בגרסה ספונטנית זו, מסרה האם את שמו המלא של הנאשם, ותיארה את חלקו הראשון של האירוע, דהיינו הירי בלובי הדירה, וחטיפת המתלוננת באיומי אקדח.

המדובר באמרה, אשר בכל מקרה יכולה היתה להכנס לגדר החריגים של הכלל הפוסל עדות שמיעה, בעיקר מכח החריג של "רס גסטה" (אך גם מכח החריג של "אמרת קרבן אלימות", ראו סעיפים 9 ו-10 לפקודה); כאשר הרציונל העומד מאחורי חריג זה, הוא כי מיידיות מסירת האמרה, ועצם אמירתה בעיצומו של האירוע המסעיר, יכולים להעיד על אמיתות תוכן הדברים, שכן מוסר האמרה מסר אותה באופן ספונטני ומידי, מבלי שהיתה לו שהות לסלפה. ראוי לציין, כי בנסיבות מסוימות ניתן לקבל אמרה מעין זו, לאור רמת מהימנותה הגבוהה, אף כאשר התביעה לא הצליחה להביא את מוסרה לעדות בבית המשפט, וכאשר לא מדובר במי שהופעל נגדו אמצעי פסול (ראו ע"פ 7293/97 ז'אפר ואח' נ' מדינת ישראל, פ"ד נב(5) 460).

אל מול סערת הרגשות האמורה, ניתן לראות כי מספר דקות לאחר מכן, באמצע ההקלטה השניה (יצוין כי בדיסק, בתמליל ובתע"צ לא צוינו שעות השיחות, אך צוין כי השיחות התקיימו בין 16:05 לבין 16:17, דהיינו בפרק זמן של 12 דקות בלבד), האם הפסיקה לענות לשיחות הטלפון מהמוקד, וכשענתה נשמעה נינוחה ורגועה ואמרה שהכל בסדר. יצוין, כי הרגיעה האמורה מתיישבת עם עדויות עדי הראיה, לפיהן מיד בסיום האירוע בחניה, עלתה המתלוננת בכוחות עצמה ובליווי בני משפחתה לדירה, ואף ביקשה לבטל את האמבולנס שהוזמן.

הודעתה הראשונה של האם (ת/37), במסגרתה האם לא שיתפה פעולה עם החוקרת, מתיישבת עם שינוי הגרסה שחל דקות ספורות לאחר שיחת הטלפון השניה עם המוקד. המדובר בגרסה לא קוהרנטית, במסגרתה האם לא הסבירה את הודעתה למוקד 100, אלא טענה באופן סתמי כי היתה בחרדה לאחר ששמעה יריות, ולכל השאלות השיבה כי אינה זוכרת, כי לא אמרה את הדברים, או שאינה מעוניינת לענות לשאלות ולהיות מעורבת. עם זאת, ולמרות אי שיתוף הפעולה, ציינה האם בת/37 כי היא מכירה את הנאשם מאז היותו ילד, ושאלו מנקה אצל חברתה (דברים שמסרה בהמשך בהרחבה בת/39), ומיד לאחר מכן חזרה לאי שיתוף פעולה; וראוי להזכיר בהקשר זה, כי הקצינה ציינה במזכרה (ת/4), שבמעמד זה, האם גם אמרה לה ששמה של אמו של הנאשם הוא יקוט.

הודעתה השניה של האם (ת/38), גם היא אינה קוהרנטית ואינה מסבירה את הדיווח הברור למוקד 100; ובמסגרתה שבה האם והשיבה למרבית השאלות כי אינה זוכרת מה קרה, או מה אמרה בשיחה למוקד, וייחסה את הדברים לכך

שהיא סובלת מחרדות והיסטרית. יצוין, כי גם בהודעה זו, לאחר שהוצגה לה תמונתו של הנאשם, אמרה האם שהיא מכירה אותו מהיותו קטן בשכונת *** , אך באותה נשימה סתרה עצמה וטענה כי אינה מזהה אותו בתמונה.

בתשאול שנערך לאם ע"י החוקר עוזי קטני (ת/39), אותו היא מכירה ממקרה קודם, מסרה האם טיפין טיפין פרטים לגבי האירוע, התייחסה לדבריה בשיחה עם מוקד 100 ואישרה את אמיתותם, ואף הסבירה מדוע סירבה לשתף פעולה בחקירותיה, בשל חששה מהנאשם. במהלך התשאול, הרחיבה האם בתיאור האירוע שאירע ליד דירתה, תיארה את הגעת הנאשם לדירתה בחיפוש אחר בתה, בטענה שגנבה לו יהלום, את שליפת האקדח, חטיפת המתלוננת בכח לכיוון המעלית לאחר שהגיעה למקום, והירי לכיוון הארון; תיארה את מה שסיפרה לה המתלוננת על האירוע שאירע בחניה (אמרת קרבן אלימות), ואת החבלה שנגרמה לרגלה; וכן העידה על היכרותה הארוכה עם הנאשם ועם אמו, ואף זיהתה את הנאשם בתמונה שהוצגה לה.

אופן מסירת הדברים, באופן מהוסס ומקוטע, לשאלות חוקר שניכר כי היא סומכת עליו במיוחד (ויצוין כי מהתמליל עולה, שבשונה משיחתו של החוקר עם המתלוננת, הוא לא נדרש לשכנע את האם לספר את הדברים), תוך אמירות רבות בהן ביטאה את הפחד העז שלה ושל המתלוננת מהנאשם, את הפחד למסור גרסה מפלילה, ואף את החשש שמא המתלוננת תדע שהיא שיתפה פעולה עם המשטרה; וכן תוך תיאור האירוע באופן רציף, עשיר בפרטים חשובים כשוליים, ובעל הגיון פנימי; הוא תיאור אותנטי, המעורר אמון רב, ומתיישב הן עם הודעתה של האם למוקד 100, והן עם העדר שיתוף הפעולה שלה ושל המתלוננת עם המשטרה בחקירות האחרות. יתרה מכך, אופן מסירת הדברים, באופן מהוסס, ותוך הבעת פחד וכאב רב, אף עומד בסתירה לטענה של עלילה מצד האם כלפי הנאשם, מה גם שהנאשם לא העלה כל סיבה בגינה זו תעליל עליו.

צירוף התרשמותי מאמרתה המפורטת של האם בתשאול, המתיישב עם דבריה האוטנטיים למוקד 100, מיד עם קרות האירוע ובטרם הספיקה לפגוש במתלוננת, מעלה כי מבחינתן הפנימית של האמרות המפלילות של האם (ת/36 ות/39), עולים סימני אמת, וזאת בניגוד לאמרות המכחישות שמסרה.

בחינת הפנימית של אמרות המתלוננת

מחומר הראיות עולה, כי מהרגע הראשון, סירבה המתלוננת לשתף פעולה עם המשטרה, ובתחילה אף הטעתה את השוטרים שהגיעו לדירה, כאילו היא זו שהתקשרה למשטרה (כעולה מת/4 ומת/17, זאת גם בעקבות אי ההבנה של ההודעה ע"י שוטרי המוקד שסברו כי מדובר באב גרוש שחטף ילדה, כעולה מת/36, ת/16, ת/17), אך טענה שלא קרה דבר, ושרק שמעה רעש חזק ונלחצה.

בהודעתה הראשונה (ת/29), הכחישה המתלוננת כליל את האירוע (שאין חולק כי אירע, וגם היא בהמשך אישרה קיומו), טענה שאין לה קשר לנאשם, ואף טענה שהיתה בחוץ ושלא היה שם דבר חריג. עם זאת, לקראת סוף החקירה, כאשר הקצינה יפעת הדרי התערבה בחקירה, והטיחה בפניה דברים שמסרה אמה למוקד 100, אמרה המתלוננת **"תסתפקי במה שעדים אומרים לך... יש לך שכנים תסתפקי במה שהם אומרים לך, אני לא רוצה להיות מעורבת בכלום"** (דברים דומים עולים מת/4); דברים אלו מהווים אישור ראשוני של המתלוננת לדברי האם למוקד 100, ומתיישבים עם חששה של המתלוננת לשתף פעולה עם המשטרה, כפי שעלה בהרחבה מדברי האם בת/39.

בהודעות הבאות, לאחר שנחקרה תחת אזהרה (ת/30, ת/31), שבה המתלוננת והכחישה את קרות האירוע, וטענה שאינה מכירה את הנאשם אישית, ושאלין ביניהם קשר.

גם במהלך השיחה עם החוקר עוזי קטני (ת/39), למרות הפצרותיהם של החוקר ושל אמה שתספר את האמת, ולמרות הבטחותיו של החוקר שאם תשתף פעולה, היא ואמה ישוחררו ממעצר (שכן השתיים נעצרו בחשד לשיבוש הליכי חקירה, בשל סירובן למסור גרסה על שאירע), סירבה המתלוננת בכל תוקף לשתף פעולה ולספר לחוקר על האירוע, גם שלא במסגרת עדות רשמית; ואולם, הפעם לא הכחישה את קרות האירוע, אלא רק אמרה שהיא לא רוצה להתערב ו"להכנס לזה". המתלוננת אף הכחישה את הטענה שנחבלה ברגל (תוך שניסתה תחילה להציג את רגלה הבריאה, כעולה מת/39 ומעדותו של עוזי קטני), ולאחר שנאלצה להציג את החבלה, טענה שאינה קשורה לאירוע, ולמרות זאת סירבה שתצולם. יצוין, כי על אף ההכחשה, טענה המתלוננת שהיא מכירה את הנאשם בפנים, שאלה אם הוא עצור והביעה ספק בכך; ואף נתנה הסכמתה לכך שאמה תספר מה שהיא יודעת.

בחקירה שנערכה מיד עם תום השיחה האמורה, עמדה המתלוננת על הכחשתה את האירוע (ת/32).

האמרה המפלילה היחידה של המתלוננת, נמסרה למחרת, לאחר ששוחררה ממעצר, ושוחחה עם החוקר בוריס קדינוב (ת/34 ות/6). במהלך השיחה תיארה המתלוננת את פחדה מהנאשם, מכך שיפגע בה לאחר שישתחרר אם ידע שהיא העידה נגדו, ואת החשש מפני המעמד המשפטי (וכאמור, גם התרשמותו של החוקר היתה כי היא מפוחדת מאד); טענה כי היא יודעת שאמה אמרה הכל, וכי אמרה גם לאמה שעדיף שהדברים יבואו ממנה; ואף תיארה בתמצות רב את האירוע עצמו, את היחסים בינה לבין הנאשם, את ההאשמה שהיא גנבה לו יהלום, את שליפת האקדח בעת שהגיעה עם אחיה ח' לדירה, ההוראה שתרד למטה, הירי בחניה ובריחתו של הנאשם. מעיון באמרה, עולה, כי מדובר בגרסה מפורטת ובעלת הגיון פנימי, המתיישבת עם שאר הראיות, ובה לראשונה נתנה המתלוננת הסבר הגיוני לראיות האחרות ובראשן לעדותה של האם, ושיש בה אף להסביר את אי שיתוף הפעולה שלה קודם לכן עם המשטרה, למרות שנעצרה בשל כך (וכזכור מדובר באם לילדים קטנים), ואת העובדה שבשונה ממנה, אמה שיתפה פעולה.

בעדותו של החוקר קדינוב ובמזכר שכתב (ת/6), יש כדי להסביר את השינוי שחל בגישת המתלוננת, ומדוע לפתע שיתפה פעולה עם המשטרה ומסרה גרסה מפלילה. מדבריו עולה, כי מדובר היה בסיטואציה ספונטנית, בה הוא פגש במתלוננת בפתח תחנת המשטרה, כשהגיעה לקחת את הטלפון הנייד שלה מהתחנה, והוא בתושיה רבה הקליט את השיחה. נראה, כי המתלוננת שחששה כל העת שדבריה מוקלטים ע"י החוקרים, עקב נסיונה (וכעולה מעדותו של החוקר גיל טל, היא אף אמרה לו מפורשות שהיא לא משתפת איתו פעולה, כי היא יודעת שהם מקליטים הכל), נזהרה שלא לספר דבר במעמד של גביית עדות, ואף בשבתה בחדר החקירות ל"שיחה" עם עוזי קטני, אך הרשתה לעצמה לדבר באופן חופשי, במהלך שיחה אקראית שהחלה בכניסה לתחנת המשטרה, ככל הנראה מאחר שלא חשדה שהשיחה מוקלטת. נוכח נסיבות השיחה, ובעיקר היותה ספונטנית ואקראית, בעת שהמתלוננת לא יכלה להעלות על דעתה שניתן יהיה לעשות בה שימוש, ונוכח תוכן הדברים, המתיישב כאמור עם מכלול האמרות; ניתן לומר, כי מבחינתה הפנימית של אמרה זו עולים סימני אמת, וכי היא אף עומדת בסתירה לכל טענה של עלילה מצד המתלוננת כלפי הנאשם.

כאמור, בהודעתה האחרונה של המתלוננת (ת/33 ות/35), שנמסרה לאחר שנודע לה כי שיחתה עם החוקר קדינוב הוקלטה, שבה המתלוננת והכחישה את מעורבותו של הנאשם באירוע, ואף טענה לראשונה, כי היא והנאשם בקשר

הדוק, כמו בני זוג, וכי היא העלילה עליו מתוך כעס; כאמור, טענה זו של עלילה, אינה אמינה על פניה, שכן אין בה כדי להסביר מדוע בכל אמרותיה הקודמות היא הכחישה כליל את האירוע או את מעורבותו של הנאשם, ומדוע בחרה להעליל עליו לכאורה, שלא במסגרת חקירה רשמית, אלא דווקא בשיחה אגבית ואקראית עם חוקר. זאת ועוד, במסגרת אמרה זו, אישרה המתלוננת שהיה בינה לבין הנאשם ויכוח לגבי יהלום.

לגבי האירוע עצמו, לאחר שהכחישה תחילה כי קרה משהו, וטענה שנכנסה באופן רגיל לביתה, ולאחר שהוצג לה העולה מחומר החקירה, אישרה המתלוננת את כל פרטיו (לקיחתה תוך חניקתה למעלית, הירי מעל ראשה של אמה בלובי, בריחתה ממנו לכביש, הירי שכתוצאה מההדף שלו היא נחבלה ברגלה, הירי ברכב, ועלייתה בחזרה לביתה), אך טענה לראשונה כי מי שביצע את המעשים הוא אדם ממוצא רוסי, שהיא לא רוצה למסור את פרטיו, ואף קשרה את המעשים שעשה לכאורה "הרוסי", להאשמתה בגניבת היהלום; בנוסף, על אף התפתלויותיה של המתלוננת בעניין זה, היא טענה שאמה לא שיקרה בהודעתה למוקד 100, ובדבריה לחוקר עוזי, אך באותה נשימה עמדה על כך שלא מדובר בנאשם.

על אף סימני האמת העולים מהודעה זו, לאור התיאור הקוהרנטי והמסודר בדבר אופן קרות האירוע, מצויות בה גם סתירות פנימיות, הקשורות כולן לזהות מבצע העבירות (בנוגע לסיבה שאמרה קודם לכן שמדובר בנאשם, בנוגע לאמרותיה של אמה שקשרה את הנאשם לאירועים, בנוגע לאותו "רוסי" עלום שאת פרטיו משום מה לא מסרה, ובנוגע ליהלום, שבאורח פלא קשור גם לנאשם וגם ל"רוסי"). במסגרת עדות זו, בולט נסיונה של המתלוננת לנסות לתת הסבר סביר, וסיפור חלופי (לאחר שכאמור, אמרה תחילה שלא קרה דבר), שיוכל להתאים ולהשתלב הן עם האמרות שלה ושל אמה, הן עם הראיות האחרות, והן עם חששה העמוק מפני הפללת הנאשם, כפי שהביעה בפני החוקר קדינוב. מכאן, שיש להבחין בין הדברים שמסרה המתלוננת במסגרת אמרה זו לגבי האירוע עצמו, שנראים אותנטיים ואמינים, לבין הדברים הסתמיים, והלא עקביים, שמסרה בנוגע לזהות מבצע העבירות.

בחינתן החיצונית של אמרות המתלוננת

מעבר למשקלן הפנימי ולאותות האמת העולים מתוך האמרות המפלילות שמסרו המתלוננות, הרי שהן אף מתיישבות עם הראיות האחרות שהוצגו בפניי, אשר העיקריות שבהן יפורטו להלן.

עדויות השוטרים משה דהן, ולרי קמנסקי ודוד לוי- מהן עולה כי בהגיעם לבניין, בסמוך לאחר ההודעה למוקד 100, הם תפסו בחניה שני קליעים, ומצאו את הרכב שנפגע בגגו (באופן המתיישב עם תיאור הירי ע"י המתלוננת בת/34 ובת/35); וכך גם עדותה של הגברת רחל שי לגבי הפגיעה ברכבה.

עדויות השוטרים דוד לוי והחוקר עוזי קטני- מהן עולה כי ביום האירוע, השוטרים לא הבינו שקיימת זירת אירוע נוספת בלובי שליד דירת המתלוננות (זאת בעקבות אי שיתוף הפעולה של המתלוננות ובני משפחתן עם השוטרים), וזאת למרות ששוטרים הגיעו לדירת המתלוננות, ואף עיכבו את המתלוננת. הגעתו של חוקר מז"פ דוד לוי לזירה למחרת האירוע, נעשתה בעקבות דבריה של האם לחוקר עוזי קטני (בת/39), שם פירטה לגבי האירוע בלובי הדירה; והוא מצא במקום סימן פיוח בתקרה, חור ירי בתקרת ארון המים, ופיסות מתכת בתוך הארון. יצוין, כי מדובר בראיה המחזקת באופן משמעותי את אמינות אמרתה של האם, שכן מדובר בפרט שאיש לא ידע עליו עד למתן אמרתה; כאשר הבדיקה

שנעשתה לא רק שאימתה את הטענה שבוצע ירי בלובי הדירה, אלא שגם מקום הפגיעה שתיארה האם בת/39 (בארון למעלה), מתאים במדויק לממצאיו של חוקר מז"פ. עוד ראוי לציין, כי כבר באמרתה הספונטנית של האם (ת/36), היא אמרה שהנאשם ירה בהיותו למעלה, כך שאין לקבל את הטענה (שהועלתה בדרך אגב בסיכומים), כי האם הפנתה את השוטרים למקום בו ידעה שקיים חור ירי מן העבר, טענה שנשללה גם ע"י השוטר שהעיד כי מדובר בחור טרי.

יצוין, כי מעדותו של השוטר דוד לוי עולה, כי הוא ערך בדיקת חורי ירי לחור שבארון, אשר הגיבה באופן חיובי לעופרת ולא לנחושת; למרות שבמהלך עדותו נפלה סתירה, והוא העיד תחילה שהיתה תגובה חיובית לנחושת ולא לעופרת (זאת בעקבות הטעות שנפלה ברישום מתחת לתמונות בת/43), ראוי לציין כי בגוף ת/43, ציין השוטר כי היתה תגובה לעופרת ולא לנחושת (וכך כתב גם בדוח תפיסת המוצגים- ת/45), ובעדותו לפניי אף הסביר כי הצבע שהתקבל בבדיקות שעשה וצילם, מעיד על כך שהתגובה היתה לעופרת ולא לנחושת, ועל כן, אין מדובר בסתירה, אלא בטעות שניתן לה הסבר. עוד יצוין, כי השוטר העיד בפניי, כי לפי נסיונו, התצורה של החור בארון המים, הקילוף בארון וסימני הפיוח בתקרה, מעידים על כך שמדובר בפגיעה טריה כתוצאה מירי; וכי תוצאות בדיקת חור הירי מעידות על כך שבארון עבר קליע עשוי עופרת. לא מצאתי ממש בטענת הסנגור, כי חוות דעת מז"פ (ת/49) עומדת בסתירה למסקנתו של השוטר דוד לוי שמדובר בחור ירי; ראשית, השוטר ביסס את מסקנתו כי מדובר בחור ירי על מספר ממצאים, כפי שצוין לעיל, ולא רק על דעתו כי פיסות המתכת שמצא בסמוך לחור הכניסה בתוך הארון, הן חלקי קליע; ושנית, מאחר שחוות הדעת אינה שוללת באופן חד משמעי כי מדובר בחלקי קליע, אלא רק מציינת שלא נמצאו על פיסות המתכת סימנים על מנת לקבוע זאת. ראוי לציין, כי טענות הסנגור בהקשר זה, וכן טענותיו שאין קליעים העשויים עופרת בלבד, לא הוכחו, וכי ההגנה לא הביאה עדות מומחה מטעמה, על מנת לסתור את עדותו של השוטר.

מזכרו של השוטר דוד אלסרי- אשרצילם את רגלה הפצועה של המתלוננת ואת נעלה הקרועה לאורך סולייתה, באופן המתיישב עם אמרות המתלוננת ואמה בדבר הפגיעה ברגלה, כתוצאה מהירי. גם ראיה זו היא ראיה המחזקת באופן משמעותי את משקלה של אמרת האם בת/39, שכן עד לאמרה זו, השוטרים כלל לא ידעו כי המתלוננת נחבלה באירוע, והמתלוננת אף עמלה כדי להסתיר פגיעה זו (כפי שניסתה לעשות גם במהלך השיחה עם עוזי קטני בת/39). לא מצאתי ממש בטענות הסנגור, כי מאחר שמדובר בשטף דם ולא בפגיעה שחדרה את העור, לא יתכן שמדובר בפגיעה של קליע; ראשית, המתלוננת הבהירה באמרותיה (ת/34, ת/35), כי הקליע לא חדר לרגלה, וכי ככל הנראה זה נגרם "מההדף של הכדור"; ושנית, גם בעניין זה לא הגישה ההגנה חוות דעת שיש בה כדי להפריך את טענות האם והמתלוננת שהחבלה נגרמה כתוצאה מהירי.

עדותו של ר' - אשר ראה את כל האירוע בחניה, החל מיציאתם של בחור ובחורה מהבניין לעבר הכביש, תוך צעקות, ירי של הבחור לעבר הבחורה כשהיא ליד המכוניות, הפגיעה ברגלה של הבחורה, בריחתו של הבחור, ועלייתה של הבחורה לביתה בליווי אנשים שהגיעו לסייע לה; בהקשר זה ראוי לציין, כי הקליעים שנתפסו בין כלי הרכב, מחזקים את גרסתו של ר' לפיה הבחורה היתה בין המכוניות בעת שהבחור ירה. יצוין, כי על אף נסיונו של ר' בעדותו להתחמק מלדבר על האקדח, בסופו של דבר הוא סיפר על כל האירוע בעדותו, שהותירה בי רשם אמין. בנוסף, על אף דבריו של מ' כי לר' בעיות שפה ובעיות נפשיות, לא התרשמתי מבעייתיות כלשהי בשפתו, בכושרו להעיד או במהימנותו, ולא התרשמתי כי החוקר שניטמן הכניס דברים לפיו (הן מאחר שמצאתי את עדות החוקר מהימנה, והן לאור הדברים שהעיד ר' במישרין בפניי); והתרשמתי כי מ' אמר את הדברים מתוך חשש שהוא וחמו יהיו מעורבים במתן עדות במסגרת פשע אלים; כאשר ראוי לציין כי במהלך עדויותיהם בפניי, התרשמתי שמ' לחוץ מאד, מתחמק ואינו מעוניין להיות קשור לפרשה, ואילו ר' נראה נבון, לחוץ והזיע בעת מתן העדות, ונראה היה כי כל המעמד כלל אינו נוח לו. עוד יוער, כי

למרות החקירות הארוכות של מ' ור', בסופו של דבר לא חלקה ההגנה על עדויותיהם, ולא חלקה באופן עקרוני על קרות האירוע.

עדויותיהם של מ' ולירון- אשר סיפרו על קרות האירוע בחניה, על אף שמסרו בפני גרסה מאד מינורית ומצומצמת, והתכחשו לדברים שמסרו באמרותיהם במשטרה, בעיקר לגבי תיאור החשוד ולגבי העובדה שהחזיק אקדח בידו. מעבר לכך שכאמור, בסופו של דבר, ההגנה לא חלקה על עדויותיהם (שכן גם אמרותיהם במשטרה מינוריות יחסית ואינן מפלילות את הנאשם), הרי שהתרשמתי ממיהמנותו של החוקר שניטמן, ולא מצאתי את הטענה כי הוא הכניס פרטים לפיהם, כאמינה (מה גם שלא היתה לו כל סיבה לעשות כן, ושבשלב בו הם נחקרו, הוא לא ידע פרטים רבים אודות האירוע, אלא למד עליו מהם); ולגבי עדותו של לירון ראוי לציין, כי הוא מסר דברים דומים גם לשוטר משה דהן (ת/16). במצב דברים זה, ולאחר שניכר היה מעדויותיהם בפני, כי שני העדים הביעו חשש וחוסר רצון בולט להיות מעורבים באירוע, ככל הנראה לאחר שנחשפו לכתבות אודות האירוע, אני מעדיפה את אמרותיהם במשטרה על פני עדויותיהם בפני. מאמרתו של לירון עולה, כי הוא ראה את הבחור תופס את הבחורה בשיערה וגורר אותה לעבר מונית, היא התנגדה, הוא הוציא אקדח וירה יריה אחת לכיוונה, ולאחר מכן התקדם וירה עוד יריה (עדות שגם היא מתיישבת עם מיקום מציאת הקליעים); ומאמרתו של מ' ניתן ללמוד כי לאחר ששמע את הירי, הוא ראה את הבחורה שוכבת על הרצפה, ומישהו אמר שירו לה ברגל.

לסיכום נושא אמרות החוץ של המתלוננות

לאור כל האמור לעיל, ולאחר שהזהרתי עצמי בנוגע להסתמכות על אמרות אשר לא נמסרו בפני, בעיקר כאשר מדובר במקרה בו המתלוננות לא התייצבו ולא הועמדו בחקירה נגדית ע"י ההגנה, החלטתי לאור כל הטעמים שפורטו במסגרת בחינתן הפנימית והחיצונית של האמרות, להעדיף את אמרותיהן המפלילות של המתלוננות במשטרה (השיחה הראשונה בת/36 ות/39 לגבי האם, ת/34 לגבי המתלוננת, ות/35, בנוגע לתיאור האירוע בלבד), על פני האמרות בהן ניסו להסתיר את קרות האירוע או את זהות מבצעו מפני המשטרה.

אשר לצורך בקיומה של תוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק" כאמור בסעיף 10א(ד) לפקודה, הרי שמדובר בתוספת מאמתת בלבד, המוסיפה משקל לאמינות מוסר האמרה, ואינה צריכה להיות תוספת עצמאית או מסבכת, הקושרת את הנאשם דווקא לעבירות (ראו למשל, ע"פ 2949/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פד נ(1), 636; ע"פ 691/92 אהרון נ' מדינת ישראל, פד נ(3), 675; וע"פ 9613/04 בן-סימון נ' מדינת ישראל (4.9.06)); עוד נקבע בפסיקה, כי ה"דבר לחיזוק" יכול לנבוע גם מתוך העדות הטעונה חיזוק, וכי עדות הטעונה חיזוק או סיוע, יכולה לשמש בעצמה כראיית חיזוק או סיוע לעדות אחרת.

בענייננו, הראיות שפורטו לעיל בעת בחינתן החיצונית של אמרות המתלוננות, יכולות גם לשמש, כל אחת בנפרד, כתוספת ראייתית מסוג "דבר לחיזוק" לאמרות אלו (ראו קדמי, **שם** בעמ' 402); אמרותיהן של כל אחת מהמתלוננות, יכולות לשמש כדבר לחיזוק (ואף כראיית סיוע) לאמרותיה של השניה; ובנוסף, ניתן לראות כחיזוק לאמרותיהן, גם את הבעיות העולות מגרסת הנאשם ועדי ההגנה, כפי שיפורטו בהמשך.

עדות הנאשם ועדי האליבי

אל מול גרסת המתלוננות, באמרות החוץ בהן נתתי אמון, מצויה עדותו של הנאשם, אשר שלל מכל וכל את הנטען כלפיו, טען כי בעת האירוע הוא היה חולה ושהה בביתו, והכחיש קשר זוגי עם המתלוננת, או סכסוך כלשהו הנוגע ליהלום, שעל פי הנטען עמד ברקע לאירוע.

לא מצאתי את גרסתו של הנאשם בפניי אמינה כלל ועיקר, ולהלן יפורטו נימוקיי.

ראשית אציין, כי גרסת האליבי של הנאשם ועדיו, היא עדות כבושה, שהועלתה לראשונה במענה לכתב האישום, ונמסרה בהרחבה לראשונה בעדותו הראשית של הנאשם. כפי שפורט לעיל, בעת חקירותיו של הנאשם במשטרה, הוא שמר על זכות השתיקה, ולא מסר כל גרסה לגבי הטענות והראיות שהוטחו בפניו, וזאת גם כאשר נשאל על מקום המצאו במועד האירוע, או על היכרותו עם המתלוננת ואמה. גם בחקירתו האחרונה ביום 8.1.17 (ת/8), במסגרתה נאות הנאשם לומר מספר משפטים, כל שאמר הוא שהוא רוצה עימות עם המתלוננת ועם אמה, שהמתלוננת התבלבלה, שהוצגה בפניה תמונה לא עדכנית, ושהוא חף מפשע ויוכיח את חפותו, אך לא מסר את גרסת האליבי, לא טען ששהה בביתו בעת האירוע, ואף לא טען שהיה חולה באותו מועד, גם כאשר נשאל שאלות בעניין זה. עוד ראוי לציין, כי במהלך החקירה, בעת שיצא עם החוקר גיל טל לעשן (ת/8, ת/15), אמר לו הנאשם שהמתלוננות שקרניות, שהוא יוכיח זאת, ויביא סרטון שיוכיח שהוא לא היה במקום הנטען, אך למרות נסיונותיו של החוקר לשכנעו, אמר שאינו מוכן לתת את הסרטון לחוקר, ושיביא אותו לעורך דינו; גם בהזדמנות זו, בשיחה לא פורמלית עם החוקר, לא אמר הנאשם דבר וחצי דבר על כך ששהה בביתו בעת האירוע, או שהיה חולה.

מאדם חף מפשע מצופה, כי יזעק את חפותו למן הרגע הראשון, וכי אם יש לו ראיה מזכה, יחשוף אותה בהקדם האפשרי ויאפשר למשטרה לבדקה, ואף ישאף לזירוז הבדיקה, על מנת שלא יוותר במעצר על לא עוול בכפו (ראו למשל ע"פ 5015/98 **אקרישבסקי נ' מדינת ישראל** (29.11.99)). ברור, אם כך, שאם לנאשם אכן עמדה טענת אליבי מוצקה, שניתן היה להוכיחה בקלות באמצעות בני משפחתו, שלפי טענתו שהו איתו בביתו, הרי שהיה מעלה אותה בהזדמנות הראשונה.

על פי ההלכה הפסוקה, גם אם נאשם כבש את עדותו, מאחר שהשתמש בזכות השתיקה העומדת לו, הרי שכבישת העדות תעמוד בעוכריו, ותקים חשש כי כבישת הגרסה נועדה להתאמתה לראיות התביעה, ועל מנת להכשיל את האפשרות שהתביעה תבדוק את אמיתותה; וכך נקבע בע"פ 5730/96 **גרציאני נ' מדינת ישראל** (18.5.98) (להלן- עניין **גרציאני**):

"לעשיית שימוש בזכות השתיקה על ידי חשוד ישנו "מחיר" טבעי מן ההיבט הראייתי... ה"השלכות" האמורות שיש לשתיקת חשוד במהלך החקירה ולהשהיית חשיפה של גרסת נאשם עד לאחר תום פרשת התביעה כענין שבטקטיקה, הינן השלכות הצומחות בדרך הטבע מהתנהגותו של הנאשם; ואין בהן, על כן, כדי לפגוע או לכרסם בזכויות הבסיסיות, לשתוק במהלך חקירתו כחשוד ולבחור בקו ההגנה הנראה לו במשפטו..."

על רקע זה, כאשר מתבקש יישומו של כלל "העדות הכבושה" לגבי נאשם, עומד בבסיס החשד המתוח על מהימנות הגירסה הכבושה, החשש הטבעי שהכבישה נועדה להתאמת הגירסה הכבושה

לראיות התביעה ולסיכול האפשרות לבחון את מהימנותה... אשר על כן, גם נאשם הכובש את גרסתו חייב ליתן הסבר סביר ואמין בדבר הטעם לכבישתה של הגירסה; ובמקום שלא ניתן טעם כזה, נושאת הגירסה המאוחרת תווית של חשד, שמא היא כוזבת. תווית כזו טעונה הסרה; וכל עוד לא הוסרה הריהי מעיבה על אמינותה של הגירסה".

בענייננו, הנאשם טען בעדותו, כי שתק בחקירותיו ולא שיתף פעולה עם החוקרים, מאחר שאינו סומך על המשטרה בשל נסיונו העגום בעבר, כשנעצר מעצרי שווא. על אף האמור, לא הצליח הנאשם להסביר מדוע, אם אינו סומך על השוטרים, דרש כי יבצעו עימות בינו לבין המתלוננות, ומדוע לא העלה את גרסת האליבי בעת דיוני המעצר שהתקיימו בענייננו בפני בית המשפט; ועדותו בפניי, גם בעניין זה, היתה מפותלת ומתחמקת, ולא הותירה רושם אמין. יצוין, כי טענה דומה, לפיה גרסת האליבי לא נמסרה בחקירה, בשל חוסר האמון שחשים הנאשם ועדיו כלפי המשטרה, הועלתה גם בעניין **גרציאני**, ונדחתה כמופרכת ולא אמינה, כאשר בית המשפט קבע בהקשר זה:

"גרסת האליבי אינה כוללת דבר או חצי דבר העלול "להזיק" לעדים או למערער או להעמיד מאן דהוא בסיכון כלשהו; והדעת אינה סובלת, שחברים טובים יעמדו מן הצד ויחשו כאשר בידם המפתח לשחרורו של המערער מן המעצר ולהוכחת חפותו. משנדחה ההסבר - ואין עילה המצדיקה התערבות בהחלטה לדחותו - ניטלה מידה משמעותית ביותר ממשקלה של העדות שמסרו חבריו של המערער בעניין זה".

בענייננו, גם עדי האליבי, אחיו ואמו של הנאשם, לא הצליחו להסביר מדוע לא זעקו את חפותו של הנאשם בהזדמנות הראשונה, והמתינו חודשים ארוכים (עדותם נשמעה רק ביום 24.12.17, לאחר שהנאשם שהה במעצר תקופה של כמעט שנה) כדי לטעון שביום האירוע הוא היה חולה ושהה בביתו, מדוע לא ניגשו מיוזמתם למשטרה כדי להעיד על כך, או העלו זאת בפני בית המשפט בדיוני המעצר בהם נכחו (ראו בהקשר זה ע"פ 3695/99 אבו-כף נ' מדינת ישראל (6.12.00)); ונסיגותיהם להסביר בעניין זה, כי אינם מבינים, כי לא זומנו לחקירה, או כי לא חשבו שיאמינו להם, היו מגומגמים ומתחמקים, אינם מתיישבים עם התנהגותו של האדם הסביר, ולא הותירו עליו רושם אמין.

לפיכך, ובהעדר הסבר סביר ואמין לכבישת עדות האליבי, אני דוחה את גרסתם הכבושה של הנאשם ועדיו, לפיה הנאשם שהה בביתו בעת האירוע, כבלתי אמינה.

שנית, גם לגופו של עניין, גרסת האליבי של עדי ההגנה לא היתה אחידה, וקשה לתת בה אמון. אמנם, אחי הנאשם העיד כי בשעת האירוע הוא שהה בבית והתארגן לצאת לבית הכנסת, והנאשם לא יכול היה להצטרף אליו, בשל מחלתו; ואולם, מעבר לכך שלא ברור כיצד זכרונם של העד כה טרי כשנה לאחר האירוע, הרי שאמו של הנאשם טענה כי דוד כלל לא גר בביתה, וזאת בניגוד לטענות הנאשם ואחיו; ובנוסף, למרות זכרונם של העד, זה טען כי הנאשם נעצר בסמוך לשעה 23:00, וכי הוא שב הביתה לאחר מכן בערך בחצות, זאת למרות שמדוחות השוטרים עולה, כי הנאשם נעצר רק בשעה 04:27 בלילה. עוד ראוי לציין, כי אמו של הנאשם, שגם היא לכאורה זכרה היטב שהנאשם היה חולה בבית במהלך היום, עמדה בתוקף על כך שבעת מעצרו היא עמדה ובישלה, וזאת למרות שגם עמדה על כך שהיא שומרת שבת, ושכאמור, הנאשם נעצר בשעה 04:27 בלילה שבין שישי לשבת.

יצוין, כי גם הגרסה לפיה הנאשם היה חולה בעת האירוע לא הוכחה. הנאשם הגיש תעודה רפואית מיום 25.12.16 עמוד 48

(כחמישה ימים לפני האירוע), לפיה באותו יום הוא חש חולשה והתלונן על חוסר תאבון וירידה במשקל וניגש לחדר המיון, אך שוחרר ללא כל ממצאים, לאחר שנערכו לו מספר בדיקות; ואין בתעודה זו כדי להעיד על מחלה כלשהי ממנה סבל הנאשם ביום האירוע, או כדי להעיד שמצבו היה קשה ושהוא שכב במיטה (יתרה מכך, לטעמי האמור בתעודה זו לגבי ריבוי סוגי הסמים והתרופות שנמצאו בגופו של הנאשם, יכול אף לחזק במידה מסוימת את אמרות המתלוננת ואמה, שטענו כי הנאשם משתמש בסמים ובכדורים רבים, וכי הוא נראה מסומם בעת האירוע). עוד יצוין בהקשר זה, כי בעת שהשוטרים הגיעו לעצרו, שעות ארוכות לאחר האירוע, הנאשם לא שכב במיטה אלא ישב בפינת האוכל, ואמו עמדה להגיש לו אוכל, וכי הנאשם ואמו לא העלו בפני השוטרים כל טענה בדבר מצבו הרפואי. בהקשר זה יצוין, כי בניגוד לטענת הנאשם, כי יום לפני האירוע חברתו נטלי הגיעה לבקרו וראתה שהוא חולה, נטלי לא העידה על כך, אלא רק הזכירה את היום בו הוא היה בבית החולים, ואף טענה ששוחחה איתו לפני כניסת השבת.

שלישית, עדותו של הנאשם באופן כללי לא עשתה עליי רושם אמין, הוא העיד באופן לא קוהרנטי ואפילו את טענת האליבי, העלה בעדותו בדרך אגב, כשאת מרביתה פירט במסגרת החקירה הנגדית; במהלך רוב העדות, הנאשם הרים את קולו, הטיח האשמות שונות במתלוננות ובאופיין (על אף שבד בבד טען כי אינו מכיר את האם, וכי את המתלוננת הכיר רק בעת אותו אירוע בפאב), ובעיקר נהג "לסכם" את הראיות בתיק ואת מחדלי החקירה; כאשר לחלק גדול מהשאלות, ובעיקר כאשר נדרש לתת הסברים להתנהגותו, השיב הנאשם באופן לא ענייני, הפנה לחומר הראיות (באופן שאינו קשור בשאלה), או האשים את המשטרה והתביעה בהפללתו.

עדותו של ש' י'

ההגנה העידה את העד, על מנת להפריך את עדות אמה של המתלוננת, שטענה כי בעת האירוע נכחו בניה ש' וח' (שבדיוק חזר מהמקווה עם המתלוננת); כאמור, בעדותו, טען ש' כי בעת האירוע הוא לא נכח בבית אמו אלא בביתו, וכי הוא לא מבקר הרבה בבית אמו בגלל הסכסוך בינה לבין אשתו. ראוי לציין, כי ש' אמנם הכחיש גם בהודעתו במשטרה כי נכח בבית האם בעת האירוע, אך לא טען דבר לגבי הסכסוך הנטען עם אמו, וכי הוא אף אישר שהגיע לדין המעצר שהתקיים בעניינה, והדבר מחליש את גרסתו (בהערת אגב יצוין, כי באורח פלא גם אחיו ו' טען בת/23 כי אשתו ואמו מסוכסכות, וזאת למרות שאין חולק כי ביום האירוע הוא נכח בביתה בעת הגעת השוטרים).

לא מצאתי את עדותו של ש' אמינה, ולא מצאתי כי יש בה כדי להחליש את עדות האם, ואף מצאתי מספר חיזוקים לגרסת האם כי ש' נכח בדירתה בעת האירוע, במסגרת האמרות הספונטניות של העדות מיד לאחר האירוע. וכך, כבר בהודעה למוקד 100, טענה האם כי ילדיה רודפים אחרי החוטף, וכעולה מעדויות השכנים, לאחר בריחת הנאשם, המתלוננת עלתה לביתה עם שני בחורים, מבני משפחתה; כעולה מת/17, בעת הגעת השוטרים לדירה, הם פגשו במתלוננת ובאחיה, ח' וו', והיא טענה שבתה (שבשלב הראשון סברו השוטרים שהיא זו שנחטפה), ירדה בעת האירוע עם אחיה ש', ולא כפי שטענה בת/29 שבתה הלכה לביתו של ש' מוקדם יותר.

ראוי עוד לציין, כי על אף שברור שלפחות שניים מאחיה של המתלוננת נכחו באירוע (זאת הן לאור עדויות השכנים, כי הם ליוו אותה לדירה מיד לאחר האירוע, הן לאור העובדה שח' וו' היו בדירה בעת הגעת השוטרים למקום, דקות לאחר האירוע, והן לאור דברי המתלוננת ואמה שהאירוע החל כשהיא חזרה לבית עם ח'), הרי ששלושת האחים סירבו לשתף פעולה עם המשטרה, וכעולה מת/12 ות/13 גם ח' וו' טענו שלא היו בדירה, שהגיעו מאוחר יותר, ושאנם

מוכנים למסור עדות. בהקשר זה ניתן להביא את דברי האם בת/39, כי ש' וח' לא יגידו כלום ויאמרו שלא היו במקום, שכן "באמת הם לא רוצים להיכנס לכל זה וכל הבלאגן הם לא בנויים, גם ש' ילד טוב באמת (עמ' 35 ש' 28-32).

הטענה בדבר מחדלי חקירה

כעולה מסיכומי ההגנה, בפי ההגנה טענות רבות למחדלי חקירה, כשלטענתם, החוקרים "ננעלו" על הנאשם כמבצע העבירות ונמנעו מלבצע פעולות חקירה חשובות. וכך, נטען כי בגדי הנאשם לא נתפסו ולא נערכה לו בדיקה לאיתור מתכות על ידיו; לא הושלמה הבדיקה לגבי המונית שלכאורה המתינה לנאשם בעת האירוע; אחיה של המתלוננת ח' ו' לא נחקרו על מנת לבדוק את אמינות דיווחה של האם (אם כי בהמשך הסכים הסנגור, כי ו' נחקר); לא נבדקה טענתו של ש' שלא נכח בבית המתלוננות, באמצעות איכון; לא הוגשה תעודה רפואית לגבי החבלה ברגלה של המתלוננת, ולגבי השאלה אם חבלה כזו יכולה להגרם מירי; ולא נבדק קיומו של קשר או תקשורת בין הנאשם לבין המתלוננת עובר לאירוע. יצוין, כי במסגרת חקירותיהם הנגדיות של חוקרי המשטרה, הועלו טענות נוספות בדבר התנהלות החקירה, ובהן אי עריכת איכון לטלפון הנייד של הנאשם; אי עריכת מסדר זיהוי למתלוננות; ואי עריכת עימות בין הנאשם לבין המתלוננות, כפי שביקש הנאשם.

על פי הפסיקה, מחדל חקירה הוא מחדל של המאשימה בהשגת ראיות הדרושות לנאשם להתמודדות הוגנת עם ראיות התביעה, או מחדל בהשגת הראיות שבכוחן להקים ספק סביר לזכותו. נקבע לא אחת בפסיקה, כי מחדלי חקירה עשויים להוביל לזיכוי של הנאשם, אך לא כל מחדל, או אף הצטברות של מספר מחדלים, יביאו בהכרח לזיכוי. למעשה, השאלה שעל בית המשפט לשאול את עצמו, היא האם המחדלים מגיעים לכדי הותרת ספק סביר באשמתו של הנאשם, או האם מדובר במחדל כה חמור עד כי יש חשש שמא קופחה הגנתו באופן שהוא התקשה להתמודד עם חומר הראיות שמפלילו (ראו י.קדמי, **על הראיות**, חלק רביעי (2009), עמ' 1979-1986 והפסיקה שהובאה שם). וכך נקבע בע"פ 5104/06 בניירישלול נ' מדינת ישראל (21.5.07):

"בחינת טענה לקיומם של מחדלי חקירה אינה מבקשת לבחון האם ניתן היה לנהל את החקירה בדרך אחרת, טובה יותר, יעילה יותר, אלא האם קופחו זכויותיו של החשוד, האם בחקירתו לא נשמרו הכללים וההנחיות שגובשו על מנת לאפשר לו להתגונן כראוי ולאפשר לבית המשפט לבצע מלאכתו בגילוי האמת. כידוע, מקום בו לא קופחה הגנת הנאשם לא די במחדל החקירה עצמו כדי להביא לזיכוי הנאשם... משקלו של המחדל החקירתי ייקבע הן מתוך בחינת המחדל עצמו, טיבו ומהותו, הן - ובעיקר, מתוך בחינתו על רקע מכלול הראיות... בחינתם של מחדלי חקירה צריכה להיעשות מתוך הכרה בחומרתה של אי ההקפדה על נהלי חקירה וביצוע פעולות חקירה חיוניות מחד גיסא, ומאידך גיסא תוך הכרה בכך כי בחכמה שבדיעבד ניתן לעולם להצביע על סוגיות שניתן היה להעמיק בהן או על פעולות שלגביהן ניתן היה לפעול אחרת".

ובע"פ 1645/08 פלוני נ' מדינת ישראל (3.9.09), נקבע:

"טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה והאם קופחה הגנתו של הנאשם באופן שהקשה עליו להתמודד עם חומר הראיות

נגדו... משקלו של מחדל החקירה ביחס למכלול הראיות נבחן באופן שהיעדר ראיה הנובע ממחדל זה מיוחס לתביעה ויכול לסייע לנאשם לבסס טענה לספק סביר... במילים אחרות, עצם קיומו של מחדל חקירתי לא די בו כדי לבסס ספק סביר באשמת הנאשם שתוצאתו זיכוי. נדרש כי יהא זה מחדל מהותי היורד לשורשו של עניין".

בענייננו, מצאתי כי מרבית ה"מחדלים" אליהם הפנו באי כח הנאשם, אינם יכולים להקרא מחדלי חקירה. וכך, לא היה מקום לערוך איכון לטלפון של הנאשם, שכן הטלפון שהיה ידוע למשטרה לא היה בשימוש בעת האירוע (כעולה מת/41), מה גם שלדברי הנאשם ובני משפחתו, מאז שחרורו מהכלא הוא כלל לא החזיק בטלפון; לא היה צורך בעריכת מסדר זיהוי, שכן המתלוננת ואמה טענו כי הן מכירות את הנאשם היטב, ועל כן הוצגה להן תמונה בלבד; לגבי אי עריכת עימות בין הנאשם לבין המתלוננות (אשר ספק אם היו מסכימות לבצעו, בהתחשב בפחד העמוק שהביעו, ובחוסר נכונותן לשתף פעולה עם המשטרה), אני מקבלת את תשובתו של החוקר גיל טל, כי לא היה מקום לערוך עימות, מקום שהנאשם לא מסר כל גרסה במסגרת חקירותיו; גם לגבי בדיקת קיומו של קשר בין הנאשם לבין המתלוננת עובר לאירוע, מדובר בבדיקה שלא ניתן היה לבצע, מאחר שהנאשם כלל לא החזיק בטלפון, ומכל מקום בפני המשטרה לא עמדה גרסתו של הנאשם, כי אינו בקשר עם המתלוננת, שכן הוא סרב לשתף פעולה עם המשטרה; לגבי אי הגשת תעודה רפואית לגבי החבלה ברגלה של המתלוננת, על אף שמדובר בראיה חשובה, היא דורשת את שיתוף הפעולה של המתלוננת (שכאמור היה מסויג מאד), ובכל מקרה הוצגה ראיה חלופית בדמות צילום החבלה שבית המשפט יכול להעריך את משקלה, וראוי לציין, כי גם ההגנה יכולה היתה להעיד מומחה לגבי אופי החבלה המצולמת, אך נמנעה מלעשות כן.

עם זאת, לגבי חלק מפעולות החקירה שציין הסנגור, ראוי היה כי המשטרה תבצען, ואי ביצוען מהווה מחדל חקירתי; כך לגבי אי ביצוע בדיקת מתכות על ידיו של הנאשם, אי השלמת הבדיקה לגבי המונית (שהחלה לפני העברת התיק לטיפול הימ"ר), ואי ביצוע איכון לטלפון של ש', לבדיקת טענתו שלא נכח בבית המתלוננות.

למרות האמור, לא מצאתי כי מדובר בכשלי חקירה משמעותיים, אשר פגעו בהגנת הנאשם, באופן שיש בו כדי לקפח את זכויותיו, או להקים ספק סביר באשמתו, וזאת גם לאחר שהזהרתי עצמי שוב, כי מדובר בתיק המבוסס על אמרות שהוגשו מכח סעיף 10א(ב) לפקודה, ללא חקירתן הנגדית של העדות. למסקנה זו הגעתי על בסיס בחינת טיבן של הראיות החסרות, לאחר ששוכנעתי, כי גם לו היו מבוצעות הפעולות, לא היה בהן כדי להכריע לטובת הקמת ספק סביר בדבר אשמתו של הנאשם.

לגבי בדיקת המתכות, שהיא בדיקה חשובה לאין ערוך בתיק בו נטען כי נעשה שימוש בנשק, ראוי לזכור כי הנאשם נעצר רק בשעה 04:27, דהיינו, למעלה מ-12 שעות לאחר האירוע, ובמצב דברים זה, גם לו היתה מתבצעת הבדיקה ונמצאת שלילית, משקלה לא היה רב; לגבי איתור המונית, ראוי להזכיר כי העד היחיד שטען כי הנאשם ניסה להכניס את המתלוננת למונית, היה לירון, וכי ר' שעמד בקרבת האירוע, וראה אותו מתחילתו ועד סופו לא העיד על כך, ואף המתלוננת, באמרותיה המפלילות, או בדבריה לאמה לא הזכירה נסיון להכניסה למונית, כך שגם אם היה מתברר שלא נמצאה מונית כזו, לא היה בכך כדי להחליש את ראיות התביעה; לגבי אי ביצוע איכון לטלפון של ש', ראוי להזכיר את תגובתו של ש' כאשר נאמר לו שניתן לבצע איכון (שהוא לא מדבר על שעות מדויקות ושאי אפשר "לתפוס" אותו על כך), וראוי אף לזכור כי איכון טלפון, אינו ראיה חד משמעית, כך שגם אם היה מתברר שהטלפון אכן במקום אחר, לא

היה בה כדי לקבוע באופן נחרץ כי גרסת האם אינה אמינה.

לסיכום הפן הראייתי

למעשה, ההגנה כמעט ולא חלקה על קרות האירוע כפי שתואר בכתב האישום (פרט לירי בלובי הדירה), והתמקדה בעיקר בטענה כי הנאשם הוא לא מי שביצע את העבירות.

לאחר שמצאתי את אמרות החוץ המפלילות של המתלוננות כראיות אמינות, והעדפתי אותן על פני אמרותיהן האחרות, ולאחר שדחיתי את גרסת הנאשם ועדיו כלא מהימנה, אני קובעת כי הנאשם הוא זה שביצע את העבירות. בהקשר זה, ולאור הערות הנאשם במהלך ניהול המשפט אציין, כי לא מצאתי כי קיימת אפשרות לטעות בזיהוי ע"י המתלוננות; אמה של המתלוננת מסרה מהרגע הראשון את שמו, וזמן קצר לאחר מכן את שם אמו, שאינו שם נפוץ, כאשר לדברי הקצינה יפעת הדרי, הנאשם הוא ניסים גויטע היחיד ששם אמו יקוט; האם גם תיארה מהרגע הראשון (כבר באמרתה המכחישה) את היכרותה עם הנאשם ועם משפחתו מאז היה צעיר, ולא מצאתי ממש בטענות הנאשם בעניין זה, או בנוגע לשלילת האפשרות שאמו עבדה בעבר אצל חברתה של אם המתלוננת; ובנוסף, לשתי המתלוננות הוצגה תמונתו של הנאשם, והן אישרו כי מדובר בו (ת/39, ת/33 ות/35), ומעיון בתמונה שצורפה לת/33 ניתן לזהות בבירור את הנאשם, זאת בניגוד לטענותיו כי התמונה אינה משקפת את מראהו כיום.

זאת ועוד, ממכלול הראיות שהובאו בפניי, הן עדי הראיה והשמיעה לאירוע, הן הממצאים שנמצאו בזירה והן אמרותיהן של המתלוננות, אני קובעת כי האירוע אירע כפי שתואר בכתב האישום, למעט הטענה כי נעשה נסיון להכניס את המתלוננת לתוך מונית, אשר פרט ללירון, איש לא העיד לגביו.

ב. הפן המשפטי

העבירה של חבלה בכוונה מחמירה

הנאשם הואשם בעבירה לפי סעיף 329(א)(2) לחוק, שלפי לשונו:

"(א) העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה, או להתנגד למעצר או לעיכוב כדין, שלו או של זולתו, או למנוע מעצר או עיכוב כאמור, דינו - מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין;

(2) מנסה שלא כדין לפגוע באדם בקליע, בסכין או בנשק מסוכן או פוגעני אחר..."

למעשה, סעיף 329(א)(2) לחוק, מבטא עבירה של נסיון לגרום לחבלה חמורה, מבלי שנגרמה בפועל חבלה חמורה, והיסוד העיקרי שלה, המבחין בינה לבין נסיון לביצוע עבירות אלימות חמורות, והמצדיק למעשה את העונש החמור שנקבע בצידה, הוא היסוד הנפשי הנדרש לשם הוכחתה; כעולה מהסעיף, כדי להרשיע אדם בעבירה, יש צורך להוכיח קיומה של "כוונה מיוחדת" (להבדיל מפזיזות), שהינה כוונה ממשית המבטאת חפץ, בהטלת נכות או מום או בגרימת

חבלה חמורה.

לטענת ההגנה, גם אם בית המשפט יקבל את אמרות המתלוננות במלואן, הרי שלא הוכחה הכוונה המיוחדת לגרימת חבלה חמורה, נכות או מום למתלוננת, במסגרת האירוע שאירע בחניה. הסנגור ביסס טענות אלו על גרסת המתלוננת, שאמרה בת/35 כי הנאשם (או "הרוסי") ירה לכיוון הרצפה, ולא לעברה, וכן על הפגיעה בגג הרכב, המעידה כי הכדור נורה מלמעלה כלפי מטה; כך שלשיטתו, הנאשם לא התכוון לפגוע במתלוננת.

איני יכולה לקבל את טענות הסנגור.

אמנם, בת/35 טענה המתלוננת, כי היריה השניה נורתה לאחר שהיא ברחתה, כש"הרוסי" ירה לכיוון הרצפה, וכך היא נפגעה ברגלה; ואולם בת/34 היא טענה כי מהרגע שהגיעה לכניסה לבנין היא היתה מטושטשת, ובאופן אמין, המתיישב עם השכל הישר, תיארה את אירוע הירי כאירוע מלחץ, במהלכו היא בכתה, **"לא רואה כלום בעיניים"** ולכן גם לא ראתה לאן הנאשם ירה (ת/34 עמ' 5-6, 8). לעומת זאת, ר' אשר צפה באירוע, כמעט מתחילתו ועד סופו, טען בעדותו ובהודעתו (ת/3), כי הבחור ירה לכיוון הבחורה, והיא נפגעה ברגל; ואף הבהיר בחקירתו הנגדית, כי אמנם אמר בת/2 שהבחור ירה לכיוון המכוניות, אך הבחורה היתה בין המכוניות, והבחור לא ירד מהמדרכה אחריה, מה שמתיישב גם עם דברי המתלוננת, שהירי בוצע לאחר שהיא ברחתה מהנאשם. גם לירון מסר בת/18, אותה העדפתי על פני עדותו בפניי, כי ראה שהבחור ירה אחת לכיוון הבחורה, ולאחר מכן התקדם וירה עוד יריה. מכל האמור ניתן ללמוד, כי הנאשם ירה לכיוונה של המתלוננת.

אשר לטענת ההגנה שהמתלוננת כלל לא נפגעה ברגל כתוצאה מהאירוע, הרי שצינתי לעיל כי מעבר לעדויותיהן של המתלוננת ואמה בעניין זה, קיימות עדויותיהם של מ' ור' לגבי הפגיעה ברגלה של המתלוננת במהלך האירוע, וכן התמונות של הרגל ושל הנעל, והתנהגותה של המתלוננת, אשר ניסתה להסתיר זאת מהחוקרים ולהטעות אותם; והתייחסתי אף לכך שמדובר בשטף דם ולא בפציעה שחדרה את עורה של המתלוננת, אך היא מתיישבת עם הסברה של המתלוננת לגבי אופן התרחשותה. עוד ראוי לציין בהקשר זה, כי מאחר שעסקינן בעבירת נסיון, אין גם צורך בהוכחת החבלה, והיא מהווה בעיקר חיזוק לגרסאות המתלוננות, כפי שצוין לעיל.

בבוא בית המשפט לבחון האם הוכחה בפניו קיומה של כוונה מיוחדת לגרום חבלה חמורה, נכות או מום, עליו לבחון את מכלול הנסיבות שהובאו בפניו, בין אם מדובר בראיות ישירות, בראיות נסיבתיות, או בחזקות עובדתיות. בפסיקת בית המשפט העליון נקבע לא אחת, כי לשם הוכחת הכוונה המיוחדת לגרום לחבלה חמורה, יזדקק בית המשפט לעתים ל"חזקת הכוונה", לפיה אדם מתכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי מעשיו. נקבע, כי מדובר בחזקה המבוססת על נסיון החיים, שאינה חזקה חלוטה, וכי די בהקמת ספק סביר בראיות המקימות אותה, על מנת להפריכה, וכי בהעדר ראיות לסתור, מוחזק המבצע כמי שמתקיימת בו הכוונה, באופן שצפה את התוצאה ורצה בה (ראו, ע"פ 2148/13 **פלוני נ' מדינת ישראל** (16.12.14), ע"פ 3052/10 **זועבי נ' מדינת ישראל** (5.9.11) והפסיקה המצוטטת).

בע"פ 3623/11 **פרעוני נ' מדינת ישראל** (26.11.12), נקבע בנוגע לירי לעבר אדם:

"על מנת שיתקיימו יסודותיה של עבירת החבלה בכוונה מחמירה, שהיא עבירת ניסיון התנהגותית,

יש להוכיח כי התקיים יסוד נפשי של "כוונה מיוחדת" לפגיעה באדם. לעניין זה אין די ברשלנות, פזיזות או קלות דעתו לאפשרות של פגיעה כאמור... כבר נפסק על ידי בית משפט זה כי על הכוונה לגרום חבלה חמורה ניתן ללמוד מחזקת הכוונה לפיה בני אדם המבצעים פעולה "מודעים לרוב לטיב הפיזי של מעשיהם" ובכלל זה לתוצאה הטבעית של פעולותיהם... הטענה כי אין להכיר בתחולתה של הלכת הצפיות בעבירות ניסיון בכלל ובעבירה לפי סעיף 329(א)(2) בפרט - נדחתה זה לא מכבר על ידי בית משפט זה... עמדה זו מבטאת את הלך רוחו של המחוקק, הרואה שקילות מוסרית בין כוונה לגרום לתוצאה לבין צפיית התרחשות התוצאה ברמת הסתברות הקרובה לוודא... לכאורה, אין כל קושי לסבור כי ירי של מספר קליעים לעברו של המתלונן מעיד על כוונת המערער לכל הפחות להטיל בו מום".

אם כך, עצם הירי של שני קליעים לעבר המתלוננת (גם אם בפועל הנאשם לא פגע בה), מקים את "חזקת הכוונה", לפיה כוונתו היתה לפגוע בה ולגרום לה לחבלה חמורה, נכות או מום. הנאשם לא סתר את החזקה האמורה, אלא טען כי כלל לא ביצע את העבירה; ולכך יש להוסיף את מכלול התנהגותו של הנאשם באירוע- האיום באוזני האם כי ירצח את המתלוננת, חטיפתה של המתלוננת לנגד עיני בני משפחתה, הירי בלובי הדירה לעבר אמה שניסתה לחלצה מידי, והעובדה שלא היסס לירות ברחוב בצהרי יום, לעיני עוברים ושבים- התנהגות המעידה על נחישותו לפגוע במתלוננת.

לאור כל האמור, אני קובעת כי המאשימה הצליחה להוכיח את אשמתו של הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, מעבר לכל ספק סביר.

עבירת החטיפה

עבירת החטיפה, הוגדרה בסעיף 369 לחוק, כדלקמן:

"הכופה אדם בכוח או באיומים או מפתהו באמצעי תרמית ללכת מן המקום שהוא נמצא בו, הרי זו חטיפה, ודינו - מאסר עשר שנים".

לאור הנוסח הרחב של עבירת החטיפה, ובעיקר העבירה של חטיפה בתרמית, החליט בית המשפט העליון לתחום את גבולותיה, וקבע כי אין די בפיתוי של אדם ללכת ממקום המצאו, וכי המבחן העיקרי של עבירת החטיפה, הוא המוטיב של שלילת חופש התנועה של החטוף (ראו ע"פ 7365/00 **פרחאת נ' מדינת ישראל** (11.8.03), וע"פ 9469/12 **מחאג'נה נ' מדינת ישראל** (5.2.15)).

סעיף 369 לחוק מהווה מעין עבירת סל, הכוללת את כל אותם מקרים בהם לא מתקיימות הנסיבות המחמירות הקבועות בסעיפי החטיפה הספציפיים (סעיפים 370 עד 374 לחוק), והדגש בו אינו על מטרת החטיפה, אלא על עצם שלילת חופש התנועה. המדובר בעבירה של מחשבה פלילית התנהגותית, כך שהיסוד הנפשי בא על סיפוקו בקיומה של מודעות כלפי רכיבי היסוד העובדתי של העבירה (ראו, י.קדמי, **על הדין בפלילים חוק העונשין (2006)**, חלק שלישי בעמ' 1487-1490).

בענייננו, הנאשם לקח את המתלוננת בכח ובאיומי אקדח מביתה, תפס אותה מצווארה והוליך אותה לכיוון המעלית, ירה לעבר אמה שניסתה לחלצה מידי, והורידה לרחוב; אין מדובר בעבירה של חטיפה בתרמית, ולא יכול להיות חולק כי במעשיו, הנאשם שלל את חופש התנועה של המתלוננת ואילץ אותה לעזוב את ביתה וללכת איתו למקום אחר. אמנם, דקות ספורות לאחר מכן, הצליחה המתלוננת לברוח מידי הנאשם, ולמרות שירה לעברה, הוא לא עשה נסיון נוסף לתפוס אותה ולהמשיך בחטיפה, אלא נמלט מהמקום; ובסופו של דבר אף לא ברור מה היתה תכניתו של הנאשם; ואולם, למרות שמדובר באירוע שארך זמן קצר, אינני סבורה כי יש בכך לשלול את התקיימות יסודות עבירת החטיפה, באותו פרק זמן בו הוציא את המתלוננת מביתה וגרר אותה לרחוב, וזאת בעיקר לאור הנסיבות החמורות שאפפו את ביצועה.

לפיכך, אני קובעת כי גם עבירה זו הוכחה, מעבר לכל ספק סביר.

העבירה של יריות במקום מגורים

הסנגור טען, כי לא הוכחה העבירה של ירי במקום מגורים, שכן לטענתו לא הוכח ביצועו של ירי בלובי דירת המתלוננת, זאת לאור הבעיות שמצא בעדותו של השוטר דוד לוי, וטענתו כי מסקנתו שפיסות המתכת שנמצאו בארון הן חלקי קליע, עומדת בסתירה לחוות דעת מז"פ. כאמור לעיל, דחיתי טענות אלו של הסנגור, ואני קובעת כי עדות זו, יחד עם אמרותיהן של המתלוננת ושל אמה (ובעיקר אמרתה הספונטנית של האם בהודעה למוקד 100), מוכיחות מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם ירה בלובי, מעל ראשה של האם, בעת שרצתה לחלץ מידי את המתלוננת.

למעלה מן הנדרש אציין, כי לטעמי, גם הירי בחניה, שמהתמונות עולה כי בוצע מהמדרכה שמתחת לבניין, ליד הכניסה לבניין, לעבר מקום חניית הרכבים והכביש הראשי, עונה על יסודות העבירה של יריות במקום מגורים.

העבירה של נשיאת נשק

לגבי עבירה זו לא עלתה מחלוקת גם ע"י ההגנה, וזאת בהתחשב בעדים הרבים שהעידו כי העבירות בוצעו באמצעות אקדח שנשא הנאשם על גופו, ולאור הממצאים שנמצאו בזירות, המעידים על הירי שבוצע באמצעות האקדח.

ג. לסיכום

לאור כל האמור לעיל, לאחר שמצאתי את אמרות החוץ המפלילות של המתלוננת ואמה כאמינות, והעדפתי אותן על פני אמרותיהן האחרות, לאור הראיות הרבות, לרבות ראיות חפציות, המחזקות אמרות אלו, ולאור התרשמותי מעדות הנאשם ומגרסת האליבי שמסר, כלא אמינות, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה את אשמתו של הנאשם, בכל העבירות שיוחסו לו בכתב האישום, מעבר לכל ספק סביר.

ניתנה היום, י"ד סיוון
תשע"ח, 28 מאי
2018, במעמד
הצדדים.

גילת שלו, שופטת